

บทที่ 4

ผลการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทนำ

การวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ความได้เปรียบเชิงการแข่งขันของการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี เพื่อตอบคำถาม 1) วัดในจังหวัดปทุมธานีมีความได้เปรียบในเชิงการแข่งขันมากน้อยเพียงใด 2) วัดในจังหวัดปทุมธานีมีจุดแข่งขัน จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค อย่างไรบ้าง 3) แผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธควรมีการประสานงานระหว่างฝ่ายใดบ้างในจังหวัดปทุมธานี ควรจะมีการเริ่มต้นจากระดับจุลภาคแต่ ละวัดแล้วค่อยขยายผลสำเร็จไปสู่ระดับมหภาคต่อไปหรือไม่ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 4 กลุ่ม ได้แก่ นักท่องเที่ยว จำนวน 1,000 คน พื้นที่ประกอบด้วย ได้แก่ 1. กลุ่มวัดและชุมชนริมน้ำตอนบน 2. กลุ่มเมืองสามโคก 3. กลุ่มวัดและชุมชนริมน้ำตอนล่าง ประชาชนที่มีภูมิลำเนาในจังหวัดปทุมธานี จำนวน 400 คน หน่วยงานภาครัฐ กระจายการเก็บไปทั้งหน่วยงานการท่องเที่ยวส่วนกลาง องค์การบริหารส่วน ท้องถิ่น เทศบาลในพื้นที่อำเภอเมือง และอำเภอสามโคก จำนวน 65 คน ผู้ประกอบการ ในพื้นที่จำนวน 40 ผู้ประกอบการเก็บใน 3 พื้นที่ ประกอบด้วย ได้แก่ 1. กลุ่มวัดและชุมชนริมน้ำตอนบน 2. กลุ่มเมืองสามโคก 3. กลุ่มวัดและชุมชนริมน้ำตอนล่างที่ เช่น โฮมสเตย์ ร้านเช่าวัดถลุงคล ร้านจำหน่ายสังฆภัณฑ์ ร้านที่เปิด กิจการเฉพาะในงานเทศกาล เช่น งานวัด งานวันวิสาขบูชา ฯลฯ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล ความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อ ดังต่อไปนี้

N

แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

\bar{x}

แทน ค่าเฉลี่ย

S.D

แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาวิจัย

คำถามข้อที่ 1) วัดในจังหวัดปทุมธานีมีความได้เปรียบในเชิงการแข่งขันมากน้อยเพียงใด โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของนักท่องเที่ยว แบ่งออกได้เป็น

ส่วนที่ 1 : ผลการวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรศาสตร์

ส่วนที่ 2 : ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในการท่องเที่ยวเชิงพุทธ

ส่วนที่ 3: ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี

ส่วนที่ 4: ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวงเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี

ส่วนที่ 5: ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

ส่วนที่ 6. ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาตลาด

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของประชาชน แบ่งออกได้เป็น

ส่วนที่ 1 : ผลการวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรศาสตร์

ส่วนที่ 2 : ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

ส่วนที่ 3: ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวงเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

ส่วนที่ 4: ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความต้องการการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

ส่วนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธ

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของหน่วยงานภาครัฐ แบ่งออกได้เป็น

ส่วนที่ 1 : ลักษณะทางประชากรศาสตร์

ส่วนที่ 2 : ความพร้อมของหน่วยงานในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธ

ส่วนที่ 3: ปัญหาและข้อจำกัดในการดำเนินงาน

ส่วนที่ 4: ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาตลาด

4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของหน่วยงานภาครัฐ แบ่งออกได้เป็น

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ

ส่วนที่ 2 : ข้อมูลการดำเนินการค้าและการอยู่อาศัย

ส่วนที่ 3: ทักษะที่มีต่อการค้าในแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ

ส่วนที่ 4: ความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัด
ปทุมธานี

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัด
ปทุมธานี

ส่วนที่ 6 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมสำหรับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

5. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการทดสอบสมมติฐาน

6. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวคิดทฤษฎีความได้เปรียบทางการแข่งขัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล จำนวน 4 ชุด สำหรับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4 กลุ่ม ได้แก่ นักท่องเที่ยว ประชาชน หน่วยงานภาครัฐ ผู้ประกอบการ ได้มีการวิเคราะห์และสรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนักท่องเที่ยว

ในการเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวตามแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำนวน 23 แหล่ง ๆ ละ 40 คน ได้จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 920 คน และเก็บเพิ่มเติมสำรวจอีก 80 รวมเป็นการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 1,000 ตัวอย่างจากนักท่องเที่ยว และได้รับกลับคืนมาทั้งสิ้น 954 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 95.4

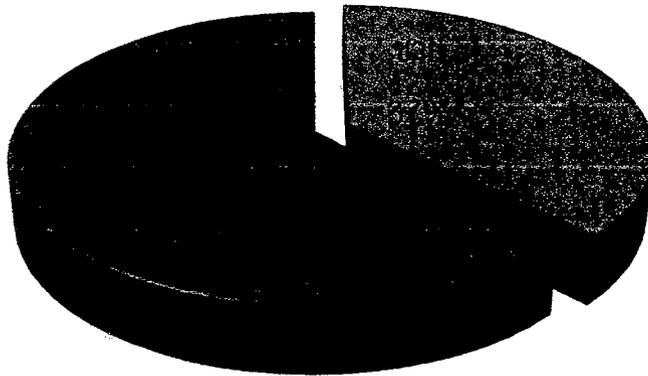
ส่วนที่ 1 : ผลการวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยว

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรส ระดับรายได้ต่อเดือน อาชีพ ภูมิภาคของนักท่องเที่ยว โดยแจกแจงจำนวนและค่าร้อยละดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	357	37
หญิง	597	63
รวม	954	100

จากตารางที่ 1 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามเพศ พบว่านักท่องเที่ยวที่เป็นเพศชาย จำนวน 357 คน คิดเป็นร้อยละ 37 และเพศหญิง จำนวน 597 คน คิดเป็นร้อยละ 63 สรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง มากกว่า เพศชาย

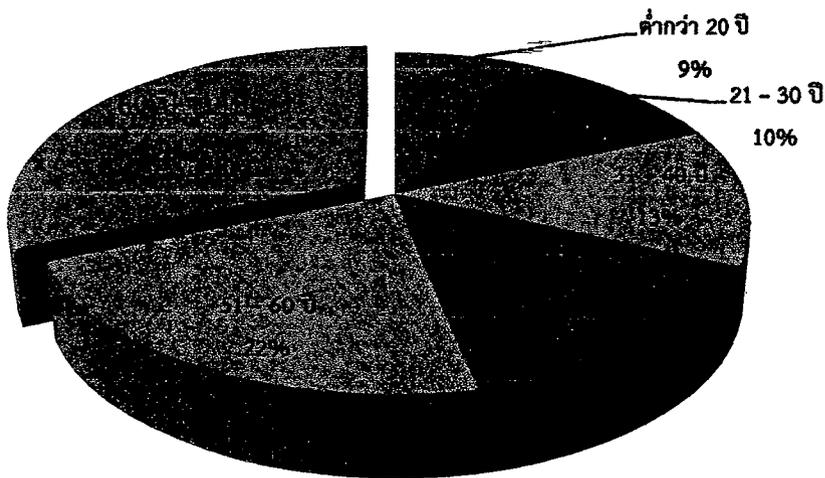

แผนภูมิที่ 2 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยพล่องท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามเพศ

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยพล่องท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	80	9
21 - 30 ปี	97	10
31 - 40 ปี	125	13
41 - 50 ปี	145	15
51 - 60 ปี	209	22
60 ปี ขึ้นไป	298	31
รวม	954	100

จากตารางที่ 2 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยพล่องท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามอายุ พบว่า นักท่องเที่ยพล่องที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 9 อายุ 21 - 30 ปี จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 10 อายุ 31 - 40 ปี จำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 13 อายุ 41 - 50 ปี จำนวน 145 คน คิดเป็นร้อยละ 15 อายุ 51 - 60 ปี จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 22 อายุ 60 ปี ขึ้นไป จำนวน 298 คน คิดเป็นร้อยละ 31 สรุปได้ว่า นักท่องเที่ยพล่องที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 60 ปี ขึ้นไป รองลงมา คือ อายุ 51-60 ปี และอายุ 41 - 50 ปี ตามลำดับ

แผนภูมิที่ 3 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามอายุ

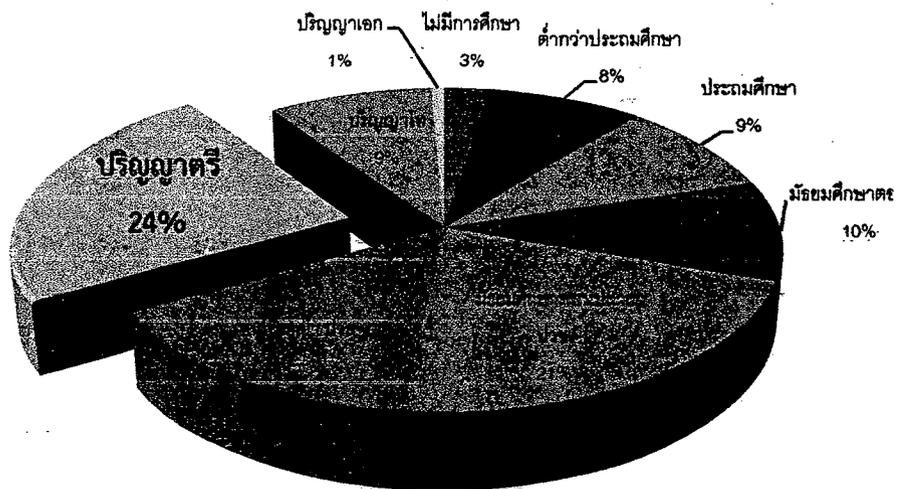
ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีการศึกษา	24	3
ต่ำกว่าประถมศึกษา	80	8
ประถมศึกษา	90	9
มัธยมศึกษาตอนต้น	95	10
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	204	21
อนุปริญญา/ปวส.	142	15
ปริญญาตรี	225	24
ปริญญาโท	86	9
ปริญญาเอก	7	1
รวม	954	100

จากตารางที่ 3 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามระดับการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวไม่มีการศึกษา จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 3 มีการศึกษาระดับต่ำกว่าประถมศึกษา จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 8 ระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา

จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 9 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 10 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 21 การศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส. จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 15 การศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 225 คน คิดเป็นร้อยละ 24 , การศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 9 และการศึกษาระดับปริญญาเอก จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1 สรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมา คือการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. และ การศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส. ตามลำดับ

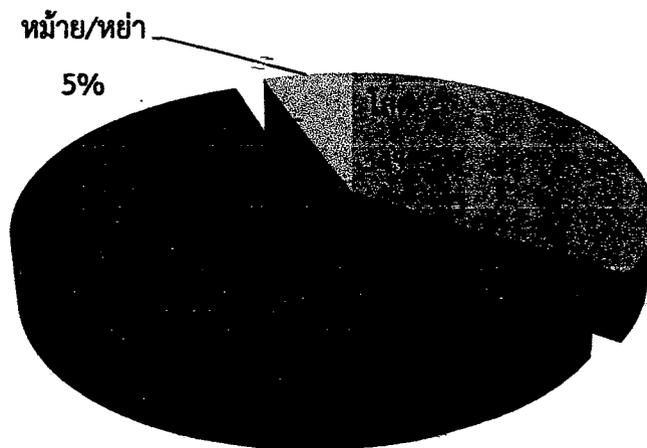
แผนภูมิที่ 4 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามระดับการศึกษา

ตารางที่ 4 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามสถานภาพการสมรส

สถานภาพการสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	325	32
แต่งงาน	577	57
หม้าย/หย่า	52	11
รวม	954	100

จากตารางที่ 4 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามสถานภาพการสมรส พบว่า นักท่องเที่ยวมีระดับสถานภาพการสมรสโสด จำนวน 325 คน คิดเป็นร้อยละ 34 มีสถานภาพแต่งงานจำนวน 577 คน คิดเป็นร้อยละ 61 สถานภาพหม้าย/หย่าจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 5 สรุปได้ว่า นักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีสถานภาพแต่งงาน รองลงมา คือ สถานภาพโสด และสถานภาพหม้าย/หย่า ตามลำดับ

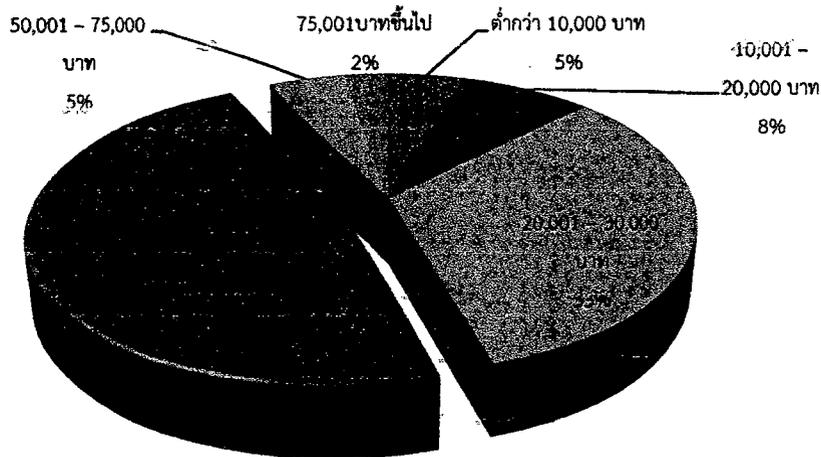
แผนภูมิที่ 5 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามสถานภาพการสมรส

ตารางที่ 5 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามระดับรายได้ของนักท่องเที่ยวต่อเดือน

ระดับรายได้/เดือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	45	5
10,001 – 20,000 บาท	75	8
20,001 – 30,000 บาท	312	33
30,001 – 50,000 บาท	453	47
50,001 – 75,000 บาท	45	5
75,001บาทขึ้นไป	24	2
รวม	954	100

จากตารางที่ 5 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามระดับรายได้ของนักท่องเที่ยวต่อเดือน พบว่านักท่องเที่ยวมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ระดับรายได้ต่อเดือน 10,001 – 20,000 บาท จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 8 ระดับรายได้ต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท จำนวน 312 คน คิดเป็นร้อยละ 33 ระดับรายได้ต่อเดือน 30,001 – 50,000 บาท จำนวน 453 คน คิดเป็นร้อยละ 47 ระดับรายได้ 50,001 – 75,000 บาท จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ระดับรายได้ต่อเดือนสูงกว่า 75,001บาทขึ้นไป จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 2 สรุปว่านักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001-50,000 บาท รองลงมา คือ นักท่องเที่ยวที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท และรายได้ 10,001 – 20,000 บาท ตามลำดับ

แผนภูมิที่ 6 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามระดับรายได้ของนักท่องเที่ยวต่อเดือน

ตารางที่ 6 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามอาชีพ

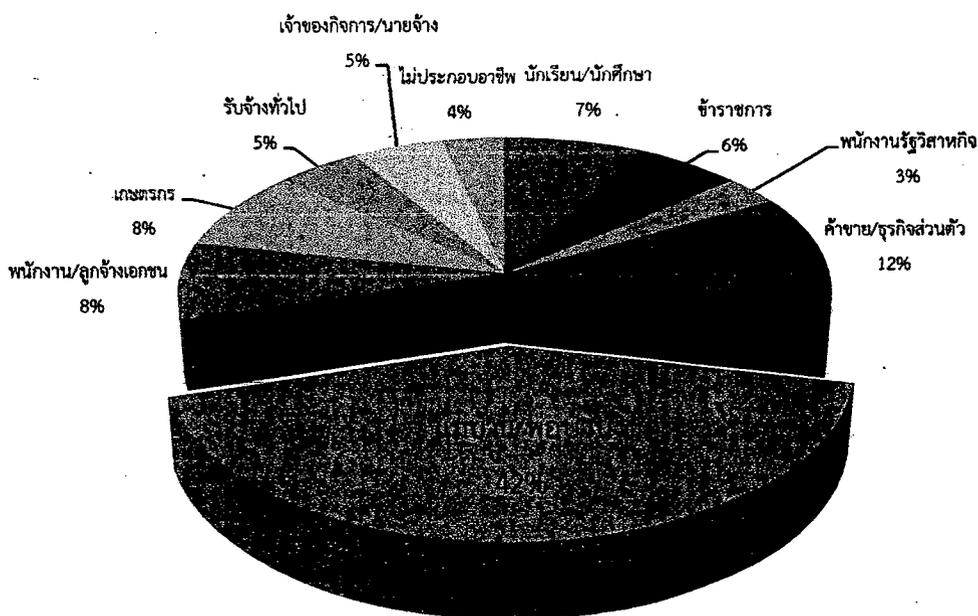
อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
นักเรียน/นักศึกษา	72	7
ข้าราชการ	58	6
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	30	3
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	112	12
แม่บ้าน/พอบ้าน	400	42
พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน	75	8
เกษตรกร	80	8
รับจ้างทั่วไป	45	5
เจ้าของกิจการ/นายจ้าง	48	5
ไม่ประกอบอาชีพ	34	4
รวม	954	100

แผนภูมิที่ 6 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามระดับรายได้ของนักท่องเที่ยวต่อเดือน

ตารางที่ 6 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามอาชีพ

จากตารางที่ 6 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามอาชีพ พบว่า นักท่องเที่ยวประกอบอาชีพนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 7 อาชีพข้าราชการ จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 6 พนักงานรัฐวิสาหกิจ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 3 อาชีพค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 12 อาชีพแม่บ้าน/พ่อบ้าน จำนวน 400 คน คิดเป็นร้อยละ 42 อาชีพพนักงาน/ลูกจ้างเอกชน จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 8 อาชีพเกษตรกร จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 8 อาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 5 อาชีพเจ้าของกิจการ/นายจ้าง จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ไม่ประกอบอาชีพ จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 4 สรุปได้ว่านักท่องเที่ยวที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นแม่บ้าน/พ่อบ้าน รองลงมา คือ ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว และ พนักงาน/ลูกจ้างเอกชน/เกษตรกร ตามลำดับ

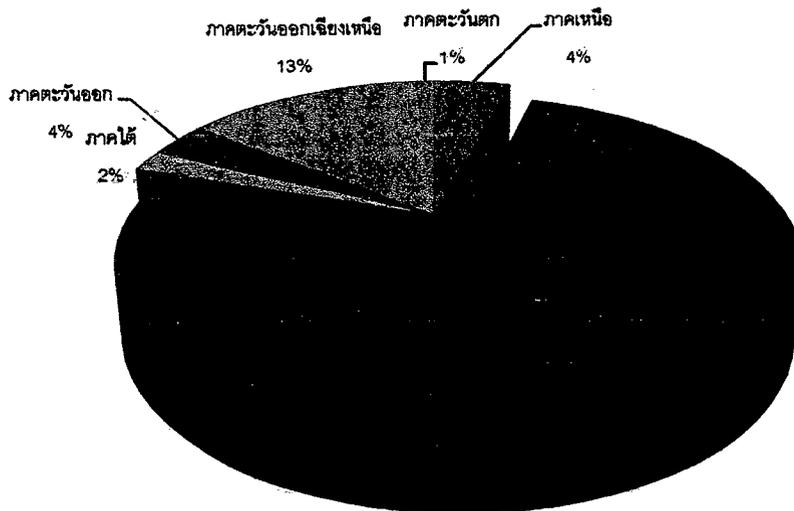
แผนภูมิที่ 7 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามอาชีพ

ตารางที่ 7 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยพล่องท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตาม
ภูมิสำเนาของนักท่องเที่ยว

ภูมิสำเนาของนักท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
ภาคเหนือ	40	4
ภาคกลาง	725	76
ภาคใต้	19	2
ภาคตะวันออก	34	4
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	127	13
ภาคตะวันตก	9	1
รวม	954	100

จากตารางที่ 7 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยพล่องท่องเที่ยวเชิง
พุทธ จำแนกตามภูมิสำเนาของนักท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวมักมีภูมิสำเนาในภาคเหนือ จำนวน 40 คน คิด
เป็นร้อยละ 4 นักท่องเที่ยวมักมีภูมิสำเนาในภาคกลาง จำนวน 725 คน คิดเป็นร้อยละ 76 นักท่องเที่ยวมัก
มีภูมิสำเนาในภาคใต้ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 2 นักท่องเที่ยวมักมีภูมิสำเนาในภาคตะวันออก จำนวน
34 คน คิดเป็นร้อยละ 4 นักท่องเที่ยวมักมีภูมิสำเนาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 127 คน คิดเป็น
ร้อยละ 13 นักท่องเที่ยวมักมีภูมิสำเนาในภาคตะวันตก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 1 สรุปได้ว่า
นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาจากภาคกลาง รองลงมาเดินทางมาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ
เดินทางมาจากภาคเหนือ ตามลำดับ

แผนภูมิที่ 8 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จำแนกตามภูมิภาคของนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 : ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมกรท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 8 แสดงข้อมูลพฤติกรรมกรท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามเหตุผลของการท่องเที่ยววัด

เหตุผลที่ท่องเที่ยววัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
เพื่อผ่อนคลายความเครียดจากการเรียนหรือทำงาน	3.39	0.89	ปานกลาง	4
เพื่อใช้เวลาอยู่ร่วมกับสมาชิกในครอบครัว	3.42	0.98	มาก	3
เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศที่จำเจในชีวิตประจำวัน	2.51	1.09	ปานกลาง	7
เพื่อการปฏิบัติธรรม	2.98	0.75	ปานกลาง	6
เพื่อให้เสริมความเป็นสิริมงคล ทำบุญ บริจาคทาน	4.53	0.86	มากที่สุด	1
เพื่อได้รับสนุกสนานจากการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ	3.31	0.85	ปานกลาง	5
เพื่อชื่นชมความงดงามของศาสนสถาน รูปเคารพ และวัตถุ มงคล	4.23	0.78	มากที่สุด	2

จากตารางที่ 8 แสดงข้อมูลพฤติกรรมกรท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามเหตุผลของการท่องเที่ยววัด พบว่า นักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธให้เหตุผลของการท่องเที่ยว เพื่อให้เสริมความ

เป็นสิริมงคล ทำบุญ บริจาคทาน เพื่อชื่นชมความงามของศาสนสถาน รูปเคารพ และวัตถุมงคล โดยให้เหตุผลในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53, 4.23 และ พบว่า เวลาอยู่ร่วมกับสมาชิกในครอบครัว และพบว่าเพื่อใช้เวลาอยู่ร่วมกับสมาชิกในครอบครัว ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 แต่กลับพบว่าเพื่อการได้รับความสนุกสนานจากการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ เพื่อการปฏิบัติธรรม เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ จำเริญชีวิตประจำวัน ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31, 2.98 และ 2.51 ตามลำดับ

ตารางที่ 9 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามลักษณะการท่องเที่ยววัด

ลักษณะการท่องเที่ยววัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
วางแผนการท่องเที่ยวเอง โดยไม่ใช้บริการจากบริษัทนำเที่ยว	4.10	1.09	มาก	1
ท่องเที่ยวกับบริษัทนำเที่ยว ตามรายการท่องเที่ยวที่กำหนดไว้แล้ว เช่น ทัวร์ไหว้พระ	3.21	0.78	ปานกลาง	2
รวม				

จากตารางที่ 9 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามลักษณะการท่องเที่ยววัด พบว่านักท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธส่วนใหญ่วางแผนการท่องเที่ยวเอง รองลงมาท่องเที่ยวกับบริษัทนำเที่ยว ตามรายการท่องเที่ยวที่กำหนดไว้แล้ว โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 และ 3.21

ตารางที่ 10 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนา

จำแนกตามรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนา	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ท่องเที่ยวกับสมาชิกในครอบครัว	4.25	0.88	มากที่สุด	1
ท่องเที่ยวกับกลุ่มเพื่อน	3.39	1.02	ปานกลาง	3
ท่องเที่ยวกับคู่รัก	4.21	0.78	มากที่สุด	2
มาคนเดียว	3.21	0.98	ปานกลาง	4

จากตารางที่ 10 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามรูปแบบการเดินทางท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนา พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวกับสมาชิกใน

ครอบครัว ท่องเที่ยวกับคู่รัก มีพฤติกรรมในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 , 4.21 แต่กลับพบว่า ท่องเที่ยวกับกลุ่มเพื่อน และมาตามลำดับมีพฤติกรรมในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 และ 3.21 ตามลำดับ

ตารางที่ 11 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามผู้ตัดสินใจในการเดินทางท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนา

ผู้ตัดสินใจในการเดินทางท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนา	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ตัวเอง	2.75	1.07	ปานกลาง	4
ครอบครัว	3.21	0.78	ปานกลาง	1
เพื่อน	2.89	1.09	ปานกลาง	3
คู่รัก	3.12	1.08	ปานกลาง	2

จากตารางที่ 11 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามผู้ตัดสินใจในการเดินทางท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนา พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีผู้มีส่วนร่วมการตัดสินใจ คือ ครอบครัว คู่รัก และกลุ่มเพื่อน โดยมีผู้ร่วมตัดสินใจในการเดินทางท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนาในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 3.12 และ 2.89 ตามลำดับ

ตารางที่ 12 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงพุทธ

กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	\bar{x}	S.D	แปลผล
งานบวชนาค	4.21	1.09	3
งานกฐิน/ผ้าป่า	4.40	1.06	1
งานที่เกี่ยวข้องกับการบูรณะปฏิสังขรณ์ศาสนสถานต่าง ๆ ของวัด เช่น งานยกช่อฟ้าพระอุโบสถ	3.78	0.86	4
กราบสักการะพระพุทธรูป	2.82	0.87	7
ร่วมพิธีกรรมในวันมาฆบูชา	2.41	0.98	13
ร่วมพิธีกรรมในวันวิสาขบูชา	2.35	0.96	14
ร่วมพิธีกรรมในวันอาสาฬหบูชา	2.11	0.94	19
ร่วมพิธีกรรมในวันเข้าพรรษา	2.19	0.84	16

กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	\bar{x}	S.D	แปลผล
ร่วมพิธีกรรมในวันออกพรรษา	2.75	0.75	9
ทำบุญตักบาตรที่วัด	2.34	1.15	15
การสมาทานศีล 5	2.16	1.23	17
การสมาทานศีลอุโบสถ	2.42	0.99	12
การฟังธรรมเทศนา	2.76	0.78	8
การปฏิบัติสมาธิภาวนา	2.51	0.94	11
ถวายผ้าอาบน้ำฝน	2.12	0.81	18
ถวายสังฆทาน	3.30	0.83	5
ถวายดอกไม้ธูปเทียนเพื่อใช้บูชาพระ	2.64	0.81	10
ถวายเทียนพรรษา	3.21	0.76	6
เที่ยวงานวัด ในเทศกาลต่าง ๆ เช่น งานประจำปี, งานฝังลูกนิมิต, งานวัดลอยกระทง ฯลฯ	4.25	0.79	2

จากตารางที่ 12 แสดงข้อมูลพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงพุทธ พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่พฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวไปที่กิจกรรมที่เป็นทอดกฐิน/ทอดผ้าป่า รองลงมา คือ เที่ยวงานวัดในเทศกาลต่าง ๆ และ งานบวชนาค ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 , 4.25 และ 4.21 ตามลำดับ

ตารางที่ 13 แสดงข้อมูลพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามการเลือกแหล่งท่องเที่ยววัด

การเลือกแหล่งท่องเที่ยววัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ท่องเที่ยววัดในอำเภอธัญบุรี	3.47	0.78	มาก	4
ท่องเที่ยววัดในอำเภอเมือง	3.51	0.89	มาก	3
ท่องเที่ยววัดในอำเภอสามโคก	4.12	0.78	มาก	2
ท่องเที่ยววัดในอำเภอลาดหลุมแก้ว	3.21	0.84	ปานกลาง	6
ท่องเที่ยววัดในอำเภอหนองเสือ	2.89	0.65	ปานกลาง	7
ท่องเที่ยววัดในอำเภอลำลูกกา	3.34	1.03	ปานกลาง	5
ท่องเที่ยววัดในอำเภอคลองหลวง	4.26	0.76	มากที่สุด	1

จากตารางที่ 13 แสดงข้อมูลพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามการเลือกแหล่งท่องเที่ยววัดพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีการเลือกแหล่งท่องเที่ยววัดในอำเภอคลองหลวง รองลงมา คืออำเภอสามโคก และอำเภอเมือง ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 4.12 และ 3.51 ตามลำดับ

ตารางที่ 14 แสดงข้อมูลพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามช่วงเวลาที่จะมาท่องเที่ยววัดในพระพุทธศาสนา

ช่วงเวลาที่จะมาท่องเที่ยววัดในพระพุทธศาสนา	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
วันหยุดสุดสัปดาห์ เช่น วันเสาร์-อาทิตย์	4.26	0.78	มากที่สุด	1
วันหยุดตามเทศกาล เช่น ปีใหม่, สงกรานต์, วันวิสาขบูชา ฯลฯ	4.19	0.89	มาก	2
ช่วงปิดเทอม ได้แก่ เดือน มีนาคม-พฤษภาคม, ตุลาคม	3.21	1.02	ปานกลาง	3
วันธรรมดา เช่น วันจันทร์ - วันศุกร์	2.59	0.75	น้อย	4

จากตารางที่ 14 แสดงข้อมูลพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามช่วงเวลาที่จะมาท่องเที่ยววัดในพระพุทธศาสนา พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีช่วงเวลาการท่องเที่ยวเชิงพุทธในวันหยุดสุดสัปดาห์ รองลงมาคือ วันหยุดตามเทศกาล และช่วงปิดเทอม ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 4.19 และ 3.21 ตามลำดับ

ตารางที่ 15 แสดงข้อมูลพฤติกรรมกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามการพักค้างคืน

การพักค้างคืน	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ไม่ค้างคืน	4.56	0.56	มากที่สุด	1
1 คืน	3.58	0.78	มาก	2
2 คืน	2.67	0.72	ปานกลาง	3
3 คืน	1.87	0.75	น้อย	4
มากกว่า 3 คืน	1.51	1.07	น้อยที่สุด	5

จากตารางที่ 15 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามการพักค้างคืน พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการมาท่องเที่ยวแล้วไม่พักค้างคืน รองลงมา คือ พัก 1 คืน และ 2 คืน ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 3.58 และ 2.67 ตามลำดับ

ตารางที่ 16 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยววัด

ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยววัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ตั้งแต่ 500 บาท ลงมา	2.48	0.89	น้อย	4
501 - 1,000 บาท	3.56	0.78	มาก	1
1,001 - 1,500 บาท	3.54	0.89	มาก	2
มากกว่า 1,500 บาท	3.01	0.78	ปานกลาง	3

จากตารางที่ 16 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยววัดพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีการใช้เงินในการท่องเที่ยวเชิงพุทธ 501 - 1,000 บาท 1,001 - 1,500 บาท ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 และ 3.54 ค่าใช้จ่ายมากกว่า 1,500 บาท ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.01 และน้อยกว่า 500 บาท ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.48

ตารางที่ 17 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามพาหนะที่ใช้ในการเดินทางท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนา

พาหนะที่ใช้ในการเดินทางท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนา	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
เดินไปวัด	2.94	0.78	ปานกลาง	3
พาหนะส่วนตัว เช่น รถยนต์ รถจักรยาน รถจักรยานยนต์ เรือ ฯลฯ	2.89	0.89	ปานกลาง	4
รถโดยสารประจำทาง	3.21	0.85	ปานกลาง	1
เครื่องบิน	2.58	0.73	น้อย	5
รถไฟ	3.11	0.95	ปานกลาง	2
เรือสาธารณะ	2.30	0.82	น้อย	6

จากตารางที่ 17 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามพาหนะที่ใช้ในการเดินทางท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนา พบว่านักท่องเที่ยวใช้พาหนะในการเดินทางท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนาโดยใช้รถโดยสารประจำทาง รถไฟ เดินไปวัด พาหนะส่วนตัว เช่น รถยนต์ รถจักรยาน รถจักรยานยนต์ เรือ ฯลฯ ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 3.11 2.94 2.89 และ ทางเครื่องบิน กับเรือสาธารณะ ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.58 และ 2.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 18 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามสถานที่พักผ่อน

สถานที่พักผ่อน	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
บ้านญาติ/เพื่อน	2.78	0.87	ปานกลาง	1
โรงแรม	2.62	0.98	ปานกลาง	2
วัด	1.82	0.78	น้อย	5
รีสอร์ท	1.98	0.99	น้อย	4
บังกะโล	2.01	0.78	น้อย	3

จากตารางที่ 18 แสดงข้อมูลพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว จำแนกตามสถานที่พักผ่อน พบว่านักท่องเที่ยวที่มีการพักผ่อนได้อธิบายถึงสถานที่พักในระหว่างการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี โดยมีพักผ่อนที่บ้านญาติ/เพื่อน โรงแรม ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.78 2.62 และบังกะโล รีสอร์ท วัด ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.01 1.98 และ 1.82 ตามลำดับ

ตารางที่ 19 แสดงข้อมูลแนวโน้มการกลับมาท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี

ข้อมูล	\bar{x}	S.D	แปลผล
แนวโน้มการกลับมาท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี	4.25	0.78	มาแน่นอน

จากตารางที่ 19 แสดงข้อมูลแนวโน้มการกลับมาท่องเที่ยววัดในพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในอนาคตพบว่า นักท่องเที่ยวมีแนวโน้มกลับมาท่องเที่ยวแน่นอน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25

ตารางที่ 20 แสดงข้อมูลการแนะนำบุคคลอื่นมาท่องเที่ยวจังหวัดปทุมธานี

ข้อมูล	\bar{x}	S.D	แปลผล
การแนะนำบุคคลอื่นมาท่องเที่ยวจังหวัดปทุมธานี	4.67	0.67	แนะนำ แน่นอน

จากตารางที่ 20 แสดงข้อมูลการแนะนำบุคคลอื่นมาท่องเที่ยวจังหวัดปทุมธานี พบว่านักท่องเที่ยวมีการแนะนำบุคคลอื่นมาท่องเที่ยวจังหวัดปทุมธานีมีแนวโน้มที่จะแนะนำแน่นอน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.67

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี

การวิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานีโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 21 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านประวัติศาสตร์และความเป็นมา

ด้านประวัติศาสตร์และความเป็นมา	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับท้องถิ่น	4.29	0.65	ดีมาก	1
ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับจังหวัด	3.25	0.56	ปานกลาง	2
ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับชาติ	3.10	0.87	ปานกลาง	3
รวม	3.54	0.69	ปานกลาง	

จากตารางที่ 21 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านประวัติศาสตร์และความเป็นมา พบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านประวัติศาสตร์และความเป็นมา โดยรวมมีศักยภาพในการดึงดูดใจในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับท้องถิ่น มี

ศักยภาพในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 ส่วนสำคัญทางประวัติศาสตร์ในระดับจังหวัดและความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับชาติมีศักยภาพในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 และ 3.10 ตามลำดับ

ตารางที่ 22 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัด

ความเป็นเอกลักษณ์ของวัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
รูปแบบการสร้างเสนาสนะ	3.21	0.78	ปานกลาง	2
พระพุทธรูปในยุคนสมัยเก่า	4.10	0.65	ดี	1
รวม	3.65	0.71	ดี	

จากตารางที่ 22 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัด พบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัด โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การมีพระพุทธรูปในยุคนสมัยเก่า มีข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัด ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 และ รูปแบบการสร้างเสนาสนะเก่า มีข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัดอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21

ตารางที่ 23 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความมีชื่อเสียงของวัด

ความเป็นเอกลักษณ์ของวัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
มีชื่อเสียงระดับท้องถิ่น	4.25	0.75	ดีมาก	1
มีชื่อเสียงระดับจังหวัด	4.22	0.85	ดีมาก	2
มีชื่อเสียงระดับชาติ	3.39	0.62	ปานกลาง	3
มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ	2.65	0.75	ปานกลาง	4
รวม	3.62	0.74		

จากตารางที่ 23 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความมีชื่อเสียงของวัด พบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความมีชื่อเสียงของวัด โดยภาพรวมมีข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความมีชื่อเสียงของวัดอยู่ในระดับดี และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความมีชื่อเสียงระดับท้องถิ่น ระดับจังหวัด มีศักยภาพในการตั้งใจในระดับดีมาก โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 และ 4.22 ตามลำดับ ส่วนความมีชื่อเสียงระดับชาติ มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ มีศักยภาพในการตั้งใจในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.39 และ 2.65 ตามลำดับ

ตารางที่ 24 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่า

ความความเก่าแก่และทรงคุณค่า	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ความมีชื่อเสียงของพระสงฆ์	3.98	0.78	ดี	2
ความมีชื่อเสียงของรูปเคารพและวัตถุมงคล	3.89	0.61	ดี	3
ความมีชื่อเสียงของโบราณสถาน และหรือโบราณวัตถุ	3.65	0.78	ดี	4
ความมีชื่อเสียงของสถานปฏิบัติธรรม	4.25	0.67	ดีมาก	1
รวม	3.94	0.71	ดี	

จากตารางที่ 24 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธ ในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่า พบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่า โดยภาพรวมมีศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่าในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความมีชื่อเสียงของสถานปฏิบัติธรรม มีศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่า อยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 ส่วนความมีชื่อเสียงของพระสงฆ์ ความมีชื่อเสียงของรูปเคารพและวัตถุมงคล ความมีชื่อเสียงของโบราณสถาน และหรือโบราณวัตถุ มีศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่าในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 3.89 และ 3.65 ตามลำดับ

ตารางที่ 25 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านการจัดกิจกรรมของวัด

การจัดกิจกรรมของวัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
กิจกรรมเผยแพร่ศาสนา	3.75	0.75	ดี	1
กิจกรรมการศึกษา	3.25	0.89	ปานกลาง	2
กิจกรรมการพัฒนาสังคม	2.50	0.65	ไม่ดี	3
กิจกรรมการส่งเสริมสุขภาพ	2.37	0.75	ไม่ดี	4
รวม	2.96	0.76	ปานกลาง	

จากตารางที่ 25 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านการจัดกิจกรรมของวัดอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.96 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านการจัดกิจกรรมของวัดในด้านกิจกรรมการศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 และเมื่อพิจารณาในด้านศักยภาพกิจกรรมการพัฒนาสังคม กิจกรรมการส่งเสริมสุขภาพอยู่ในระดับไม่ดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.50 และ 2.37 ตามลำดับ

ตารางที่ 26 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านคุณค่าทางกายภาพของวัด

คุณค่าทางกายภาพของวัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ความงดงามทางศิลปกรรม	3.45	0.89	ดี	4
ความสวยงามทางธรรมชาติ	3.65	0.78	ดี	3
ที่ตั้งและการเข้าถึงภายในแหล่งท่องเที่ยววัด	3.89	0.98	ดี	1
การดูแลรักษาความปลอดภัยโดยรวม	3.78	0.65	ดี	2
รวม	3.69	0.82	ดี	

จากตารางที่ 26 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านคุณค่าทางกายภาพของวัด พบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านคุณค่าทางกายภาพของวัด โดยภาพรวมเห็นว่าคุณค่าทางกายภาพของวัดอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ที่ตั้งและการเข้าถึงภายในแหล่งท่องเที่ยววัด การดูแลรักษาความปลอดภัยโดยรวม ความสวยงามทางธรรมชาติ ความงดงามทางศิลปกรรม คุณค่าทางกายภาพของวัดอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 3.78 3.65 และ 3.45 ตามลำดับ

ตารางที่ 27 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความผูกพันต่อท้องถิ่น

ความผูกพันต่อท้องถิ่น	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
มีการจัดงานประเพณีอย่างต่อเนื่อง เช่น วันสงกรานต์, วันวิสาขบูชา ฯลฯ	4.25	0.56	ดีมาก	1
ระดับการให้ความรู้กับชุมชน เช่น เป็นศูนย์เรียนรู้, วัดพัฒนาตัวอย่าง ฯลฯ	3.21	0.89	ปานกลาง	2
รวม	3.75	0.72	ดี	

จากตารางที่ 27 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความผูกพันต่อท้องถิ่น พบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิง

พุทธในด้านความผูกพันต่อท้องถิ่น พบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความผูกพันต่อท้องถิ่น โดยภาพรวมมีศักยภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การจัดงานประเพณีอย่างต่อเนื่อง เช่น วันสงกรานต์, วันวิสาขบูชา ฯลฯ โดยมีศักยภาพอยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 ระดับการให้ความรู้กับชุมชน เช่น เป็นศูนย์เรียนรู้, วัดพัฒนาตัวอย่าง ฯลฯ มีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี

การวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 28 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว

ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ระบบการกำจัดขยะมูลฝอยภายในวัด	2.59	0.56	ไม่ดี	4
ระบบการบำบัดน้ำเสีย	2.49	0.89	ไม่ดี	6
ความกลมกลืนของสิ่งปลูกสร้างในแหล่งท่องเที่ยว	2.50	0.78	ไม่ดี	5
สภาพถนนทางเข้า-ออกในวัด	3.31	0.98	ปานกลาง	3
ความเพียงพอของร้านอาหาร	2.45	0.78	ไม่ดี	7
ความเพียงพอของร้านขายของที่ระลึกหรือเช่าวัตถุมงคล	3.45	0.65	ดี	2
การประชาสัมพันธ์ของวัด	3.56	0.78	ดี	1
รวม	2.90	0.77	ปานกลาง	

จากตารางที่ 28 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว พบว่านักท่องเที่ยว มีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยภาพรวมมีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 เมื่อพิจารณาเป็นราย

ข้อพบว่าการประชาสัมพันธ์ของวัด ความเพียงพอของร้านขายของที่ระลึกหรือเช่าวัตถุมงคล มีศักยภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 และ 3.45 และสภาพถนนทางเข้า-ออกในวัดมีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 แต่ที่ต้องมีการปรับปรุงคือ ศักยภาพอยู่ในระดับไม่ดี ได้แก่ ระบบการกำจัดขยะมูลฝอยภายในวัด ความกลมกลืนของสิ่งปลูกสร้างในแหล่งท่องเที่ยว ความเพียงพอของร้านอาหาร ระบบการบำบัดน้ำเสีย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.59 2.50 2.49 2.45

ตารางที่ 29 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านกิจกรรมและกระบวนการให้การศึกษาในแหล่งท่องเที่ยววัด

ด้านกิจกรรมและกระบวนการให้การศึกษาในแหล่งท่องเที่ยววัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
การจัดกิจกรรมการส่งเสริมความรู้ทางด้านศาสนาแก่นักท่องเที่ยว เช่น นิทรรศการวันสำคัญทางศาสนา	4.56	0.78	ดีมาก	1
การส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยว เช่น ไม่ขีดเขียนหรือทำลายจิตรกรรมในวัด	3.40	0.65	ปานกลาง	2
มีป้ายอธิบายให้รายละเอียดในแหล่งท่องเที่ยว	3.21	0.56	ปานกลาง	3
มีแผ่นพับ โปสเตอร์ คู่มือของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเพียงพอและทั่วถึง	3.19	0.78	ปานกลาง	4
รวม	3.59	0.69	ดี	

จากตารางที่ 29 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านกิจกรรมและกระบวนการให้การศึกษาในแหล่งท่องเที่ยววัด พบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านกิจกรรมและกระบวนการให้การศึกษาในแหล่งท่องเที่ยววัด โดยภาพรวมมีศักยภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การจัดกิจกรรมการส่งเสริมความรู้ทางด้านศาสนาแก่นักท่องเที่ยว เช่น นิทรรศการวันสำคัญทางศาสนา มีศักยภาพอยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 และการส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยว เช่น ไม่ขีดเขียนหรือทำลายจิตรกรรมในวัด มีป้ายอธิบายให้รายละเอียดในแหล่งท่องเที่ยว มีแผ่นพับ โปสเตอร์ คู่มือของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเพียงพอและทั่วถึง มีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 3.21 และ 3.19 ตามลำดับ

ส่วนที่ 5 ความต้องการการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

การวิเคราะห์ความต้องการการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 30 แสดงความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี

ความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
1. การสนับสนุนให้มีการจัดตั้งร้านค้าชุมชนและร้านให้เช่าวัตถุมงคลในวัด	4.25	1.06	มากที่สุด	4
2. ให้มีการปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณวัดให้ดูน่ารื่นรมย์มากขึ้น	4.21	0.56	มากที่สุด	5
3. การฟื้นฟูวัดให้มีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ภายนอกเพื่อการพัฒนา	4.20	0.78	มาก	6
4. ให้มีการสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับวัดและแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่ใกล้เคียงกัน	3.54	0.89	มาก	7
5. พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในบริเวณวัดเช่น ห้องน้ำสาธารณะ ฯลฯ	2.60	0.70	น้อย	11
6. พัฒนามลิตภัตตาคารท่องเที่ยวเชิงพุทธเพื่อให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น	2.41	0.71	น้อย	12
7. ส่งเสริมประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ ผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น โปสเตอร์, อินเทอร์เน็ต ฯลฯ	3.45	0.68	มาก	8
8. ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการประชุมและวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ	3.01	0.69	ปานกลาง	10
9. ส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเพื่อประกอบธุรกิจในวัดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	4.59	0.64	มากที่สุด	2
10. ส่งเสริมการจัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ในเพื่อสร้างแหล่งเงินทุนในชุมชน	4.89	0.79	มากที่สุด	1
11. จัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธอย่างยั่งยืน	4.30	0.61	มากที่สุด	3
12. จัดการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียงให้กับคนในพื้นที่	3.32	0.52	ปานกลาง	9

ความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
13. จัดให้มีการดูงานในวัดที่ประสบความสำเร็จในการ จัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	3.45	0.45	มาก	8
รวม	3.70	0.71	มาก	

จากตารางที่ 30 แสดงความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี พบว่านักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานีโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่งเสริมการจัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ขึ้นเพื่อสร้างแหล่งเงินทุนในชุมชน ส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเพื่อประกอบธุรกิจในวัดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว จัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธอย่างยั่งยืน การสนับสนุนให้มีการจัดตั้งร้านค้าชุมชนและร้านให้เช่าวัตถุมงคลในวัด ให้มีการปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณวัดให้ดูน่ารื่นรมย์มากขึ้น มีความต้องการการพัฒนาในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.89 4.59 4.30 4.25 4.21 ในขณะที่การฟื้นฟูวัดให้มีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ภายนอกเพื่อการพัฒนา ให้มีการสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับวัดและแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่ใกล้เคียงกัน ส่งเสริมประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ ผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น โปสเตอร์, อินเทอร์เน็ต ฯลฯ มีความต้องการการพัฒนาในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 3.54 และ 3.45 ตามลำดับ ส่วนความต้องการจัดการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียงให้กับคนในพื้นที่ ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการประชุมและวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธมีความต้องการการพัฒนาในระดับปานกลาง ในขณะที่ พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในบริเวณวัดเช่น ห้องน้ำสาธารณะ ฯลฯ พัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงพุทธเพื่อให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น มีความต้องการการพัฒนาในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.60 และ 2.41 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลประชาชนในพื้นที่

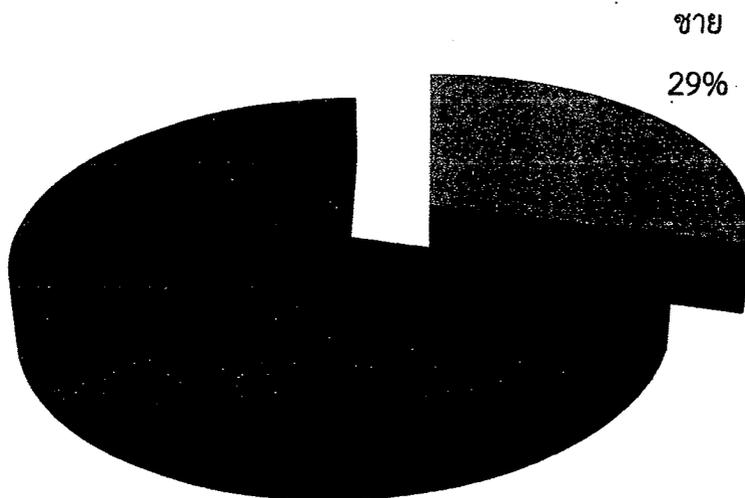
ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชนในพื้นที่

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชนในพื้นที่ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับรายได้ต่อเดือน โดยแจกแจงจำนวนและค่าร้อยละดังนี้

ตารางที่ 31 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	118	28
หญิง	287	72
รวม	400	100

จากตารางที่ 31 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน จำแนกตามเพศ จำแนกตามเพศ พบว่านักท่องเที่ยวที่เป็นเพศชาย จำนวน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 28 และเพศหญิง จำนวน 287 คน คิดเป็นร้อยละ 72 สรุปได้ว่า ประชากรตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง มากกว่า เพศชาย

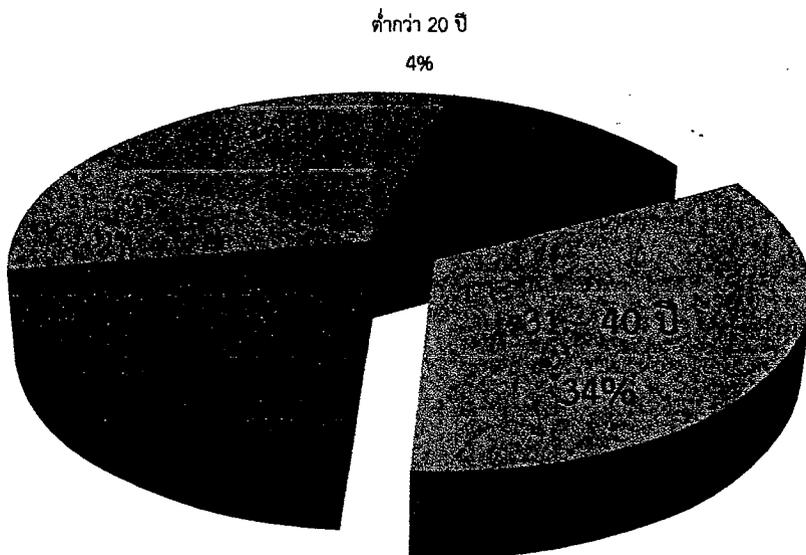
แผนภูมิที่ 9 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน จำแนกตามเพศ

ตารางที่ 32 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	16	4
21 - 30 ปี	54	14
31 - 40 ปี	135	34
41 - 50 ปี	85	21
51 - 60 ปี	45	11
60 ปี ขึ้นไป	65	16
รวม	400	100

จากตารางที่ 32 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน จำแนกตามอายุ พบว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4 อายุ 21 - 30 ปี จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 14 อายุ 31 - 40 ปี จำนวน 135 คน คิดเป็นร้อยละ 34 อายุ 41 - 50 ปี จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21 อายุ 51 - 60 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11 อายุ 60 ปี ขึ้นไป จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 16 สรุปได้ว่า ประชาชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 31-40 ปี รองลงมา คือ อายุ 41-50 ปี และอายุ 60 ขึ้นไป ตามลำดับ

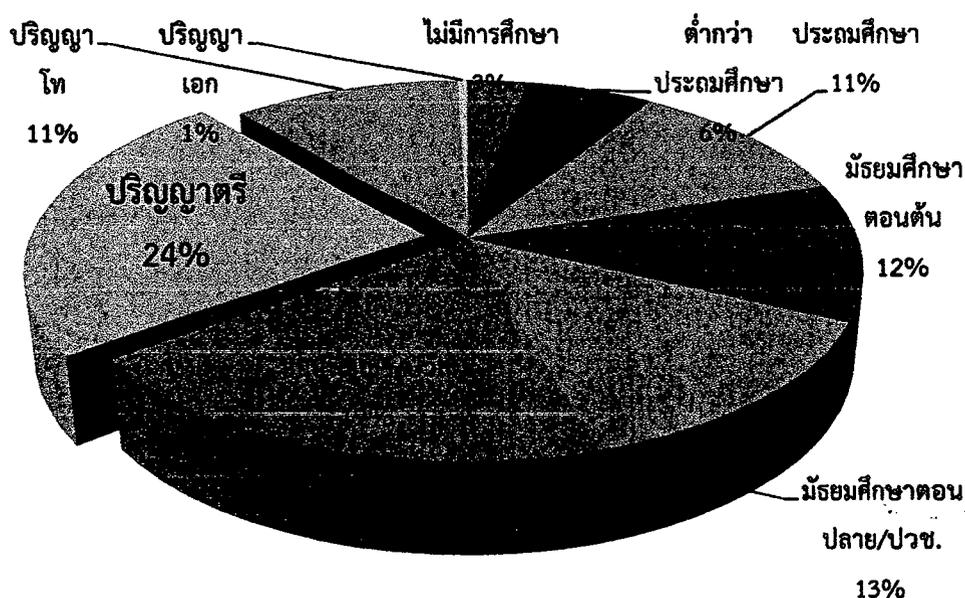
แผนภูมิที่ 10 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน จำแนกตามอายุ

ตารางที่ 33 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีการศึกษา	12	3
ต่ำกว่าประถมศึกษา	24	6
ประถมศึกษา	45	11
มัธยมศึกษาตอนต้น	47	12
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	54	13
อนุปริญญา/ปวส.	78	19
ปริญญาตรี	95	24
ปริญญาโท	43	11
ปริญญาเอก	2	1
รวม	400	100

จากตารางที่ 33 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่านักท่องเที่ยวไม่มีการศึกษา จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3 มีการศึกษาระดับต่ำกว่าประถมศึกษา จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6 ระดับการศึกษาระดับประถมศึกษา จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 12 การศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13 การศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส. จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 19 การศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 24 , การศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 11 และการศึกษาระดับปริญญาเอก จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 1 สรุปได้ว่า ประชาชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี รองลงมา คือ การศึกษาระดับอนุปริญญา/ปวส. และการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. ตามลำดับ

แผนภูมิที่ 11 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน จำแนกตามระดับการศึกษา

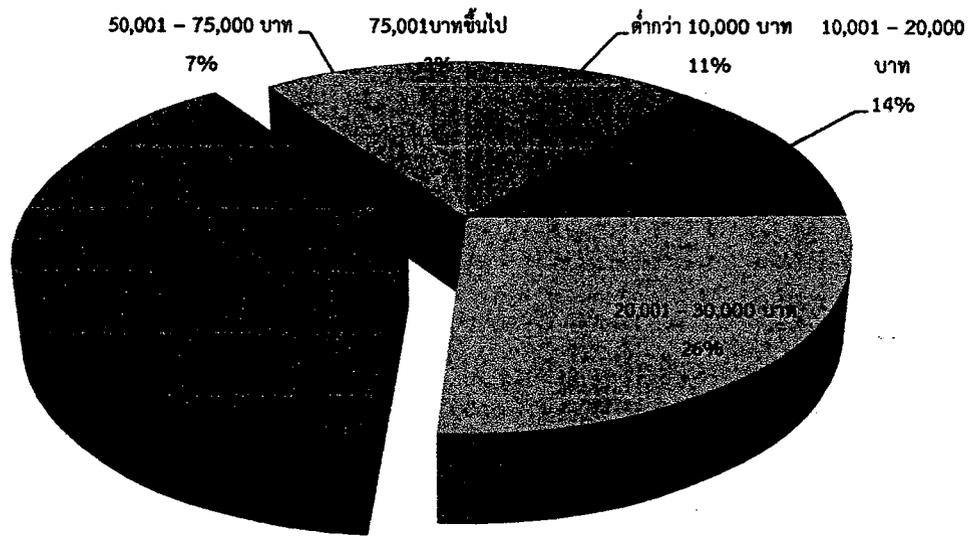
ตารางที่ 34 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน จำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือน

ระดับรายได้/เดือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	45	11
10,001 - 20,000 บาท	54	14
20,001 - 30,000 บาท	105	26
30,001 - 50,000 บาท	156	39
50,001 - 75,000 บาท	28	7
75,001 บาทขึ้นไป	12	3
รวม	400	100

จากตารางที่ 34 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน จำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือน พบว่าประชาชนมีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11 ระดับรายได้ต่อเดือน 10,001 - 20,000 บาท จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 14 ระดับรายได้ต่อเดือน 20,001 - 30,000 บาท จำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26 ระดับรายได้ต่อเดือน 30,001 - 50,000 บาท จำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 39 ระดับรายได้ 50,001 - 75,000 บาท จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7 ระดับ

รายได้ต่อเดือนสูงกว่า 75,001บาทขึ้นไป จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 7 สรุปว่าประชาชนที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001-50,000 บาท รองลงมา คือ ประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท และรายได้10,001 – 20,000 บาท ตามลำดับ

แผนภูมิที่ 12 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของประชาชน จำแนกตามระดับรายได้ต่อเดือน

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี

การวิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานีโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 35 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านประวัติศาสตร์และความเป็นมา

ด้านประวัติศาสตร์และความเป็นมา	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับท้องถิ่น	4.29	0.64	ดีมาก	1
ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับจังหวัด	3.24	0.59	ปานกลาง	2
ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับชาติ	3.15	0.89	ปานกลาง	3
รวม	3.56	0.70	ดี	

จากตารางที่ 35 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านประวัติศาสตร์และความเป็นมา พบว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านประวัติศาสตร์และความเป็นมา โดยรวมมีศักยภาพในการดึงดูดใจในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับท้องถิ่น มีศักยภาพในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 ส่วนสำคัญทางประวัติศาสตร์ในระดับจังหวัดและความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับชาติมีศักยภาพในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 และ 3.15 ตามลำดับ

ตารางที่ 36 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัด

ความเป็นเอกลักษณ์ของวัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
รูปแบบการสร้างเสนาสนะ	3.10	0.81	ปานกลาง	2
พระพุทธรูปในยุคสมัยเก่า	4.19	0.83	ดี	1
รวม	3.64	0.82	ดี	

จากตารางที่ 36 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัดพบว่าประชาชนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัด โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การมีพระพุทธรูปในยุคสมัยเก่า มีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัดในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 และ รูปแบบการสร้างเสนาสนะเก่า มี ข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัดอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10

ตารางที่ 37 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความมีชื่อเสียงของวัด

ความเป็นเอกลักษณ์ของวัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
มีชื่อเสียงระดับท้องถิ่น	4.24	0.62	ดีมาก	2
มีชื่อเสียงระดับจังหวัด	4.36	0.75	ดีมาก	1
มีชื่อเสียงระดับชาติ	3.38	0.75	ปานกลาง	3
มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ	2.66	0.89	ปานกลาง	4
รวม	3.66	0.74	ดี	

จากตารางที่ 37 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความมีชื่อเสียงของวัด พบว่า ประชาชนมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความมีชื่อเสียงของวัด โดยภาพรวมมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความมีชื่อเสียงของวัด อยู่ในระดับดีโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความมีชื่อเสียงระดับท้องถิ่น ระดับจังหวัด มีศักยภาพในการดึงดูดใจระดับดีมาก โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 และ 4.24 ตามลำดับ ส่วนความมีชื่อเสียงระดับชาติ มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ มีศักยภาพในการดึงดูดใจระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 และ 2.66 ตามลำดับ

ตารางที่ 38 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่า

ความความเก่าแก่และทรงคุณค่า	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ความมีชื่อเสียงของพระสงฆ์	3.78	0.78	ดี	2
ความมีชื่อเสียงของรูปเคารพและวัตถุมงคล	3.63	0.69	ดี	4
ความมีชื่อเสียงของโบราณสถาน และหรือโบราณวัตถุ	3.76	0.88	ดี	3
ความมีชื่อเสียงของสถานปฏิบัติธรรม	4.56	0.62	ดีมาก	1
รวม	3.93	0.74	ดี	

จากตารางที่ 38 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่า พบว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่า โดยภาพรวมมีศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่าในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความมีชื่อเสียงของสถานปฏิบัติธรรม มีศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธ อยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 ส่วนความมีชื่อเสียงของพระสงฆ์ ความมีชื่อเสียงของรูปเคารพและวัตถุมงคล ความมีชื่อเสียงของโบราณสถาน และหรือโบราณวัตถุ มีศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่าในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 3.76 และ 3.63 ตามลำดับ

ตารางที่ 39 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านการจัดกิจกรรมของวัด

การจัดกิจกรรมของวัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
กิจกรรมเผยแพร่ศาสนา	3.98	0.70	ดี	1
กิจกรรมการศึกษา	3.78	0.95	ดี	2
กิจกรรมการพัฒนาสังคม	2.89	0.62	ไม่ดี	3
กิจกรรมการส่งเสริมสุขภาพ	2.56	0.69	ไม่ดี	4
รวม	3.30	0.74	ปานกลาง	

จากตารางที่ 39 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธ ในด้านการจัดกิจกรรมของวัดพบว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ากิจกรรมเผยแพร่ศาสนา กิจกรรมการศึกษามีศักยภาพในการดึงดูดใจอยู่ในระดับดีโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 และ 3.78 ตามลำดับ และกิจกรรมการพัฒนาสังคม กิจกรรมการส่งเสริมสุขภาพมีศักยภาพในการดึงดูดใจ อยู่ในระดับไม่ดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.89 และ 2.56 ตามลำดับ

ตารางที่ 40 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านคุณค่าทางกายภาพของวัด

คุณค่าทางกายภาพของวัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ความงดงามทางศิลปกรรม	3.75	0.98	ดี	2
ความสวยงามทางธรรมชาติ	3.69	0.65	ดี	3
ที่ตั้งและการเข้าถึงภายในแหล่งท่องเที่ยววัด	3.93	0.89	ดี	1
การดูแลรักษาความปลอดภัยโดยรวม	3.65	0.61	ดี	4
รวม	3.75	0.78	ดี	

จากตารางที่ 40 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านคุณค่าทางกายภาพของวัด พบว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านคุณค่าทางกายภาพของวัด โดยภาพรวมเห็นว่าคุณค่าทางกายภาพของวัดอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ที่ตั้งและการเข้าถึงภายในแหล่งท่องเที่ยววัด การดูแลรักษาความปลอดภัยโดยรวม ความสวยงามทางธรรมชาติ ความงดงามทางศิลปกรรม คุณค่าทางกายภาพของวัดอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 3.75 3.69 และ 3.65 ตามลำดับ

ตารางที่ 41 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความผูกพันต่อท้องถิ่น

ความผูกพันต่อท้องถิ่น	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
มีการจัดงานประเพณีอย่างต่อเนื่อง เช่น วันสงกรานต์, วันวิสาขบูชา ฯลฯ	4.20	0.52	ดี	1
ระดับการให้ความรู้กับชุมชน เช่น เป็นศูนย์เรียนรู้, วัดพัฒนาตัวอย่าง ฯลฯ	3.25	0.78	ปานกลาง	2
รวม	3.72	0.65	ดี	

จากตารางที่ 41 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความผูกพันต่อท้องถิ่น พบว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความผูกพันต่อท้องถิ่น พบว่าประชาชนมีคิดเห็นต่อศักยภาพในการตั้งใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความผูกพันต่อท้องถิ่น โดยภาพรวมมีศักยภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การจัดงานประเพณีอย่างต่อเนื่อง เช่น วันสงกรานต์, วันวิสาขบูชา ฯลฯ โดยมีศักยภาพอยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.20 ระดับการให้ความรู้กับชุมชน เช่น เป็นศูนย์เรียนรู้, วัดพัฒนาตัวอย่าง ฯลฯ มีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี

การวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 42 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว

ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ระบบการกำจัดขยะมูลฝอยภายในวัด	2.48	0.53	ไม่ดี	4
ระบบการบำบัดน้ำเสีย	2.15	0.82	ไม่ดี	7
ความกลมกลืนของสิ่งปลูกสร้างในแหล่งท่องเที่ยว	2.46	0.72	ไม่ดี	5
สภาพถนนทางเข้า-ออกในวัด	3.20	0.89	ปานกลาง	3
ความเพียงพอของร้านอาหาร	2.32	0.72	ไม่ดี	6
ความเพียงพอของร้านขายของที่ระลึกหรือเช่าวัตถุมงคล	3.46	0.61	ดี	1
การประชาสัมพันธ์ของวัด	3.43	0.72	ดี	2
รวม	2.78	0.71	ปานกลาง	

จากตารางที่ 42 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว พบว่าประชาชน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยภาพรวมมีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.78 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความเพียงพอของร้านขายของที่ระลึกหรือเช่าวัตถุมงคล การประชาสัมพันธ์ของวัด มีศักยภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.46 และ 3.43 และสภาพถนนทางเข้า-ออกในวัดมีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 แต่ที่ต้องมีการปรับปรุงคือ ศักยภาพอยู่ในระดับไม่ดี ได้แก่ระบบการกำจัดขยะมูลฝอยภายในวัด ความกลมกลืนของสิ่งปลูกสร้างในแหล่งท่องเที่ยว ความเพียงพอของร้านอาหาร ระบบการบำบัดน้ำเสีย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.48 2.46 2.32 2.15

ตารางที่ 43 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านกิจกรรมและกระบวนการให้การศึกษาในแหล่งท่องเที่ยววัด

ด้านกิจกรรมและกระบวนการให้การศึกษาในแหล่งท่องเที่ยววัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
การจัดกิจกรรมการส่งเสริมความรู้ทางด้านศาสนาแก่นักท่องเที่ยว เช่น นิทรรศการวันสำคัญทางศาสนา	4.58	0.35	ดีมาก	1
การส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยว เช่น ไม่ขีดเขียนหรือทำลายจิตรกรรมในวัด	3.42	1.12	ปานกลาง	2
มีป้ายอธิบายให้รายละเอียดในแหล่งท่องเที่ยว	3.31	0.65	ปานกลาง	3
มีแผ่นพับ โปสเตอร์ คู่มือของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเพียงพอและทั่วถึง	3.25	0.92	ปานกลาง	4
รวม	3.64	0.76	ดี	

จากตารางที่ 43 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านกิจกรรมและกระบวนการให้การศึกษาในแหล่งท่องเที่ยววัด พบว่าประชาชนมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านกิจกรรมและกระบวนการให้การศึกษาในแหล่งท่องเที่ยววัด โดยภาพรวมมีศักยภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การจัดกิจกรรมการส่งเสริมความรู้ทางด้านศาสนาแก่นักท่องเที่ยว เช่น นิทรรศการวันสำคัญทางศาสนา มีศักยภาพอยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 และการส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยว เช่น ไม่ขีดเขียนหรือทำลายจิตรกรรมในวัด มีป้ายอธิบายให้รายละเอียดในแหล่งท่องเที่ยว มีแผ่นพับ โปสเตอร์ คู่มือของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเพียงพอและทั่วถึง มีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 3.31 และ 3.25 ตามลำดับ

ส่วนที่ 5 ความต้องการการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

การวิเคราะห์ความต้องการการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 44 แสดงความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี

ความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
1. การสนับสนุนให้มีการจัดตั้งร้านค้าชุมชนและร้านให้เช่า วัตถุมงคลในวัด	4.25	0.88	มากที่สุด	6
2. ให้มีการปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณวัดให้ดูน่ารื่นรมย์มาก ขึ้น	4.26	0.82	มากที่สุด	5
3. การฟื้นฟูตลาดวัดให้มีการประสานงานกับหน่วยงาน ต่าง ๆ ภายนอกเพื่อการพัฒนา	4.23	0.65	มากที่สุด	7
4. ให้มีการสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับวัด และแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่ใกล้เคียงกัน	4.36	0.62	มากที่สุด	2
5. พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในบริเวณวัดเช่น ห้องน้ำ สาธารณะ ฯลฯ	4.52	0.63	มากที่สุด	1
6. พัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงพุทธเพื่อให้เป็น ผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น	4.21	0.73	มากที่สุด	9
7. ส่งเสริมประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ ผ่าน สื่อประเภทต่าง ๆ เช่น โปสเตอร์, อินเทอร์เน็ต ฯลฯ	4.26	0.63	มากที่สุด	5
8. ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการประชุมและวางแผน พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ	4.22	0.62	มากที่สุด	8
9. ส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเพื่อประกอบธุรกิจในวัดเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยว	4.25	0.64	มากที่สุด	6
10. ส่งเสริมการจัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ในเพื่อสร้างแหล่ง เงินทุนในชุมชน	4.12	0.79	มากที่สุด	10
11. จัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวเชิง พุทธอย่างยั่งยืน	4.23	0.63	มากที่สุด	7

ความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
12. จัดการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียง ให้กับคนในพื้นที่	4.27	0.52	มากที่สุด	4
13. จัดให้มีการดูงานในวัดที่ประสบความสำเร็จในการ จัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	4.29	0.43	มากที่สุด	3
รวม	4.23	0.68	มากที่สุด	

จากตารางที่ 44 แสดงความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี พบว่าประชาชนมีความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานีโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า พัฒนาล้างอำนวยความสะดวกในบริเวณวัดเช่น ห้องน้ำสาธารณะ ฯลฯ ให้มีการสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับวัดและแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่ใกล้เคียงกัน จัดให้มีการดูงานในวัดที่ประสบความสำเร็จในการจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จัดการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียงให้กับคนในพื้นที่ ส่งเสริมประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ ผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น โปสเตอร์, อินเทอร์เน็ต ฯลฯ ให้มีการปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณวัดให้ดูน่ารื่นรมย์มากขึ้น ส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเพื่อประกอบธุรกิจ ในวัดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว การสนับสนุนให้มีการจัดตั้งร้านค้าชุมชนและร้านให้เช่าวัตถุมงคลในวัด จัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธอย่างยิ่งยัด จัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธอย่างยิ่งยัด ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการประชุมและวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ พัฒนามลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงพุทธเพื่อให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น ส่งเสริมการจัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ในเพื่อสร้างแหล่งเงินทุนในชุมชน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 4.36 4.29 4.27 4.26 4.25 4.23 4.22 4.21 และ 4.12 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลบุคลากรหน่วยงานภาครัฐ

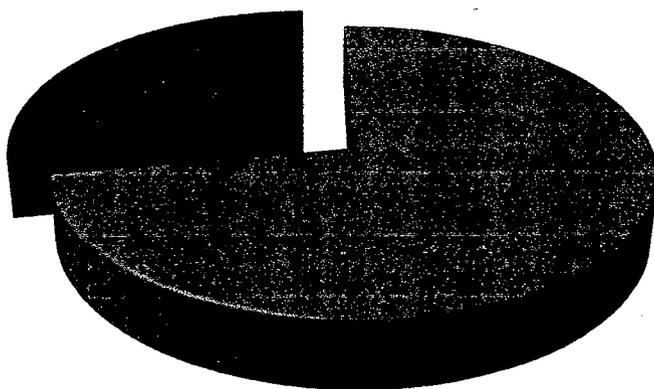
ส่วนที่ 1 : ผลการวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรหน่วยงานภาครัฐ

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับรายได้ ความคิดเห็นที่มีรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวในตลาด อัตลักษณ์ของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ สิ่งจูงใจที่นอกเหนือจากกิจกรรมการท่องเที่ยวหลัก การใช้เครื่องมือสื่อสารการตลาด

ตารางที่ 45 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	47	72
หญิง	18	28
รวม	65	100

จากตารางที่ 45 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามเพศ จำแนกตามเพศ พบว่าเป็นเพศชาย จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 72 และเพศหญิง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 28 สรุปได้ว่าบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มากกว่า เพศหญิง

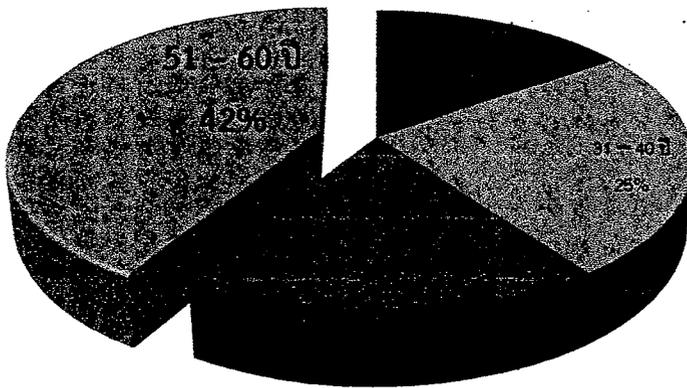
แผนภูมิที่ 13 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามเพศ

ตารางที่ 46 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 20 ปี	0	0
21 - 30 ปี	10	15
31 - 40 ปี	16	25
41 - 50 ปี	12	18
51 - 60 ปี	27	42
60 ปีขึ้นไป	0	0
รวม	65	100

จากตารางที่ 46 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามอายุ พบว่า 21 - 30 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 15 31 - 40 ปี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 25 41 - 50 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 18 51 - 60 ปี 60 ปีขึ้นไป จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 42 สรุปได้ว่าบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 51 - 60 ปี รองลงมา คือ 31 - 40 ปี และ 41 - 50 ปี ตามลำดับ

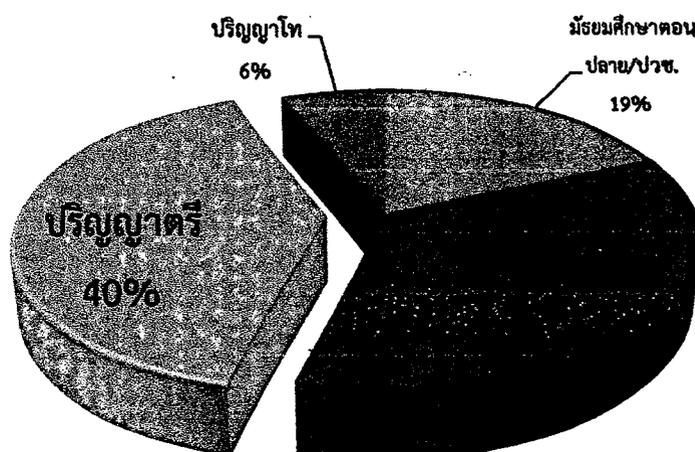
แผนภูมิที่ 14 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามอายุ

ตารางที่ 47 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	12	19
อนุปริญญา/ปวส.	23	35
ปริญญาตรี	26	40
ปริญญาโท	4	6
รวม	65	100

จากตารางที่ 47 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่ามีระดับการศึกษา มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 19 อนุปริญญา/ปวส. จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 35 ปริญญาตรี จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 40 ปริญญาโท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 6 สรุปได้ว่าบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษา ระดับปริญญาตรี รองลงมา คือ อนุปริญญา/ปวส. และมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. ตามลำดับ

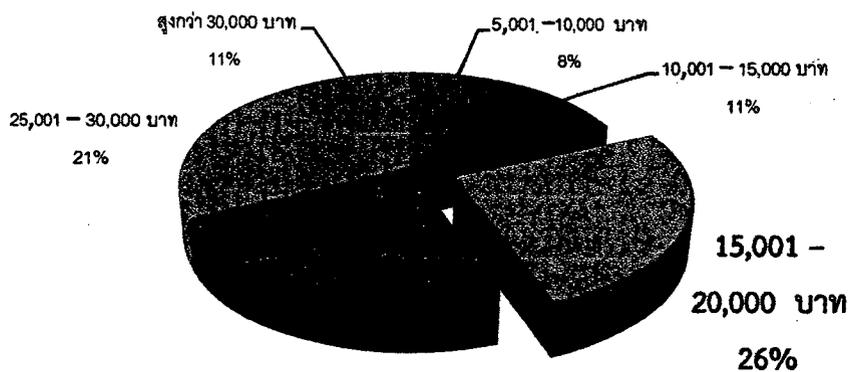
แผนภูมิที่ 15 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามระดับการศึกษา

ตารางที่ 48 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามระดับรายได้

ระดับรายได้	จำนวน	ร้อยละ
5,001 -10,000 บาท	5	8
10,001 - 15,000 บาท	7	11
15,001 - 20,000 บาท	17	26
20,001 - 25,000 บาท	15	23
25,001 - 30,000 บาท	14	21
สูงกว่า 30,00 บาท	7	11
รวม	65	100

จากตารางที่ 48 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามระดับรายได้ พบว่ามี 5,001 -10,000 บาท จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 8 10,001 - 15,000 บาท จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 11 15,001 - 20,000 บาท จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 26 20,001 - 25,000 บาท จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 23 25,001 - 30,000 บาท จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 21 สูงกว่า 30,00 บาท จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 11 สรุปได้ว่าบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับรายได้ 15,001 - 20,000 บาท รองลงมา คือ 20,001 - 25,000 บาท และ 25,001 - 30,000 บาท ตามลำดับ

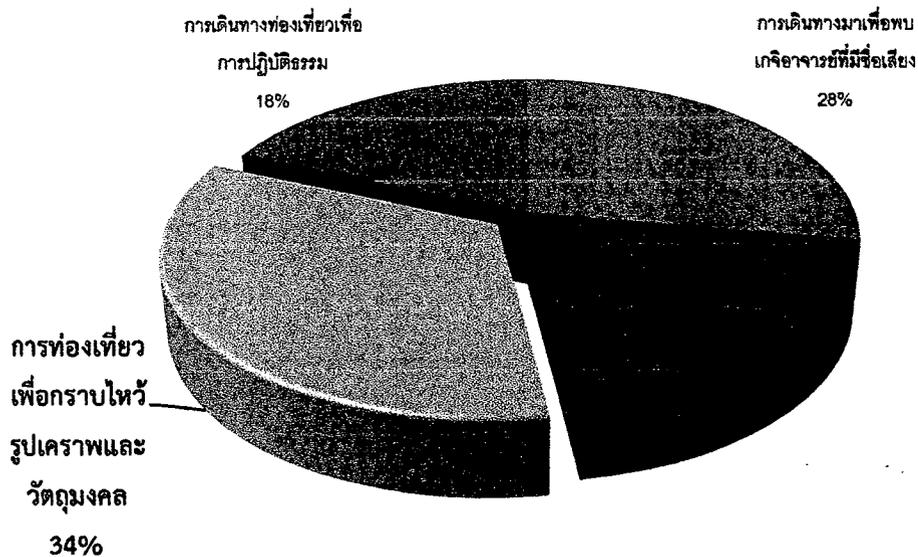
แผนภูมิที่ 16 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามระดับรายได้

ตารางที่ 49 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกความคิดเห็นที่มีรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยว

รูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
การเดินทางมาเพื่อพบเกจิอาจารย์ที่มีชื่อเสียง	18	28
การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อขึ้นชมสถาปัตยกรรมและจิตรกรรม	13	20
การท่องเที่ยวเพื่อกราบไหว้รูปเคารพและวัตถุมงคล	22	34
การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อการปฏิบัติธรรม	12	18
รวม	65	100

จากตารางที่ 49 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกความคิดเห็นที่มีรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยวพบว่ามีรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเป็นการเดินทางมาเพื่อพบเกจิอาจารย์ที่มีชื่อเสียง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 28 การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อขึ้นชมสถาปัตยกรรมและจิตรกรรมจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 20 การท่องเที่ยวเพื่อกราบไหว้รูปเคารพและวัตถุมงคลจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 34 การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อการปฏิบัติธรรม จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 18 สรุปได้ว่าบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าการท่องเที่ยวเพื่อกราบไหว้รูปเคารพและวัตถุมงคล รองลงมา คือการเดินทางมาเพื่อพบเกจิอาจารย์ที่มีชื่อเสียง และการเดินทางท่องเที่ยวเพื่อขึ้นชมสถาปัตยกรรมและจิตรกรรม ตามลำดับ

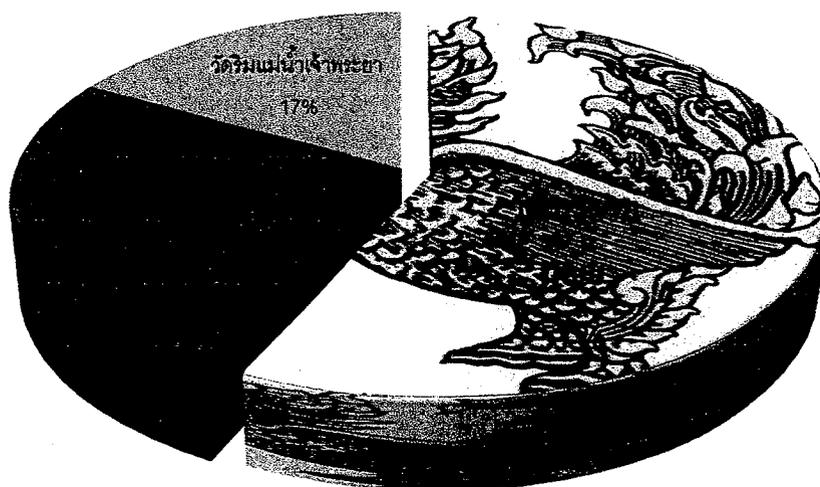

แผนภูมิที่ 17 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกความคิดเห็นที่มีรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยว

ตารางที่ 50 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกความคิดเห็นที่มีต่ออัตลักษณ์ของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

อัตลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ	จำนวน	ร้อยละ
วัดนธรรมมอญ	37	57
วัดเก่าแก่	17	26
วัดริมแม่น้ำเจ้าพระยา	11	17
รวม	65	100

จากตารางที่ 50 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกความคิดเห็นที่มีต่ออัตลักษณ์ของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี พบว่าวัดนธรรมมอญ จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 57 วัดเก่าแก่ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 26 วัดริมแม่น้ำเจ้าพระยา จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 17 สรุปได้ว่าบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าอัตลักษณ์ที่สำคัญ คือ วัดนธรรมมอญ รองลงมา คือ วัดเก่าแก่และวัดริมแม่น้ำเจ้าพระยา ตามลำดับ

แผนภูมิที่ 18 แสดงข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกความคิดเห็นที่มีต่ออัตลักษณ์ของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

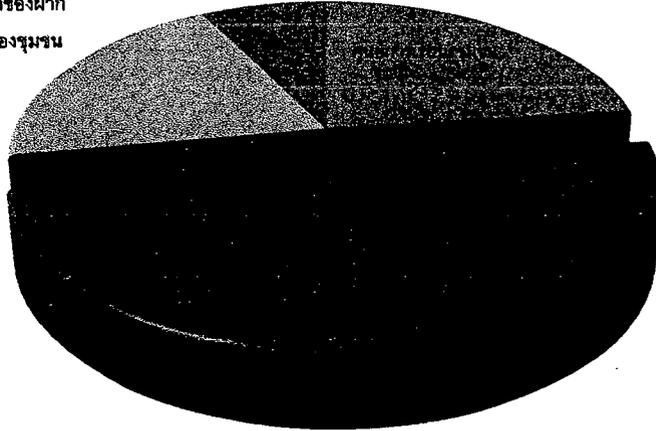
ตารางที่ 51 แสดงข้อมูลบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามความคิดเห็นที่มีสิ่งดึงดูดใจที่นอกเหนือไปจากการท่องเที่ยวหลัก

สิ่งดึงดูดใจที่นอกเหนือไปจากการท่องเที่ยวหลัก	จำนวน	ร้อยละ
ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน	15	23
การแสดงศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น	32	49
ร้านขายสินค้าของฝากและที่ระลึกของชุมชน	13	20
อื่น ๆ	5	8
รวม	65	100

จากตารางที่ 51 แสดงข้อมูลบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามความคิดเห็นที่มีสิ่งดึงดูดใจที่นอกเหนือไปจากการท่องเที่ยวหลักพบว่าสิ่งดึงดูดใจที่ควรจะมีคือ ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 23 การแสดงศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 49 ร้านขายสินค้าของฝากและที่ระลึกของชุมชน จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 20 อื่น ๆ จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 8 สรุปได้ว่าบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าตลาดชุมชนโบราณ ที่ควรสิ่งดึงดูดใจคือ การแสดงศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น รองลงมา คือ ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน และ ร้านขายสินค้าของฝากและที่ระลึกของชุมชน ตามลำดับ

ร้านขายสินค้าของฝาก
และที่ระลึกของชุมชน
20%

แผนภูมิที่ 19 แสดงข้อมูลบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามความคิดเห็นที่มีสิ่งดึงดูดใจที่นอกเหนือไปจากการท่องเที่ยวหลัก

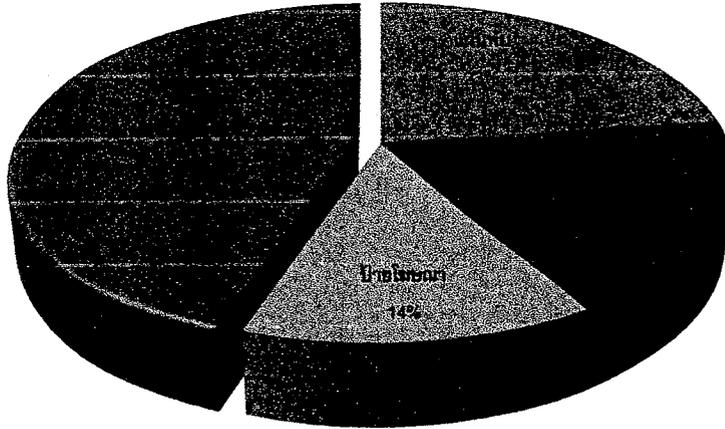
ตารางที่ 52 แสดงข้อมูลของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามประเภทของการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์ที่ใช้ในการเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยว

ประเภทของการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์ที่ใช้ในการเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
แผ่นพับ	15	23
คู่มือการท่องเที่ยว	12	18
ป้ายโฆษณา	9	14
Internet	29	45
รวม	65	100

จากตารางที่ 52 แสดงข้อมูลของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามประเภทของการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์ที่ใช้ในการเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยว พบว่า แผ่นพับ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 23 คู่มือการท่องเที่ยว จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 18 ป้ายโฆษณา จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 14 Internet จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 45 สรุปได้ว่าบุคลากรของหน่วยงานภาครัฐ ผู้ตอบ

แบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่าสื่อการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์ที่ใช้ในการเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยว คือ Internet รองลงมา คือ แผ่นพับ และ คู่มือการท่องเที่ยว ตามลำดับ

แผนภูมิที่ 20 แสดงข้อมูลของหน่วยงานภาครัฐ จำแนกตามประเภทของการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์ที่ใช้ในการเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยว

ส่วนที่ 2 ความพร้อมของหน่วยงานภาครัฐในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

การวิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อความพร้อมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธ วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 53 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อความพร้อมของหน่วยงานภาครัฐในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

ตัวบ่งชี้ความพร้อม	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
นโยบายของหน่วยงานของท่านมีความชัดเจนทางการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี	3.63	0.72	ดี	6
จำนวนบุคลากรที่ให้บริการด้านการท่องเที่ยวตลาดในหน่วยงานของท่านมีความเพียงพอหรือไม่	3.77	0.99	ดี	4
งบประมาณที่ได้รับการจัดสรรจากส่วนกลาง(รัฐบาล, ททท., จังหวัดปทุมธานี) มีความเพียงพอหรือไม่ในการสนับสนุนกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	3.69	0.82	ดี	5
หน่วยงานของท่านมีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่เพียงพอต่อการสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	3.62	0.72	ดี	7
หน่วยงานของท่านมีการตรวจสอบและประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว	3.97	1.06	ดี	2
หน่วยงานของท่านพร้อมที่จะมีการรณรงค์ให้ประชาชนในพื้นที่มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและเข้าร่วมพัฒนาการท่องเที่ยว	4.07	1.04	ดี	1
หน่วยงานของท่านมีการวางแผนป้องกันดูแลและรักษาสภาพแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติของวัด	3.87	0.86	ดี	3
รวม	3.80	0.88	ดี	

จากตารางที่ 53 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อความพร้อมของหน่วยงานภาครัฐในการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี พบว่า บุคลากรของหน่วยงานภาครัฐมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความพร้อม โดยภาพรวมเห็นว่าความพร้อมของหน่วยงานภาครัฐอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 3.80 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า หน่วยงานภาครัฐ มีความคิดเห็นหน่วยงานมีความพร้อมที่จะมีการรณรงค์ให้ประชาชนในพื้นที่มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและเข้าร่วมพัฒนาการท่องเที่ยว หน่วยงานของท่านมีการตรวจสอบและประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว หน่วยงานของท่านมีการวางแผนป้องกันดูแลและรักษาสภาพแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติของตลาด จำนวนบุคลากรที่ให้บริการด้านการท่องเที่ยวเชิงพุทธ งบประมาณที่ได้รับการจัดสรรจากส่วนกลาง (รัฐบาล, ททท., จังหวัดปทุมธานี มีความเพียงพอในการสนับสนุนกิจกรรมด้านการท่องเที่ยว นโยบายของหน่วยงานของท่านมีความชัดเจนทางด้านการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว หน่วยงานมีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่เพียงพอต่อการสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงพุทธ มีความพร้อมในการให้การสนับสนุนอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07, 3.97, 3.87, 3.77, 3.69, 3.63 และ 3.62 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ปัญหาและข้อจำกัดในการดำเนินงาน

การวิเคราะห์ปัญหาและข้อจำกัดในการดำเนินงาน วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 54 แสดงข้อมูลความคิดเห็นถึงปัญหาและข้อจำกัดในการดำเนินงาน ของหน่วยงานภาครัฐในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ

ปัญหาและข้อจำกัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	อันดับ
ด้านสถานที่ท่องเที่ยว				
แหล่งท่องเที่ยวไม่มีแหล่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว	3.61	0.85	มาก	10
แหล่งท่องเที่ยวไม่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ในปริมาณมาก	3.80	0.72	มาก	7
เส้นทางในการเดินทางเข้าสู่วัด	3.69	0.81	มาก	9
รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	3.62	1.09	มาก	11
การพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	3.97	0.95	มาก	4
การโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวตามสื่อต่าง ๆ	4.07	0.87	มาก	1
สิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคต่าง ๆ เช่น ประปา ไฟฟ้า ในแหล่งท่องเที่ยว	3.91	0.72	มาก	5
สถานที่แสดงกิจกรรมในวัด	3.88	0.72	มาก	6

ปัญหาและข้อจำกัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	อันดับ
ร้านขายสินค้าในวัด	3.78	0.70	มาก	8
ขาดเอกลักษณ์ของผลิตภัณฑ์หรือบริการทางศาสนา	3.91	0.76	มาก	5
ภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี	4.00	0.84	มาก	2
สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนยังมีความไม่ชัดเจน	3.98	0.81	มาก	3
รวม	3.85	0.82	มาก	

จากตารางที่ 54 แสดงข้อมูลความคิดเห็นถึงปัญหาและข้อจำกัดในการดำเนินงาน ของหน่วยงานภาครัฐในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ พบว่าบุคลากรหน่วยงานภาครัฐมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดด้านสถานที่ท่องเที่ยว โดยภาพรวมเห็นว่าปัญหาและข้อจำกัดอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า บุคลากรหน่วยงานภาครัฐ มีความคิดเห็นว่าการโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวตามสื่อต่าง ๆ ภูมิทัศน์ของตลาด สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนยังมีความไม่ชัดเจน การพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ สิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคต่าง ๆ เช่น ประปา ไฟฟ้า ในแหล่งท่องเที่ยว สถานที่แสดงกิจกรรมในวัด แหล่งท่องเที่ยวไม่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ในปริมาณมาก ร้านขายสินค้าในตลาด เส้นทางในการเดินทางเข้าสู่ตลาด แหล่งท่องเที่ยวไม่มีแหล่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยว เห็นว่ามีปัญหาและข้อจำกัด อยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07, 4.0, 3.98, 3.97, 3.91, 3.88, 3.78, 3.69, 3.62, และ 3.61 ตามลำดับ

ตารางที่ 55 แสดงข้อมูลความคิดเห็นถึงปัญหาและข้อจำกัดในการดำเนินงาน ของหน่วยงานภาครัฐในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านบุคลากร

ปัญหาและข้อจำกัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	อันดับ
ด้านบุคลากร				
ความเพียงพอของบุคลากรต่อการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว	3.89	0.85	มาก	1
การจัดแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น การจัดฐานข้อมูลร้านค้า, การพัฒนาเว็บไซต์ ฯลฯ	3.64	0.89	มาก	2
รวม	3.76	0.87	มาก	

จากตารางที่ 55 แสดงข้อมูลความคิดเห็นถึงปัญหาและข้อจำกัดในการดำเนินงาน ของหน่วยงาน ภาครัฐในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านบุคลากร พบว่า บุคลากรของหน่วยงานภาครัฐมีความ คิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและข้อจำกัดด้านบุคลากร โดยภาพรวมเห็นว่ามีปัญหาและข้อจำกัดด้านบุคลากรอยู่ใน ระดับมีปัญหาและข้อจำกัดมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความ เพียงพอของบุคลากรต่อการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวและ การจัดแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากร ในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น การจัดฐานข้อมูลร้านค้า, การพัฒนาเว็บไซต์ ฯลฯ มีปัญหา และข้อจำกัด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 และ 3.64 ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ประกอบ

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงพุทธ

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ ได้แก่ ลักษณะการดำเนินธุรกิจ ระยะเวลาการดำเนินธุรกิจ จำนวนพนักงานในการประกอบธุรกิจ โดยแจกแจงจำนวน และค่าร้อยละ ดังนี้

ตารางที่ 56 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามลักษณะการดำเนินธุรกิจ

ลักษณะการดำเนินธุรกิจ	จำนวน	ร้อยละ
ผลิตจำหน่ายสินค้า/	39	97
บริการ	1	3
รวม	40	100

จากตารางที่ 56 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามลักษณะการดำเนินธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการมีลักษณะการดำเนินธุรกิจเป็นผู้ผลิต/จำหน่ายสินค้า จำนวน 39 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 97 เป็นธุรกิจบริการ จำนวน 1 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3 สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่เป็นผู้ผลิต/จำหน่าย มากกว่าธุรกิจบริการ

ตารางที่ 57 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามระยะเวลาการดำเนินธุรกิจ

ระยะเวลาการดำเนินธุรกิจในตลาด	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 1 ปี	6	15
1 - 3 ปี	34	85
รวม	40	100

จากตารางที่ 57 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามระยะเวลาการดำเนินธุรกิจ พบว่าผู้ประกอบการมีระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจน้อยกว่า 1 ปี จำนวน 6 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 15 1 - 3 ปี จำนวน 34 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 85 สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีระยะเวลาการดำเนินธุรกิจ 1 - 3 ปี

ตารางที่ 58 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามจำนวนพนักงาน

จำนวนพนักงานในการประกอบธุรกิจ	จำนวน	ร้อยละ
1 -3 คน	32	80
4 -6 คน	5	12
มากกว่า 6 คน ขึ้นไป	3	8
รวม	40	100

จากตารางที่ 58 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามจำนวนพนักงาน พบว่าผู้ประกอบการมีจำนวนพนักงาน 1 -3 คน จำนวน 32 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 80 4 -6 คน จำนวน 5 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 12 มากกว่า 6 คน ขึ้นไป จำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 8 สรุปได้ว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีจำนวนพนักงาน 1-3 คน รองลงมา คือ 4-6 คน และ มากกว่า 6 คน ขึ้นไป ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลการดำเนินการค้า

ลักษณะของข้อมูลการดำเนินการค้าของผู้ประกอบการ ได้แก่ รูปแบบของร้านค้า ลักษณะของกรรมสิทธิ์ในร้านค้า วันที่ขายของในแต่ละสัปดาห์ สาเหตุของการเลือกทำการค้าในตลาด แหล่งของสินค้าที่นำมาขาย ประเภทของสินค้าหรือบริการที่จำหน่าย

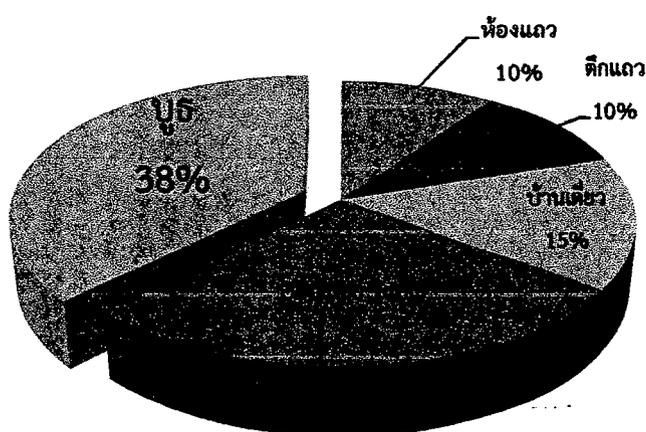
ตารางที่ 59 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามรูปแบบของร้านค้า

รูปแบบของร้านค้า	จำนวน	ร้อยละ
ห้องแถว	4	10
ตึกแถว	4	10
บ้านเดี่ยว	6	15
แผงลอย รถเข็น	11	27
บูธ ⁴	15	38
รวม	40	100

⁴ รวมความถี่ที่ตั้งร้าน กิจกรรมชั่วคราว เช่น จิกลิเก แผงปาเป้า ปาโป่ง ฯลฯ

จากตารางที่ 59 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามรูปแบบของร้านค้า พบว่าเป็นห้องแถว จำนวน 4 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10 ตึกแถว จำนวน 4 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10 บ้านเดี่ยว จำนวน 6 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 15 แผงลอย รถเข็น จำนวน 11 คิดเป็นร้อยละ 27 บูธ จำนวน 15 บูธ คิดเป็นร้อยละ 38 สรุปได้ว่าส่วนใหญ่ผู้ประกอบการมีรูปแบบของร้านค้าเป็นบูธ รองลงมา รถเข็น และบ้านเดี่ยวตามลำดับ

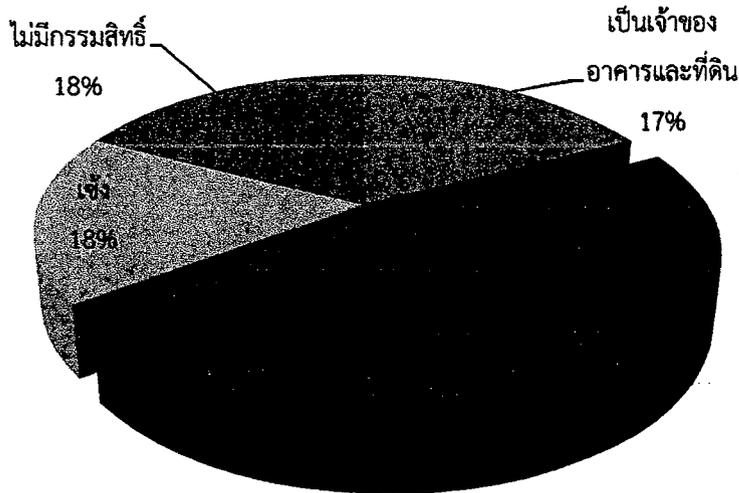
แผนภูมิที่ 22 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามรูปแบบของร้านค้า

ตารางที่ 60 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามลักษณะของกรรมสิทธิ์ในร้านค้า

ลักษณะของกรรมสิทธิ์ในร้านค้า	จำนวน	ร้อยละ
เป็นเจ้าของอาคารและที่ดิน	5	17
เช่า	18	47
เช่า	6	18
ไม่มีกรรมสิทธิ์	7	18
รวม	40	100

จากตารางที่ 60 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามลักษณะของกรรมสิทธิ์ในร้านค้า พบว่าเป็นเจ้าของอาคารและที่ดิน จำนวน 5 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 17 เช่า จำนวน 18 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 47 เช่า จำนวน 6 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 18 และไม่มีกรรมสิทธิ์ 7 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 18 สรุปได้ว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่เช่า รองลงมา คือเป็นเช่าและไม่มีกรรมสิทธิ์ ตามลำดับ

แผนภูมิที่ 23 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามรูปแบบของร้านค้า

ตารางที่ 61 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามวันที่ขายของในแต่ละสัปดาห์

วันที่ขายของในแต่ละสัปดาห์ ⁵	จำนวน	ร้อยละ
ทุกวัน	10	25
เฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์	10	25
เฉพาะวันที่มีการจัดงาน	10	25
เฉพาะวันนักขัตฤกษ์	10	25
รวม	40	100

จากตารางที่ 61 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามวันที่ขายของในแต่ละสัปดาห์ พบว่ามีการกระจายผู้ประกอบการขายไปในแต่ละวาระของการขาย วาระละ 10 กิจการ รวมทั้งสิ้น 40 กิจการ

ตารางที่ 62 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามสาเหตุที่เลือกทำการค้าในตลาด

สาเหตุที่เลือกทำการค้าในวัด	จำนวน	ร้อยละ
ใกล้ที่พัก	31	77
ใกล้แหล่งผลิต	5	13
เป็นแหล่งท่องเที่ยว	4	10
รวม	40	100

จากตารางที่ 62 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามสาเหตุที่เลือกทำการค้าในตลาด พบว่าผู้ประกอบการที่ขายของในวัดหรือบริเวณรอบ ๆ วัดเป็นเพราะใกล้ที่พัก จำนวน 31 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 77 ใกล้แหล่งผลิต จำนวน 5 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 13 เป็นแหล่งผลิต จำนวน 4 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10 สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่ค้าขายเป็นเพราะใกล้ที่พัก รองลงมา คือ ใกล้แหล่งผลิต และเป็นแหล่งท่องเที่ยว ตามลำดับ

⁵ ผู้ประกอบการมีการจำแนกการเก็บข้อมูลออก 4 กลุ่ม คือ ทุกวัน . เฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ เฉพาะวันที่มีการจัดงาน เฉพาะวันนักขัตฤกษ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลกระจายอย่างครบถ้วน เช่น เก็บข้อมูลเฉพาะวันที่มีงานนักขัตฤกษ์ เช่น กิจการปาเป้า ปาโป่ง การเล่นมิงโก มอเตอร์ไซด์ไต่ถัง ฯลฯ

ตารางที่ 63 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามแหล่งของสินค้าที่นำมาขาย

แหล่งของสินค้าที่นำมาขาย	จำนวน	ร้อยละ
รับมาจากพ่อค้าส่ง	6	15
รับมาจากพ่อค้าปลีก	12	30
ผลิตขึ้นเอง	22	55
รวม	40	100

จากตารางที่ 63 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามแหล่งของสินค้าที่นำมาขาย พบว่าผู้ประกอบการที่ขายของในตลาดรับมาจากพ่อค้าส่ง จำนวน 6 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 15 รับมาจากพ่อค้าปลีก จำนวน 12 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 30 ผลิตขึ้นเอง จำนวน 22 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 55 สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการในตลาดชุมชนโบราณส่วนใหญ่ผลิตขึ้นเอง รองลงมา คือ รับมาจากพ่อค้าปลีก และรับมาจากพ่อค้าส่ง ตามลำดับ

ตารางที่ 64 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามประเภทของสินค้าหรือบริการที่จำหน่าย

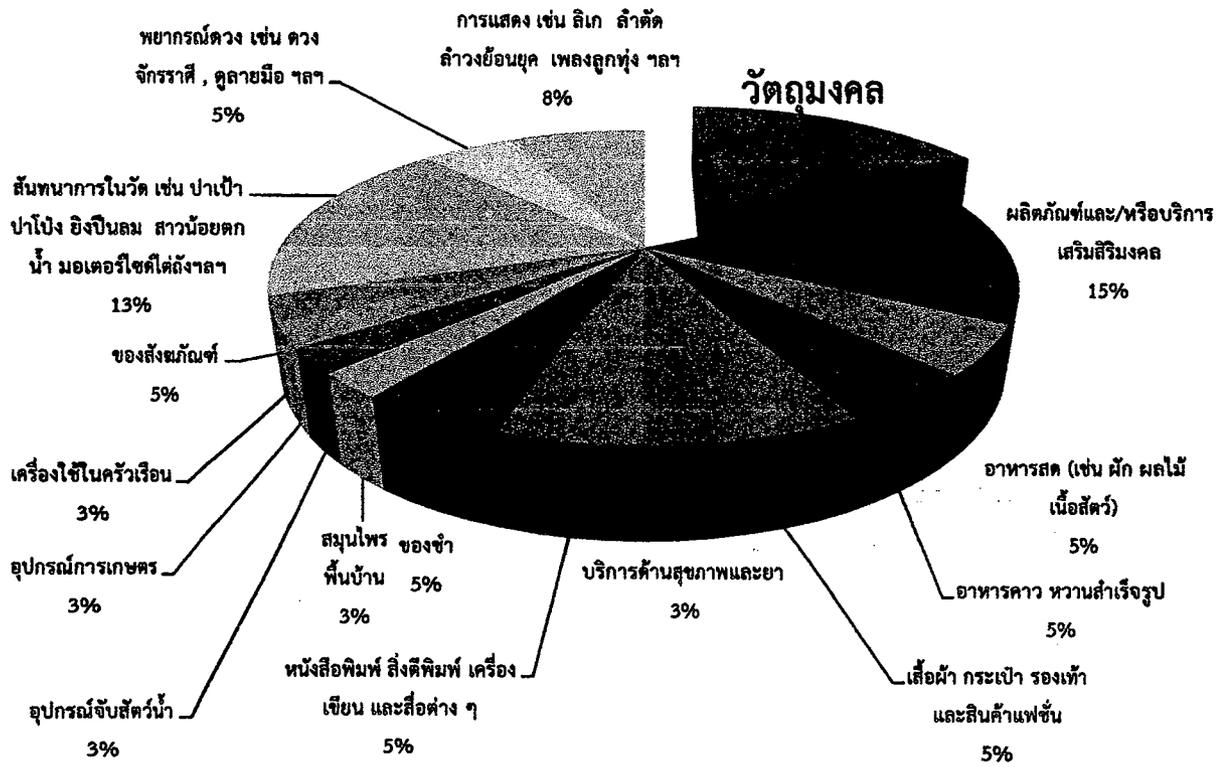
ประเภทของสินค้าหรือบริการที่จำหน่าย ⁶	จำนวน	ร้อยละ
วัตถุมงคล	7	18
ผลิตภัณฑ์และ/หรือบริการเสริมสิริมงคล	6	15
อาหารสด (เช่น ผัก ผลไม้ เนื้อสัตว์)	2	5
อาหารคาว หวานสำเร็จรูป	2	5
เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้าและสินค้าแฟชั่น	2	5
บริการด้านสุขภาพและยา	1	3
หนังสือพิมพ์ สิ่งตีพิมพ์ เครื่องเขียน และสื่อต่าง ๆ	2	5
ของชำ	2	5
สมุนไพรพื้นบ้าน	1	3
อุปกรณ์จับสัตว์น้ำ	1	3
อุปกรณ์การเกษตร	1	3
เครื่องใช้ในครัวเรือน	1	3

⁶ เป็นการเก็บแยกประเภทกิจการเพื่อให้เกิดความครอบคลุมธุรกิจในตลาดให้มากที่สุด

ประเภทของสินค้าหรือบริการที่จำหน่าย ⁶	จำนวน	ร้อยละ
ของสังฆภัณฑ์	2	5
สันตนาการในวัด เช่น ปาเป้า ปาโปง ยิงปืนลม สวาน้อยตักน้ำ มอเตอร์ไซด์ไต่ถัง ฯลฯ	5	13
พยากรณ์ดวง เช่น ดวงจักรราศี , ดูลายมือ ฯลฯ	2	5
การแสดง เช่น ลิเก ลำตัด ลำวงย้อนยุค เพลงลูกทุ่ง ฯลฯ	3	8
รวม	40	100

จากตารางที่ 64 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามประเภทของสินค้าหรือบริการที่จำหน่าย พบว่าจากการสุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการประเภทอาหารสด จำนวน 8 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 20 อาหารคาว หวานสำเร็จรูป จำนวน 19 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 47 เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้าและสินค้าแฟชั่น จำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 7 บริการด้านสุขภาพและยา จำนวน 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5 ของที่ระลึก จำนวน 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5 นวดแผนโบราณ จำนวน 1 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3 เครื่องใช้ในครัวเรือน จำนวน 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5 เครื่องสำอางค์ จำนวน 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5 เครื่องจักรสาน 1 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3 สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จำหน่ายสินค้าประเภทอาหารคาว หวานสำเร็จรูป รองลงมา คือ อาหารสด และ เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า และสินค้าแฟชั่น ตามลำดับ

แผนภูมิที่ 24 แสดงข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการจำแนกตามประเภทของสินค้าหรือบริการที่จำหน่าย

ส่วนที่ 3 ทศนคติที่มีต่อการค้าในตลาดท่องเที่ยวเชิงพุทธ

ตารางที่ 65 แสดงข้อมูลทัศนคติของผู้ประกอบการจำแนกตามความพอใจที่ต่ออาคารหรือสภาพเรือนค้าที่ทำการค้าในปัจจุบัน

ความพอใจต่อสภาพเรือนค้าที่ทำการค้าในปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
พอใจ	32	80
ไม่พอใจ	8	20
รวม	40	100

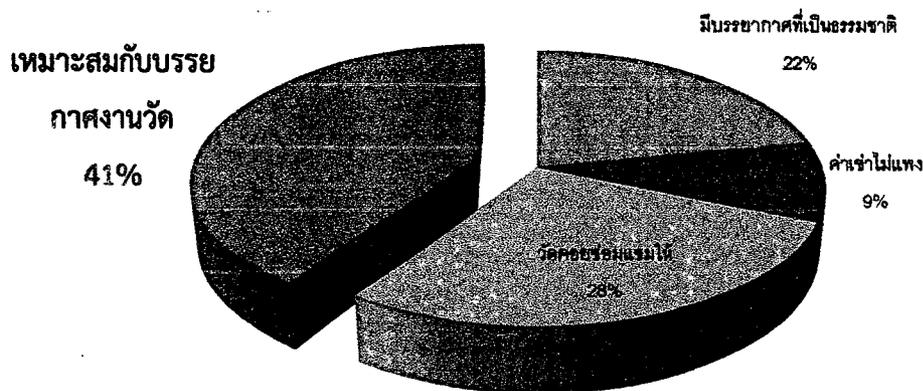
จากตารางที่ 65 แสดงข้อมูลทัศนคติของผู้ประกอบการจำแนกตามความพอใจที่ต่ออาคารหรือสภาพเรือนค้าที่ทำการค้าในปัจจุบัน พบว่าผู้ประกอบการมีความพอใจ จำนวน 32 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 80 ไม่พอใจ จำนวน 8 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 20 สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการในตลาดชุมชนโบราณส่วนใหญ่มีความพอใจต่อสภาพเรือนค้าที่ทำการค้าในปัจจุบัน

ตารางที่ 66 แสดงข้อมูลทัศนคติของผู้ประกอบการจำแนกตามสาเหตุที่ทำให้เกิดความพอใจที่ต่อสภาพห้องแถว/แผงลอย/เรือนค้าขายที่ทำการค้าในปัจจุบัน

สาเหตุของความพอใจ	จำนวน	ร้อยละ
มีบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ	7	17
ค่าเช่าไม่แพง	3	20
วัดคอยซ่อมแซมให้	9	23
เหมาะสมกับบรรยากาศงานวัด	13	44
รวม	32	100

จากตารางที่ 66 แสดงข้อมูลทัศนคติของผู้ประกอบการจำแนกตามสาเหตุที่ทำให้เกิดความพอใจที่ต่อสภาพห้องแถว/แผงลอย/เรือนค้าขายที่ทำการค้าในปัจจุบัน พบว่าผู้ประกอบการเห็นว่ามีบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ จำนวน 7 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 17 ค่าเช่าไม่แพง จำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 20 มีวัดคอยซ่อมแซมให้ จำนวน 9 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 23 เหมาะสมกับบรรยากาศงานวัด จำนวน 13 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 44 สรุปได้ว่า ผู้ประกอบในแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธมีสาเหตุของความพอใจต่อสภาพห้องแถว/แผงลอย/เรือนค้าขาย ส่วนใหญ่เหมาะสมกับบรรยากาศงานวัด รองลงมาคือ วัดคอยดูแลบูรณะให้ และมีบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ

แผนภูมิที่ 25 สาเหตุความพอใจของผู้ประกอบการ

ตารางที่ 67 แสดงข้อมูลทัศนคติของผู้ประกอบการจำแนกตามสาเหตุที่ทำให้เกิดความไม่พอใจที่ต่อสภาพห้องแถว/แผงลอยที่ทำการค้าในปัจจุบัน

สาเหตุของความไม่พอใจ	จำนวน	ร้อยละ
พื้นที่คับแคบไม่สะดวก	1	12
มีความทรุดโทรม	5	63
น้ำท่วมทุกปี	2	25
รวม	8	100

จากตารางที่ 67 แสดงข้อมูลทัศนคติของผู้ประกอบการจำแนกตามสาเหตุที่ทำให้เกิดความไม่พอใจต่อสภาพห้องแถว/แผงลอยที่ทำการค้าในปัจจุบัน พบว่าผู้ประกอบการเห็นว่า พื้นที่คับแคบไม่สะดวก จำนวน 1 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 12 มีความทรุดโทรม จำนวน 5 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 63 เรือนค้าขายถูกน้ำท่วมทุกปีจำนวน 2 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 25 สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการในตลาดท่องเที่ยวเชิงพุทธส่วนใหญ่มีความไม่พอใจต่อสภาพห้องแถว/แผงลอยที่ทำการค้าในปัจจุบันเป็นเพราะมีความทรุดโทรม รองลงมาคือ น้ำท่วมทุกปี และพื้นที่คับแคบไม่สะดวก ตามลำดับ

ตารางที่ 68 แสดงข้อมูลทัศนคติของผู้ประกอบการ จำแนกตามผลประกอบการค้าของกิจการเมื่อเทียบกับอดีต

ผลประกอบการค้าของกิจการเมื่อเทียบกับอดีต	จำนวน	ร้อยละ
ตกต่ำลง	24	60
ไม่เปลี่ยนแปลง	12	30
ดีขึ้น	4	10
รวม	40	100

จากตารางที่ 68 แสดงข้อมูลทัศนคติของผู้ประกอบการ จำแนกตามผลประกอบการค้าของกิจการเมื่อเทียบกับอดีต พบว่าผู้ประกอบการเห็นว่า ผลประกอบการลดลง จำนวน 24 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 60 ไม่เปลี่ยนแปลง จำนวน 12 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 30 ดีขึ้น จำนวน 4 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10 สรุปได้ว่า ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีความเห็นว่าผลประกอบการของกิจการตกต่ำลง

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี

การวิเคราะห์ความคิดเห็นที่มีต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานีโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 69 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านประวัติศาสตร์และความเป็นมา

ด้านประวัติศาสตร์และความเป็นมา	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับท้องถิ่น	4.12	0.69	ดี	1
ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับจังหวัด	4.02	0.89	ดี	2
ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับชาติ	2.98	0.98	ปานกลาง	3
รวม	3.70		ดี	

จากตารางที่ 69 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านประวัติศาสตร์และความเป็นมา พบว่าผู้ประกอบการในแหล่งเที่ยววัดมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านประวัติศาสตร์และความเป็นมา โดยรวมมีศักยภาพในการดึงดูดใจในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับท้องถิ่น ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับจังหวัด มีศักยภาพในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 และ 4.02 ส่วนความสำคัญทางประวัติศาสตร์ในระดับชาติมีศักยภาพในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.98

ตารางที่ 70 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตัดสินใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัด

ความเป็นเอกลักษณ์ของวัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
รูปแบบการสร้างเสนาสนะ	3.27	0.89	ปานกลาง	2
พระพุทธรูปในยุคสมัยเก่า	4.15	0.65	ดี	1
รวม	3.71	0.77	ดี	

จากตารางที่ 70 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตัดสินใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัด พบว่าผู้ประกอบการส่วนใหญ่ตารางที่ 22 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตัดสินใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัด โดยภาพรวมอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การมีพระพุทธรูปในยุคสมัยเก่ามีตารางที่ 22 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตัดสินใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัดในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 และ รูปแบบการสร้างเสนาสนะมีตารางที่ 22 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตัดสินใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเป็นเอกลักษณ์ของวัดอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27

ตารางที่ 71 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตัดสินใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความมีชื่อเสียงของวัด

ความเป็นเอกลักษณ์ของวัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
มีชื่อเสียงระดับท้องถิ่น	4.37	0.76	ดีมาก	1
มีชื่อเสียงระดับจังหวัด	4.26	0.89	ดีมาก	2
มีชื่อเสียงระดับชาติ	3.21	1.0.6	ปานกลาง	3
มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ	2.61	0.86	ปานกลาง	4
รวม	3.61	0.89	ดี	

จากตารางที่ 71 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตัดสินใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความมีชื่อเสียงของวัด พบว่า ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการตัดสินใจในการท่องเที่ยว

เชิงพุทธในด้านความมีชื่อเสียงของวัด โดยภาพรวมตารางที่ 23 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความมีชื่อเสียงของวัดอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความมีชื่อเสียงระดับท้องถิ่น ระดับจังหวัด มีศักยภาพในการดึงดูดใจระดับดีมาก โดยค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.37 และ 4.26 ตามลำดับ ส่วนความมีชื่อเสียงระดับชาติ มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ มีศักยภาพในการดึงดูดใจระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.21 และ 2.61 ตามลำดับ

ตารางที่ 72 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่า

ความความเก่าแก่และทรงคุณค่า	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ความมีชื่อเสียงของพระสงฆ์	3.95	0.71	ดี	2
ความมีชื่อเสียงของรูปเคารพและวัตถุมงคล	3.75	0.62	ดี	3
ความมีชื่อเสียงของโบราณสถาน และหรือโบราณวัตถุ	3.62	0.79	ดี	4
ความมีชื่อเสียงของสถานปฏิบัติธรรม	4.22	0.62	ดีมาก	1
รวม	3.88	0.68	ดี	

จากตารางที่ 72 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่าพบว่าผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่า โดยภาพรวมมีศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่าในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ความมีชื่อเสียงของสถานปฏิบัติธรรม มีศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่า อยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 ส่วนความมีชื่อเสียงของพระสงฆ์ ความมีชื่อเสียงของรูปเคารพและวัตถุมงคล ความมีชื่อเสียงของโบราณสถาน และหรือโบราณวัตถุ มีศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความเก่าแก่และทรงคุณค่าในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 3.75 และ 3.62 ตามลำดับ

ตารางที่ 73 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านการจัดกิจกรรมของวัด

การจัดกิจกรรมของวัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
กิจกรรมเผยแพร่ศาสนา	3.79	0.75	ดี	1
กิจกรรมการศึกษา	3.35	0.89	ปานกลาง	2
กิจกรรมการพัฒนาสังคม	2.55	0.65	ไม่ดี	3
กิจกรรมการส่งเสริมสุขภาพ	2.47	0.75	ไม่ดี	4
รวม	3.04	0.76	ปานกลาง	

จากตารางที่ 73 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านการจัดกิจกรรมของวัดพบว่าผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในด้านกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านการจัดกิจกรรมการเผยแพร่ศาสนาอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 และเมื่อพิจารณาในด้านศักยภาพกิจกรรมการศึกษาอยู่ในระดับปานกลางโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 กิจกรรมการพัฒนาสังคม กิจกรรมการส่งเสริมสุขภาพอยู่ในระดับไม่ดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.55 และ 2.47 ตามลำดับ

ตารางที่ 74 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านคุณค่าทางกายภาพของวัด

คุณค่าทางกายภาพของวัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ความงดงามทางศิลปกรรม	3.56	0.81	ดี	4
ความสวยงามทางธรรมชาติ	3.67	0.71	ดี	3
ที่ตั้งและการเข้าถึงภายในแหล่งท่องเที่ยววัด	4.10	0.89	ดี	1
การดูแลรักษาความปลอดภัยโดยรวม	3.87	0.62	ดี	2
รวม	3.80	0.75	ดี	

จากตารางที่ 74 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านคุณค่าทางกายภาพของวัด พบว่าผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการ

ท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านคุณค่าทางกายภาพของวัด โดยภาพรวมเห็นว่าคุณค่าทางกายภาพของวัดอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ที่ตั้งและการเข้าถึงภายในแหล่งท่องเที่ยววัด การดูแลรักษาความปลอดภัยโดยรวม ความสวยงามทางธรรมชาติ ความงดงามทางศิลปกรรม คุณค่าทางกายภาพของวัดอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 3.78 3.67 และ 3.56 ตามลำดับ

ตารางที่ 75 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความผูกพันต่อท้องถิ่น

ความผูกพันต่อท้องถิ่น	\bar{x}	S.D	แปลผล
มีการจัดงานประเพณีอย่างต่อเนื่อง เช่น วันสงกรานต์, วันวิสาขบูชา ฯลฯ	4.27	0.58	ดีมาก
ระดับการให้ความรู้กับชุมชน เช่น เป็นศูนย์เรียนรู้, วัดพัฒนาตัวอย่าง ฯลฯ	3.29	0.89	ปานกลาง
รวม	3.78	0.75	ดี

จากตารางที่ 75 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความผูกพันต่อท้องถิ่น พบว่าผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการดึงดูดใจในการท่องเที่ยวเชิงพุทธในด้านความผูกพันต่อท้องถิ่น โดยภาพรวมมีศักยภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.78 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การจัดงานประเพณีอย่างต่อเนื่อง เช่น วันสงกรานต์, วันวิสาขบูชา ฯลฯ โดยมีศักยภาพอยู่ในระดับดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27 ระดับการให้ความรู้กับชุมชน เช่น เป็นศูนย์เรียนรู้, วัดพัฒนาตัวอย่าง ฯลฯ มีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี

การวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 76 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว

ด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
ระบบการกำจัดขยะมูลฝอยภายในวัด	2.61	0.59	ไม่ดี	4
ระบบการบำบัดน้ำเสีย	2.52	0.82	ไม่ดี	6
ความกลมกลืนของสิ่งปลูกสร้างในแหล่งท่องเที่ยว	2.52	0.72	ไม่ดี	5
สภาพถนนทางเข้า-ออกในวัด	3.33	0.92	ปานกลาง	3
ความเพียงพอของร้านอาหาร	2.48	0.73	ไม่ดี	7
ความเพียงพอของร้านขายของที่ระลึกหรือเช่าวัตถุมงคล	3.49	0.63	ดี	2
การประชาสัมพันธ์ของวัด	3.66	0.72	ดี	1
รวม	2.94	0.73	ปานกลาง	

จากตารางที่ 76 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว พบว่าผู้ประกอบการ มีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านการบริหารจัดการทรัพยากรการท่องเที่ยว โดยภาพรวมมีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.94 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การประชาสัมพันธ์ของวัด ความเพียงพอของร้านขายของที่ระลึกหรือเช่าวัตถุมงคล มีศักยภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 และ 3.49 และสภาพถนนทางเข้า-ออกในวัดมีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 แต่ที่ต้องมีการปรับปรุงคือ ศักยภาพอยู่ในระดับไม่ดี ได้แก่ ระบบการกำจัดขยะมูลฝอยภายในวัด ความกลมกลืนของสิ่งปลูกสร้างในแหล่งท่องเที่ยว ความเพียงพอของร้านอาหาร ระบบการบำบัดน้ำเสีย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.61 2.52 2.55 2.48

ตารางที่ 77 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านกิจกรรมและกระบวนการให้การศึกษาในแหล่งท่องเที่ยววัด

ด้านกิจกรรมและกระบวนการให้การศึกษาในแหล่งท่องเที่ยววัด	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
การจัดกิจกรรมการส่งเสริมความรู้ทางด้านศาสนาแก่นักท่องเที่ยว เช่น นิทรรศการวันสำคัญทางศาสนา	4.59	0.72	ดีมาก	1
การส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยว เช่น ไม่ขีดเขียนหรือทำลายจิตรกรรมในวัด	3.47	0.62	ปานกลาง	2
มีป้ายอธิบายให้รายละเอียดในแหล่งท่องเที่ยว	3.28	0.62	ปานกลาง	3
มีแผ่นพับ โปสเตอร์ คู่มือของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเพียงพอและทั่วถึง	3.21	0.88	ปานกลาง	4
รวม	3.67	0.71	ดี	

จากตารางที่ 77 แสดงข้อมูลความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านกิจกรรมและกระบวนการให้การศึกษาในแหล่งท่องเที่ยววัด พบว่าผู้ประกอบการมีความคิดเห็นต่อศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ในด้านกิจกรรมและกระบวนการให้การศึกษาในแหล่งท่องเที่ยววัด โดยภาพรวมมีศักยภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การจัดกิจกรรมการส่งเสริมความรู้ทางด้านศาสนาแก่นักท่องเที่ยว เช่น นิทรรศการวันสำคัญทางศาสนา มีศักยภาพอยู่ในระดับดีมาก และการส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยว เช่น ไม่ขีดเขียนหรือทำลายจิตรกรรมในวัด มีป้ายอธิบายให้รายละเอียดในแหล่งท่องเที่ยว มีแผ่นพับ โปสเตอร์ คู่มือของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเพียงพอและทั่วถึง มีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.47 3.28 และ 3.21 ตามลำดับ

ส่วนที่ 6 ความต้องการการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

การวิเคราะห์ความต้องการการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 78 แสดงความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี

ความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
1. การสนับสนุนให้มีการจัดตั้งร้านค้าชุมชนและร้านให้เช่าวัตถุมงคลในวัด	4.34	1.03	มากที่สุด	5
2. ให้มีการปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณวัดให้ดูน่ารื่นรมย์มากขึ้น	4.23	0.78	มากที่สุด	11
3. การฟื้นฟูวัดโดยให้มีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ภายนอกเพื่อการพัฒนา	4.51	0.89	มากที่สุด	1
4. ให้มีการสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับวัดและแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่ใกล้เคียงกัน	4.48	0.96	มากที่สุด	2
5. พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในบริเวณวัดเช่น ห้องน้ำ สาธารณะ ฯลฯ	4.21	0.75	มากที่สุด	12
6. พัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงพุทธเพื่อให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น	4.36	0.73	มากที่สุด	4
7. ส่งเสริมประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ ผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น โปสเตอร์, อินเทอร์เน็ต ฯลฯ	4.33	0.81	มากที่สุด	6
8. ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการประชุมและวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ	4.37	0.82	มากที่สุด	3
9. ส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเพื่อประกอบธุรกิจในวัดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว	4.25	0.75	มากที่สุด	10
10. ส่งเสริมการจัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์ในเพื่อสร้างแหล่งเงินทุนในชุมชน	4.31	0.68	มากที่สุด	8
11. จัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธอย่างยั่งยืน	4.23	0.75	มากที่สุด	11
12. จัดการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียงให้กับคนในพื้นที่	4.27	0.56	มากที่สุด	9

ความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี	\bar{x}	S.D	แปลผล	ลำดับที่
13. จัดให้มีการดูงานในวัดที่ประสบความสำเร็จในการ จัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	4.32	0.76	มากที่สุด	7
รวม	4.32	0.79	มากที่สุด	

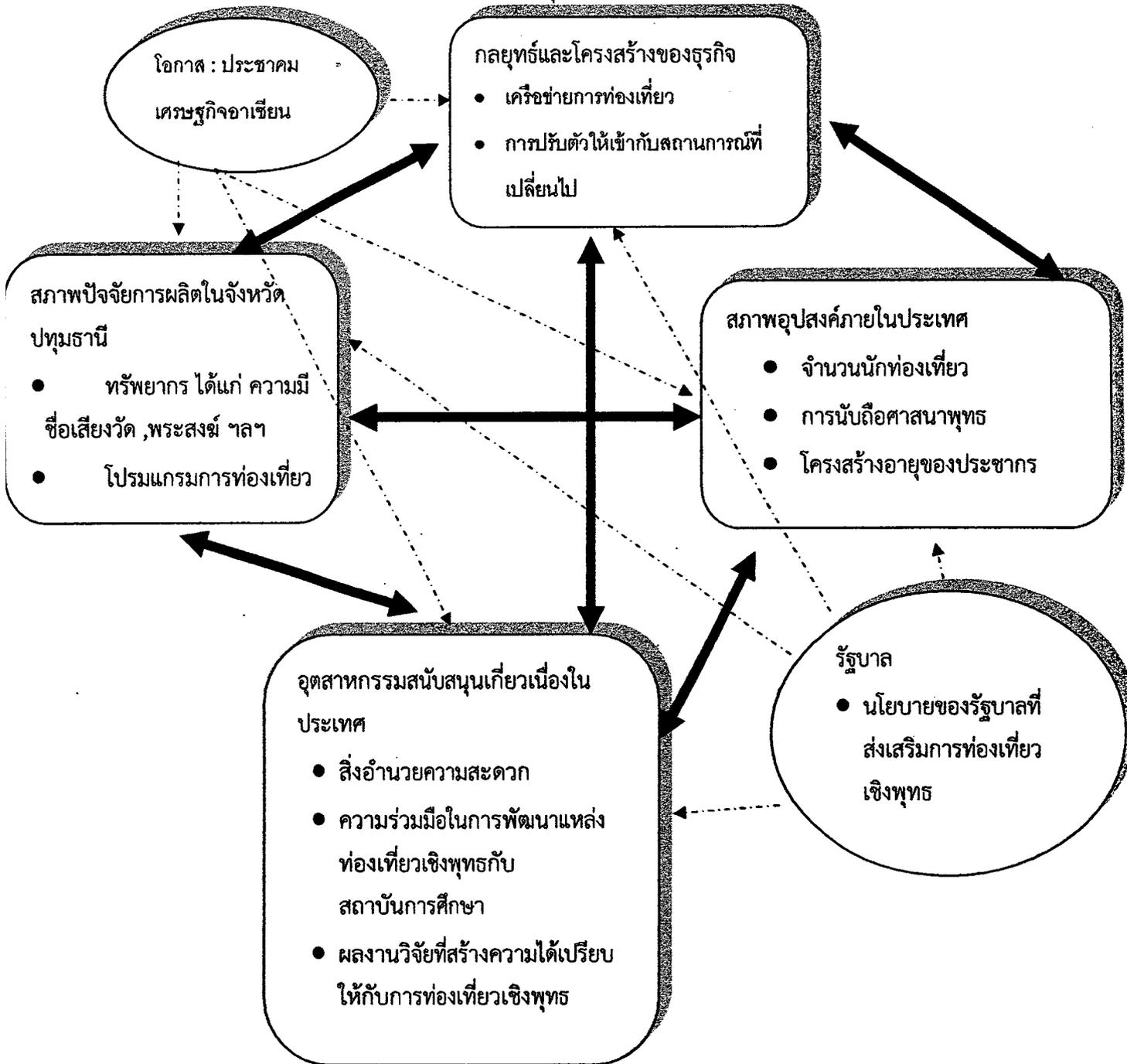
จากตารางที่ 78 แสดงความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานีพบว่า นักท่องเที่ยวมีความต้องการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานีโดยภาพรวมอยู่ในระดับมีความต้องการมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า การฟื้นฟูวัดโดยให้มีการประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ภายนอกเพื่อการพัฒนา ให้มีการสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับวัดและแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ ที่ใกล้เคียงกัน ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการประชุมและวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ พัฒนาผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเพื่อให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น การสนับสนุนให้มีการจัดตั้งร้านค้าชุมชนและร้านให้เช่าวัตถุมงคลในวัด ส่งเสริมประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ ผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น โปสเตอร์, อินเทอร์เน็ต ฯลฯ จัดให้มีการดูงานในวัดที่ประสบความสำเร็จในการจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธ ส่งเสริมการจัดตั้งกลุ่มออมทรัพย์เพื่อสร้างแหล่งเงินทุนในชุมชน จัดการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียงให้กับคนในพื้นที่ ส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มเพื่อประกอบธุรกิจในวัดเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว จัดอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธอย่างยั่งยืน ให้มีการปรับปรุงภูมิทัศน์บริเวณวัดให้ดูน่ารื่นรมย์มากขึ้น พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในบริเวณวัดเช่น ห้องน้ำสาธารณะ ฯลฯ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 4.48 4.37 4.36 4.34 4.33 4.32 4.31 4.27 4.25 4.23 และ 4.21 ตามลำดับ

ส่วนที่ 7 ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมสำหรับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

การวิเคราะห์ตามแนวคิดตามทฤษฎีความได้เปรียบทางการแข่งขันของ Michael E. Porter

ความได้เปรียบเชิงการแข่งขัน ตามแบบจำลองเพชรที่สมบูรณ์ (Diamond Model) ในการวิเคราะห์แบบจำลองเพชรที่สมบูรณ์ (Diamond Model) มีปัจจัยหรือตัวบ่งชี้ 4 กลุ่มตัวแปร และที่ไม่ใช่ตัวกำหนดโดยตรงอีก 2 ปัจจัย คือปัจจัยโอกาสและรัฐบาล ซึ่งผลการวิเคราะห์ในแต่ละตัวแปรที่มีบทบาทต่อการกำหนดความได้เปรียบแข่งขัน (ภาพที่ 5) สามารถสรุปได้ดังนี้

ภาพที่ 5 แบบจำลองเพชรที่สมบูรณ์

ตอนที่ 1 สภาวะปัจจัยการผลิตภายในประเทศ ซึ่งประกอบด้วย สภาพทั่วไปของจังหวัดปทุมธานี
สภาพเศรษฐกิจ สังคม และสภาพการท่องเที่ยวของจังหวัดปทุมธานี

ตอนที่ 2 อุปสงค์ภายในประเทศ

ตอนที่ 3 อุตสาหกรรมสนับสนุนและเกี่ยวเนื่องภายในประเทศ

ตอนที่ 4 เหตุสุตวิสัย

ตอนที่ 5 บทบาทของรัฐบาล

ตอนที่ 1 สภาวะปัจจัยการผลิตภายในประเทศ ผู้วิจัยได้แสดงผลออกเป็น 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ ๑ ประวัติความเป็นมา ดวงตรา คำขวัญ ธง ต้นไม้ และดอกไม้ประจำจังหวัด

๑.๑ ความเป็นมาของจังหวัดปทุมธานี

เดิมจังหวัดปทุมธานีเป็นถิ่นฐานบ้านเมืองแล้ว ไม่น้อยกว่า ๓๐๐ ปี นับตั้งแต่รัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช แห่งกรุงศรีอยุธยา คือ เมื่อพุทธศักราช ๒๒๐๒ มังนันทมิตรได้กวาดต้อนครอบครัวมอญ เมืองเมาะตะมะ อพยพหนีภัยจากศึกพม่า เข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภารสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกรุงเทพทวารวดีศรีอยุธยา ซึ่งสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ครอบครัวมอญเหล่านั้น ไปตั้งบ้านเรือนอยู่ที่บ้านสามโคก จากนั้นมาชุมชนสามโคกได้พัฒนามากขึ้นเป็นลำดับ ต่อมาในแผ่นดินสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช แห่งกรุงธนบุรี ชาวมอญได้อพยพหนีพม่าเข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร อีกเป็นครั้งที่ ๒ สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชทรง พระกรุณาโปรดเกล้าฯ อนุญาตให้ตั้งบ้านเรือนที่บ้านสามโคก และครั้งสุดท้ายในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ได้มีการอพยพชาวมอญครั้งใหญ่จากเมืองเมาะตะมะ เข้าสู่ประเทศไทยเรียกว่า “มอญใหญ่” พระองค์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ชาวมอญบางส่วนตั้งบ้านเรือนอยู่ที่บ้านสามโคกอีกเช่นเดียวกัน ฉะนั้นจากชุมชนขนาดเล็ก “บ้านสามโคก” จึงกลายเป็น “เมืองสามโคก” ในกาลต่อมา

พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ทรงเอาพระทัยใส่ดูแล ทำนุบำรุงชาวมอญเมืองสามโคกมิได้ขาด ครั้งเมื่อเดือน ๑๑ พุทธศักราช ๒๓๕๘ ได้เสด็จประพาสออกเยี่ยมพสกนิกรที่เมืองสามโคก และประทับที่พลับพลาริมแม่น้ำเจ้าพระยาฝั่งซ้ายเยื้องเมืองสามโคก ยังความปลาบปลื้มใจให้แก่ชาวมอญเป็นล้นพ้น จึงได้

พากันหลังไหล นำดอกบัวขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายเป็นราชสักการะอยู่เป็นเมืองนิจ ยังความซาบซึ้งในพระราชหฤทัยเป็นที่ยิ่ง จึงบันดาลพระราชหฤทัยให้พระราชทานนามเมืองสามโคกเสียใหม่ว่า “เมืองประทุมธานี” ซึ่งวันนั้นตรงกับวันที่ ๒๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๓๕๘ ด้วยพระมหากรุณาธิคุณดังกล่าวชื่อเมืองปทุมธานี จึงได้กำเนิดนับตั้งแต่บัดนั้น เป็นต้นมา

ในปีพุทธศักราช ๒๔๕๙ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงโปรดเกล้าฯ ให้ใช้คำว่า “จังหวัด” แทน “เมือง” และให้เปลี่ยนการเขียนชื่อจังหวัดใหม่จาก “ประทุมธานี” เป็น “ปทุมธานี” ในวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๔๕๙ ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงโปรดเกล้าฯ ให้ยุบจังหวัดธัญบุรีมาขึ้นกับจังหวัดปทุมธานี เมื่อพ.ศ.๒๔๗๕ จังหวัดปทุมธานีจึงได้แบ่งการปกครองเป็น ๗ อำเภอ ดังที่เป็นเช่นปัจจุบันนี้

นับตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ได้พระราชทานนามเมืองประทุมธานีเป็นต้นมา จังหวัดปทุมธานีก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับ เป็นจังหวัดที่อุดมสมบูรณ์ มีศิลปวัฒนธรรมและเอกลักษณ์อื่น ๆ เป็นของตัวเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวปทุมธานีภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง และเป็นจังหวัดในเขตปริมณฑลที่มีความเจริญรุ่งเรืองมากยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคตอันใกล้

๑.๒ สัญลักษณ์จังหวัดปทุมธานี (ตราประจำจังหวัด)

ตราสัญลักษณ์จังหวัดปทุมธานี

รูปร่างกลมมีสัญลักษณ์ดอกบัวหลวงสีชมพูอยู่ตรงกลาง และรวงข้าวสีทองอยู่ ๒ ข้าง

ดอกบัวและต้นข้าว หมายถึง ความสมบูรณ์ด้วย พืชพันธุ์ธัญญาหาร

จังหวัดปทุมธานี ใช้อักษรย่อว่า "ปท"

คำขวัญของจังหวัดปทุมธานี

“ถิ่นบัวหลวง เมืองรวงข้าว

เชื้อชาวมอญ นครธรรมะ

พระตำหนักกรวมใจ สดใสเจ้าพระยา

ก้าวหน้าอุตสาหกรรม”

ธงประจำจังหวัด

ความหมายของธงประจำจังหวัด

สีน้ำเงิน หมายถึง พระมหากษัตริย์

สีขาว หมายถึง ศาสนา

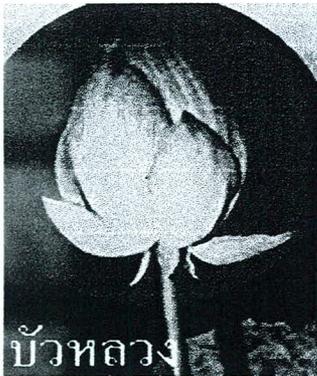
ดอกบัวหลวงกับต้นข้าว หมายถึง ความอุดมสมบูรณ์ด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหารโดยเฉพาะอย่างยิ่งดอกบัว และข้าว

ความหมายรวมของธงประจำจังหวัดปทุมธานี จึงหมายถึงว่าชาวจังหวัดปทุมธานี เป็นหมู่คณะที่มีความรักและความสามัคคีเป็นปึกแผ่นอันเป็นส่วนหนึ่งของชาติไทย ที่มีความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ความสำคัญของธงประจำจังหวัดปทุมธานี

เป็นการเชิดชูเกียรติของจังหวัด ปงบอกถึงสัญลักษณ์ของจังหวัด เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวน้ำใจชาวจังหวัดปทุมธานี ให้มีความรักท้องถิ่นและมีความร่วมมือร่วมใจกันสร้างสรรค์ ความเจริญ และมีความเอื้ออารีต่อกัน

ดอกไม้ประจำจังหวัดปทุมธานี

ดอกบัวหลวง

ต้นไม้ประจำจังหวัด

ต้นปารีชาติ

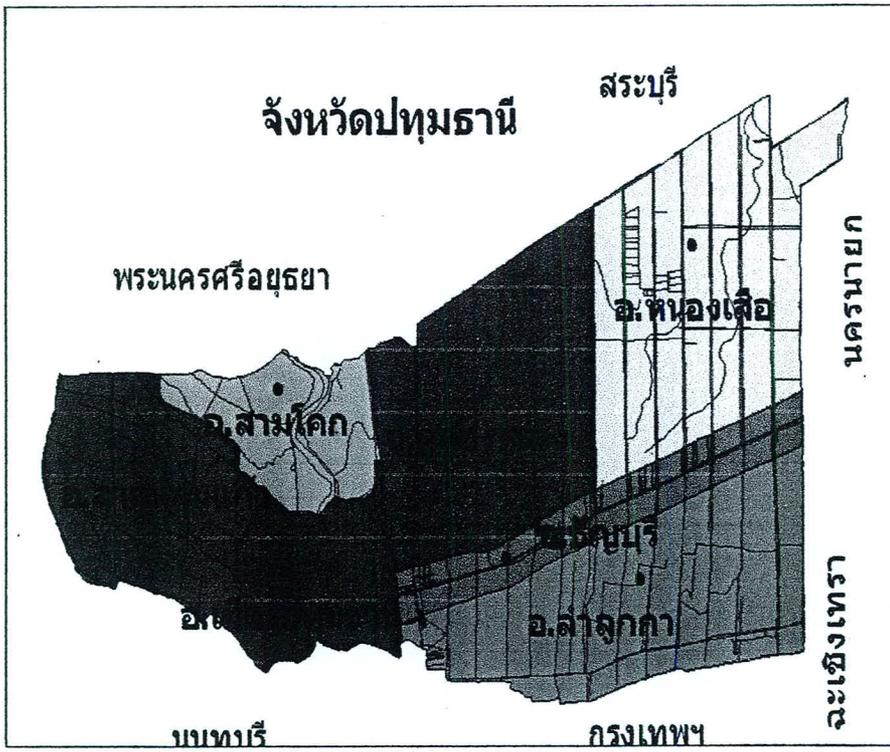
ส่วนที่ ๒ ข้อมูลทั่วไปจังหวัดปทุมธานี

๒.๑. ที่ตั้งและอาณาเขตของจังหวัดปทุมธานี

จังหวัดปทุมธานีตั้งอยู่ในภาคกลางประมาณเส้นรุ้งที่ ๑๔ องศาเหนือ และเส้นแวงที่ ๑๐๐ องศาตะวันออก อยู่เหนือระดับน้ำทะเลปานกลาง ๒.๓๐ เมตร มีเนื้อที่ประมาณ ๑,๕๒๕.๘๕๖ ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ ๙๕๓,๖๖๐ ไร่ ห่างจากกรุงเทพมหานครไปทางทิศเหนือ ตามทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑ (ถนนพหลโยธิน) เป็นระยะทางประมาณ ๒๗.๘ กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดใกล้เคียง คือ

- ทิศเหนือ ติดต่อกับอำเภอบางไทร อำเภอบางปะอินและอำเภอมั่นน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อำเภอหนองแค และอำเภอวิหารแดง จังหวัดสระบุรี
- ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภองครักษ์ จังหวัดนครนายก และอำเภอบางน้ำเปรี้ยว จังหวัดฉะเชิงเทรา
- ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอลาดบัวหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม และอำเภอไทรน้อย จังหวัดนนทบุรี
- ทิศใต้ ติดต่อกับเขตหนองจอก เขตคลองสามวา เขตสายไหม เขตบางเขน เขตดอนเมือง กรุงเทพมหานคร และอำเภอปากเกร็ด อำเภอบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

ภาพที่ 6 แผนที่แสดงขอบเขตจังหวัดปทุมธานี

๒.๒. ลักษณะภูมิประเทศ

พื้นที่ส่วนใหญ่ของจังหวัดเป็นที่ราบลุ่มริมสองฝั่งแม่น้ำโดยมีแม่น้ำเจ้าพระยาไหลผ่านใจกลางจังหวัด ในเขตอำเภอเมืองปทุมธานีและอำเภอสามโคก ทำให้พื้นที่ของจังหวัดปทุมธานีถูกแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน คือ ฝั่งตะวันตกของจังหวัดหรือบนฝั่งขวาของแม่น้ำเจ้าพระยาได้แก่ พื้นที่ในเขตอำเภอลาดหลุมแก้วกับพื้นที่บางส่วนของอำเภอเมือง และอำเภอสามโคก กับฝั่งตะวันออกของจังหวัด หรือบนฝั่งซ้ายของแม่น้ำเจ้าพระยา ได้แก่ พื้นที่อำเภอเมืองบางส่วน อำเภอธัญบุรี อำเภอลองหลวง อำเภอหนองเสือ อำเภอลำลูกกา และบางส่วนของ

ของอำเภอสามโคกโดยปกติระดับน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาในฤดูฝนจะเพิ่มสูงขึ้นเฉลี่ยประมาณ ๕๐ เซนติเมตร ซึ่งทำให้เกิดภาวะน้ำท่วมในบริเวณพื้นที่ราบริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นบริเวณกว้าง และก่อให้เกิดปัญหาอุทกภัยในพื้นที่ฝั่งขวาของแม่น้ำเจ้าพระยา สำหรับพื้นที่ทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำเจ้าพระยานั้น เนื่องจากประกอบด้วยคลองซอยเป็นคลองชลประทานจำนวนมาก สามารถควบคุมจำนวนปริมาณน้ำได้ ทำให้ปัญหาเกี่ยวกับอุทกภัยมีน้อยกว่า

๒.๓. ลักษณะของดิน

พื้นที่จังหวัดส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม ดินมีลักษณะเป็นดินเหนียวจัด สภาพดินเป็นกรดปานกลางถึงเป็นกรดจัด มี pH ประมาณ ๖ - ๔ ซึ่งเป็นลักษณะของดินเปรี้ยว โดยจำแนกได้ดังนี้ (๑) ดินเปรี้ยวน้อย มีเนื้อที่ ๓๕,๙๖๔.๐๖ ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๕.๒๐ (๒) ดินเปรี้ยวปานกลาง ๔๒๖,๒๙๒.๕๔ ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๖๑.๕๘ (๓) ดินเปรี้ยวจัด ๒๒๙,๙๙๑.๐๔ ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๒๒ ซึ่งสภาพพื้นที่ดังกล่าวทำให้ไม่เหมาะสมกับการปลูกพืชไร่ และการปลูกข้าวได้ผลผลิตต่ำ ซึ่งต้องมีการปรับปรุงโดยการใส่ปูนขาว หรือปูนมาร์ล ควบคู่กับการใช้ปุ๋ยเคมีเพื่อให้การเพาะปลูกได้ผลผลิตดีขึ้น

๒.๔. ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดปทุมธานี ตั้งอยู่ภาคกลางของประเทศไทย ตั้งอยู่ที่ ละติจูด 14 องศา 6 ลิปดาเหนือ ลองจิจูด 100 องศา 37 ลิปดา ตะวันออก สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง 6 เมตร มีลักษณะอากาศแบบทุ่งหญ้าเมืองร้อน คือ มีฝนตกปานกลางและสลับฤดูแล้ง บริเวณภาคกลางตอนล่าง อากาศจะชุ่มชื้น เนื่องจากตั้งอยู่ใกล้ทะเลอ่าวไทย ปัจจัยที่ควบคุมอุณหภูมิได้รับอิทธิพลจาก สมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ที่นำความชุ่มชื้นมาสู่จังหวัด โดยมีอุณหภูมิเฉลี่ยประมาณ 27-28 องศาเซลเซียส ซึ่งอากาศค่อนข้างร้อน ปริมาณน้ำฝนเฉลี่ยประมาณ 1,375 มม. ฝนตกมากสุดในเดือน กันยายน

๒.๕. การแบ่งเขตการปกครอง

ในปัจจุบัน จังหวัดปทุมธานีแบ่งการปกครองส่วนภูมิภาคออกเป็น ๗ อำเภอ ๕๓ ตำบล ๔๖๐ หมู่บ้าน การปกครองส่วนท้องถิ่นประกอบไปด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด ๑ แห่ง เทศบาลนคร ๑ แห่ง เทศบาลเมือง ๙ แห่ง เทศบาลตำบล ๑๗ แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล ๓๗ แห่ง อำเภอประกอบไปด้วย อำเภอเมืองปทุมธานี อำเภอธัญบุรี อำเภอลองหลวง อำเภอลำลูกกา อำเภอลาดหลุมแก้ว อำเภอสามโคก และอำเภอหนองเสือ

๒.๖. จำนวนประชากร

จังหวัดปทุมธานี มีประชากร ณ วันที่ ๓๐ ธ.ค. ๒๕๕๔ ทั้งสิ้น ๑,๐๐๕,๗๖๐ คน เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๓ คิดเป็นร้อยละ ๒.๐๔ จำแนก เป็นชาย ๔๗๘,๑๘๒ คน หญิง ๕๒๗,๕๗๘ คน จำนวนประชากรชายคิดเป็น ร้อยละ ๔๗.๕๔ ประชากรหญิงคิดเป็นร้อยละ ๕๒.๔๖ ของประชากรทั้งหมด มีจำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น ๔๗๐,๖๙๘ ครัวเรือน ลดลงจากปี ๒๕๕๓ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑๖ ตารางที่ 79 แสดงจำนวนประชากรตามทะเบียนราษฎร์ของจังหวัดปทุมธานี

อำเภอ	ชาย (คน)	หญิง (คน)	รวม (คน)	จำนวนครัวเรือน
เมืองปทุมธานี	85,820	93,602	179,422	84,216
ธัญบุรี	89,242	100,447	189,689	88,001
คลองหลวง	110,571	126,600	237,171	120,836
ลำลูกกา	113,582	124,938	238,520	115,283
ลาดหลุมแก้ว	28,478	29,794	58,272	27,995
สามโคก	25,525	26,928	52,453	19,389
หนองเสือ	24,964	25,269	50,233	14,978
รวม	478,182	527,578	1,005,760	470,698

ที่มา : ที่ทำการปกครองจังหวัดปทุมธานี: ๓0 กันยายน ๒๕๕4

ประชากรแฝง ประเมินไว้มีจำนวนรวม ๔๗๐,๙๙๖ คน เป็นชาย ๒๒๗,๔๕๖ คน หญิง ๒๔๓,๕๔๐ คน โดยเข้ามาทำงานเป็นแรงงานตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น สถานที่ก่อสร้าง ตลาดสด และโรงงานอุตสาหกรรม ฯลฯ

ตารางที่ 80 แสดงจำนวนประชากรแฝงในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี

อำเภอ	ประชากรแฝง		รวม (คน)	สถานที่ทำงานของประชากร แฝง	แหล่งที่มาของข้อมูล
	ชาย (คน)	หญิง (คน)			
เมืองปทุมธานี			44,711	โรงงานอุตสาหกรรม	ปค.อ.เมืองปทุมธานี
ลาดหลุมแก้ว	2,665	2,489	5,154	โรงงานอุตสาหกรรม	ปค.อ.ลาดหลุมแก้ว
สามโคก			22,850	โรงงานอุตสาหกรรม ห้องเช่า หมู่บ้านจัดสรร	ปค.อ.สามโคก
คลองหลวง	17,363	11,877	29,240	โรงงานอุตสาหกรรม หมู่บ้าน จัดสรร ตลาดไท	ปค.อ.คลองหลวง
หนองเสือ				โรงงานอุตสาหกรรม สวนพืชผัก	ปค.อ.หนองเสือ
ธัญบุรี	78,400	86,687	165,087	โรงงานอุตสาหกรรม ย่านการค้า หอพัก สถานประกอบการ	ปค.อ.ธัญบุรี
ลำลูกกา	57,160	58,450	115,550	หมู่บ้านจัดสรร	ปค.อ.ลำลูกกา
รวม					

ที่มา : ที่ทำการปกครองอำเภอทุกอำเภอ: กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ข้อมูลแรงงานต่างด้าวที่หลบหนีเข้าเมือง จังหวัดปทุมธานี ปี ๒๕๕๔

แรงงานต่างด้าว ๓ สัญชาติ ทั้งหมด ๕๐,๐๓๒ ราย

นายจ้าง / สถานประกอบการทั้งหมด ๙,๕๔๑ ราย

ตารางที่ 81 แสดงจำนวนแรงงานกลุ่มใบอนุญาตหมดอายุ 20 มกราคม 2555 แยกตามสัญชาติ / เพศ

เพศ	สัญชาติ			รวม	ผู้ประกอบการ (ราย)
	พม่า	ลาว	กัมพูชา		
ชาย	68	-	-	68	104 ราย
หญิง	72	1	-	73	
รวม	140	1	-	141	

ตารางที่ 82 แสดงจำนวนแรงงานกลุ่มใบอนุญาตหมดอายุ 14 มิถุนายน 2555 แยกตามสัญชาติ / เพศ

เพศ	สัญชาติ			รวม	ผู้ประกอบการ (ราย)
	พม่า	ลาว	กัมพูชา		
ชาย	11,438	3,161	9,675	24,274	6,738 ราย
หญิง	9,167	2,423	5,871	17,461	
รวม	22,605	5,584	15,546	43,735	

สรุปข้อมูลแรงงานต่างด้าวถูกกฎหมาย จังหวัดปทุมธานี ปี ๒๕๕๔

แรงงานต่างด้าวถูกกฎหมายทั้งหมด ๒๘,๗๐๖ ราย

นายจ้าง / สถานประกอบการทั้งหมด ๙,๓๙๙ ราย

ตารางที่ 83 แสดงข้อมูลแรงงานต่างด้าวถูกกฎหมายจังหวัดปทุมธานี ปี 2554 แยกตามสัญชาติ / เพศ

เพศ	สัญชาติ			รวม	ผู้ประกอบการ (ราย)
	พม่า	ลาว	กัมพูชา		
ชาย	9,841	1,037	2,562	13,440	8,857 ราย
หญิง	8,499	1,121	2,407	12,027	
รวม	18,340	2,158	4,969	25,467	

ตารางที่ 84 แสดงกลุ่มแรงงานต่างด้าวนำเข้า MOU แยกตามสัญชาติ / เพศ

เพศ	สัญชาติ			รวม	ผู้ประกอบการ (ราย)
	พม่า	ลาว	กัมพูชา		
ชาย	0	559	1,189	1,748	542 ราย
หญิง	0	512	979	1,491	
รวม	0	1,071	2,168	3,239	

๒.๗. การศึกษา

จังหวัดปทุมธานีแบ่งพื้นที่การศึกษาระดับประถมศึกษาเป็น 2 เขต ประกอบด้วย สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต ๑ ครอบคลุมพื้นที่ ๔ อำเภอ คือ อำเภอเมืองปทุมธานี คลองหลวง สามโคก และอำเภอลาดหลุมแก้ว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต ๒ ครอบคลุมพื้นที่ ๓ อำเภอ ได้แก่ อำเภอธัญบุรี ลำลูกกา และอำเภอหนองเสือ และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 4 ครอบคลุมพื้นที่ 7 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมืองปทุมธานี คลองหลวง สามโคก อำเภอลาดหลุมแก้ว อำเภอธัญบุรี ลำลูกกา และอำเภอหนองเสือ ในปีการศึกษา ๒๕๕4 มีสถานศึกษาในสังกัดสำนักงาน คณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐานและ อื่น ๆ รวม ๑๙1 แห่ง และสำนักงานบริหารงานการศึกษาเอกชน ๘2 แห่ง รวม ๒73 แห่ง จำนวนห้องเรียน 5,080 ห้องเรียน ครู 6,326 คน นักเรียนจำนวน 1,039,876 คน

ตารางที่ 85 แสดงจำนวนโรงเรียน ห้องเรียน ครู ของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ปทุมธานี เขต ๑ เขต ๒ และ เขต 4

อำเภอ	จำนวนโรงเรียน			จำนวนห้อง			จำนวนครู		
	รัฐ/ อื่น ๆ	เอกชน	รวม	รัฐ/ อื่น ๆ	เอกชน	รวม	รัฐ/ อื่น ๆ	เอกชน	รวม
เมืองฯ	29	20	๔9	๖๖2	304	966	949	467	๑,416
ธัญบุรี	๑๔	๒3	๓7	537	673	1,210	724	674	๑,398
คลองหลวง	๓7	13	50	619	212	831	939	234	1,173
ลำลูกกา	๓4	20	๕4	๕๓1	578	๑,1๐๙	664	607	๑,271
ลาดหลุม แก้ว	๒๖	3	29	314	61	๓7๕	405	72	๔77
สามโคก	๒4	1	25	๒50	23	๒๗3	262	23	285
หนองเสือ	๒๗	๒	๒๙	๒๘8	๒8	๓16	287	19	306
รวม	191	82	273	๓,๒01	๑,879	5,080	4,230	๒,096	6,326

ที่มา : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต ๑ เขต ๒ และ มัธยมศึกษา เขต 4

ตารางที่ 86 จำนวนนักเรียนของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต ๑ เขต ๒ และ มัธยมศึกษา เขต 4

อำเภอ	จำนวนนักเรียน		
	ภาครัฐ/อื่น ๆ	ภาคเอกชน	รวม
เมืองฯ	22,869	9,161	32,030
ธัญบุรี	13,934	16,812	30,746
คลองหลวง	25,578	5,747	31,325
ลำลูกกา	17,071	13,530	30,601
ลาดหลุมแก้ว	8,523	2,044	10,567
สามโคก	4,719	426	5,145
หนองเสือ	6,482	380	6,862
รวม	99,176	48,100	1,039,876

ที่มา : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต ๑ เขต ๒ และ มัธยมศึกษา เขต 4

การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดปทุมธานีมีสถานศึกษาในสังกัดของสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยจังหวัดปทุมธานี ๗ แห่ง และห้องสมุดประชาชน ๗ แห่ง ได้แก่

๑. ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอเมืองปทุมธานี
๒. ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอสสามโคก
๓. ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอลาดหลุมแก้ว
๔. ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอลำลูกกา
๕. ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอคลองหลวง
๖. ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอธัญบุรี
๗. ศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอหนองเสือ

มีห้องสมุดประชาชน ๗ แห่ง ได้แก่

๑. ห้องสมุดประชาชนจังหวัดปทุมธานี
๒. ห้องสมุดประชาชน “เฉลิมราชกุมารี” อำเภอลาดหลุมแก้ว
๓. ห้องสมุดประชาชน “เฉลิมราชกุมารี” อำเภอธัญบุรี

๔. ห้องสมุดประชาชนอำเภอสามโคก
๕. ห้องสมุดประชาชนอำเภอลองหลวง
๖. ห้องสมุดประชาชนอำเภอลำลูกกา
๗. ห้องสมุดประชาชนอำเภอหนองเสือ

๒.๘. สาธารณสุข

จังหวัดปทุมธานีมีสถานพยาบาล ประกอบด้วย โรงพยาบาลทั่วไป ๑ แห่ง โรงพยาบาลชุมชน ๗ แห่ง โรงพยาบาลเฉพาะทาง ๒ แห่ง โรงพยาบาลเอกชน ๗ แห่ง โรงพยาบาลสังกัดกระทรวงอื่น ๑ แห่ง สถานีอนามัย ๗๘ แห่ง ศูนย์บริการสาธารณสุขเทศบาล ๒๑ แห่ง คลินิก (ทุกประเภท) ๔๓๙ แห่ง จำนวนเตียง ๒,๘๕๒ เตียง

สำหรับบุคลากรด้านสาธารณสุข ประกอบด้วย แพทย์ ๔๒๓ คน ทันตแพทย์ ๖๔ คน เภสัชกร ๙๔ คน อัตราส่วนแพทย์ต่อจำนวนประชากรจังหวัดปทุมธานี เมื่อปี ๒๕๕๕ เท่ากับ ๑ : ๒,๓๓๐ คน สูงกว่ามาตรฐาน (แพทย์มาตรฐาน ๑ : ๖,๐๐๐ คน)

ตารางที่ 87 แสดงจำนวนสถานพยาบาลและอัตราส่วนเตียงต่อประชากรจังหวัดปทุมธานี ปีงบประมาณ ๒๕๕๕

ประเภทสถานบริการ	จำนวน (แห่ง)	จำนวน (เตียง)	อัตราส่วนเตียงต่อประชากรจังหวัดปี (๒๕๕๔) (ปชก. ณ ธ.ค. ๕๓) ๙๘๕,๖๔๓	อัตราส่วนเตียงต่อประชากรจังหวัดปี(๒๕๕๓) (ปชก.ณ ธ.ค.๕๒) ๙๕๖,๓๗๖	อัตราส่วนเตียงต่อประชากรจังหวัดปี (๒๕๕๒) (ปชก. ณ ธ.ค. ๕๑) ๙๒๙,๒๕๐
โรงพยาบาลทั่วไป	๑	๓,๗๗๗	๑ : ๒,๖๑๔	๑ : ๑,๙๖๒	๑ : ๒,๔๖๔
โรงพยาบาลชุมชน	๗	๒๔๐	๑ : ๔,๑๐๗	๑ : ๓,๒๖๒	๑ : ๓,๘๗๒
โรงพยาบาลเฉพาะทาง	๒	๘๕๘	๑ : ๑,๑๔๘	๑ : ๙๑๖	๑ : ๑,๐๘๓
โรงพยาบาลสังกัดกระทรวงอื่น	๑	๕๐๙	๑ : ๑,๙๓๖	๑ : ๑,๗๐๖	๑ : ๑,๘๒๕
โรงพยาบาลเอกชน	๗	๘๖๘	๑ : ๑,๑๓๕	๑ : ๑,๐๓๘	๑ : ๑,๐๗๐
สถานีอนามัย	๗๘	๐	-	๐	๐
ศูนย์บริการสาธารณสุขเทศบาล	๒๑	๐	-	๐	๐
คลินิก (ทุกประเภท)	๔๓๙	๐	-	๐	๐
รวม	๕๕๖	๒,๘๕๒	๑;๓๔๕	๑;๓๓๕	๑:๓๒๕

ตารางที่ 88 แสดงอัตรากำลังบุคลากรด้านสาธารณสุข ปีงบประมาณ ๒๕๕๕

ประเภทบุคลากร	เกณฑ์ (คน)	จำนวนที่มี (คน)	อัตราส่วนต่อประชากรจังหวัด ปี ๒๕๕๑	อัตราส่วนต่อประชากรจังหวัด ปี ๒๕๕๐	อัตราส่วนต่อประชากรประเทศ ปี ๒๕๔๙
แพทย์	๑๒๐	๔๒๓	๑ : ๒,๓๓๐	๑ : ๒,๒๖๑	๑ : ๒,๑๙๖
ทันตแพทย์	๑๒๖	๖๔	๑ : ๑๕,๔๐๐	๑ : ๑๔,๙๔๓	๑ : ๑๔,๕๑๙
เภสัชกร	๑๑๘	๙๔	๑ : ๑๐,๔๘๖	๑ : ๑๐,๑๗๔	๑ : ๙,๘๘๕

ที่มา : สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดปทุมธานี

หมายเหตุ : จำนวนแพทย์ ทันตแพทย์ และเภสัชกร รวม รพ.ภาครัฐ ๘ แห่ง รพ.เฉพาะทาง ๒ แห่ง (ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏ, สถาบันธัญญารักษ์) รพ.นอกสังกัด ๑ แห่ง (รพ.ธรรมศาสตร์เฉลิมพระเกียรติฯ)

ตารางที่ 89 แสดงความครอบคลุมของการหลักประกันสุขภาพของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี ปีงบประมาณ ๒๕๕๕

ประเภทหลักประกันสุขภาพ	ปีงบประมาณ ๒๕๕๕	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บัตรประกันสุขภาพถ้วนหน้า (บัตรทอง)	๕๒๙,๕๖๗	๕๙.๗๖
ประกันสังคม	๒๒๐,๑๙๗	๒๔.๘๕
ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	๙๓,๖๑๔	๑๐.๕๖
สิทธิอื่นๆ (อาทิ คนไทยในต่างแดน ข้าราชการการเมือง ฯลฯ)	๔,๘๙๕	๐.๕๕
ไม่มีสิทธิ	๔,๓๑๐	๐.๔๙
บุคคลรอพิสูจน์	๓๓,๕๗๗	๓.๗๙
รวม	๘๘๖,๑๒๔	๑๐๐

ที่มา : สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดปทุมธานี: (ข้อมูล ณ วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔)

๒.๙. ศาสนาและวัฒนธรรม

ประชาชนในจังหวัดปทุมธานีส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ รองลงมาคือ ศาสนาอิสลามและศาสนาคริสต์ ตามลำดับ สำหรับจำนวนศาสนสถานในจังหวัดโดยจำแนกได้ดังนี้ วัดในพุทธศาสนา 185 แห่ง มัสยิด ๓๐ แห่ง โบสถ์(คริสต์) ๓9 แห่ง

ตารางที่ 90 แสดงจำนวนศาสนสถาน แยกตามพื้นที่อำเภอ

อำเภอ/ตำบล	จำนวนศาสนสถาน		
	พุทธ	คริสต์	อิสลาม
อำเภอเมืองปทุมธานี	41	5	3
อำเภอคลองหลวง	23	10	4
อำเภอธัญบุรี	10	12	1
อำเภอสามโคก	40	1	2
อำเภอลำลูกกา	33	8	11
อำเภอลาดหลุมแก้ว	18	2	6
อำเภอหนองเสือ	20	1	3
รวม	185	39	30

ที่มา : สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดปทุมธานีและสำนักพระพุทธศาสนาจังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 91 แสดงการนับถือศาสนาประชากรระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๒ - ๒๕๕๓

จังหวัด/อำเภอ/ ตำบล	การนับถือศาสนา					
	ปี พ.ศ. ๒๕๕๒			ปี พ.ศ. ๒๕๕๓		
	พุทธ	คริสต์	อิสลาม	พุทธ	คริสต์	อิสลาม
จังหวัดปทุมธานี	๙๐๕,๔๗๐	๔,๑๘๘	๔๖,๗๑๘	๙๓๓,๘๘๒	๔,๓๔๒	๔๗,๔๑๙
อำเภอเมืองปทุมธานี	๑๖๙,๒๕๕	๖๖๗	๙๔๐	๑๗๓,๘๘๘	๖๒๐	๙๖๓
อำเภอคลองหลวง	๒๑๑,๗๘๑	๗๙๑	๘,๐๐๑	๒๒๑,๖๙๗	๘๔๓	๘,๐๐๒
อำเภอธัญบุรี	๑๘๓,๘๖๑	๒๘๕	๔๕๑	๑๘๗,๐๘๘	๓๐๓	๔๘๖
อำเภอสามโคก	๔๖,๐๖๓	๖๙๐	๕,๐๐๙	๔๖,๑๖๗	๘๐๖	๕,๑๕๐
อำเภอลำลูกกา	๒๐๗,๐๔๕	๑,๖๒๘	๑๕,๗๖๗	๒๑๕,๐๘๗	๑,๖๒๗	๑๖,๒๐๔
อำเภอลาดหลุมแก้ว	๔๒,๒๙๑	๑๒๗	๑๒,๔๓๖	๔๔,๒๒๙	๑๔๓	๑๒,๕๐๘

อำเภอหนองเสือ	๔๕,๑๗๔	-	๔,๐๘๔	๔๕,๗๒๖	-	๔,๑๐๖
รวม	๙๐๕,๔๗๐	๔,๑๘๘	๔๖,๗๑๘	๙๓๓,๘๘๒	๔,๓๔๒	๔๗,๔๑๙

ที่มา : สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดปทุมธานี และสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดปทุมธานี: กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

๒.๑๐. ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

จังหวัดปทุมธานีมีคดีประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินสูงขึ้นเป็นระยะมีสาเหตุจากการที่มีจำนวนประชากรในพื้นที่เพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากประชาชนต่างท้องถิ่นต่างเข้ามาทำงานตามสถานประกอบการต่างๆ เช่น โรงงานอุตสาหกรรม หมู่บ้านจัดสรร และห้างสรรพสินค้า รวมทั้งเด็กและเยาวชนที่เข้ามาศึกษาในสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษา และอุดมศึกษาในเขตจังหวัด โดยที่ปัญหาอาชญากรรมที่ประกอบโดยเด็กและเยาวชนไม่ว่าจะเป็นการมีเพศสัมพันธ์ มั่วสุม ยาเสพติด ทะเลาะวิวาท ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ หรืออาชญากรรมรุนแรง มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทั้งในแง่ความรุนแรงและปริมาณ ซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเด็กและเยาวชนไทยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่นำไปสู่อาชญากรรมเพิ่มขึ้นซึ่งมีสาเหตุมาจากการเลียนแบบพฤติกรรมที่มีการเผยแพร่ทางสื่อที่ไร้พรมแดน และจากการที่ค่าครองชีพสูงขึ้น การใช้จ่ายจนเกินตัว นั้นเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อบุคคลบางกลุ่มจึงทำให้มีการก่ออาชญากรรมในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน สำหรับปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนเมือง จะเกิดปัญหาในชุมชนแออัดเพราะสถานที่ดังกล่าวมีบุคคลหลายประเภทซึ่งบุคคลทั่วไปสามารถเข้าออกชุมชนได้ตลอดเวลา เป็นแหล่งรวมบุคคลประเภทติดยาเสพติด คนจรจัดที่ยากต่อการควบคุม

๒.๑๑. ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดปทุมธานี

ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GROSS PROVINCIAL PRODUCT AT CURRENT MARKET PRICES) ในปีพ.ศ. ๒๕๕๓ มีมูลค่ารวม ๒๙๐,๗๗๑ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๐ เป็นมูลค่าผลิตภัณฑ์ในภาคเกษตรกรรม ๘,๐๘๘ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมาร้อยละ ๓๖.๖ และภาคนอกเกษตร ๒๘๒,๖๘๓ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมาร้อยละ ๑๒.๔ รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากร (Per capita GPP) เท่ากับ ๓๔๙,๑๕๗ บาท เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมาร้อยละ ๑๑.๔

ตารางที่ 92 ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดปทุมธานี ณ ราคาประจำปี จำแนกตามรายสาขาการผลิต (วิธี Top Down)

หน่วย : ล้านบาท

ลำดับ	สาขา	๒๕๔๙	๒๕๕๐	๒๕๕๑	๒๕๕๒	๒๕๕๓
	ภาคเกษตร	๔,๕๔๕	๔,๙๑๐	๕,๙๖๒	๕,๙๒๒	๘,๐๘๘
๑.	สาขาพืชผล ปศุสัตว์ และการป่าไม้	๔,๑๙๑	๔,๕๓๔	๕,๖๖๒	๕,๕๘๓	๗,๗๓๕
๒.	สาขาประมง	๓๕๕	๓๗๖	๓๐๐	๓๓๘	๓๕๓
	ภาคนอกเกษตร	๑๘๕,๓๕๑	๑๙๓,๓๔๒	๒๒๐,๔๗๐	๒๕๑,๔๔๙	๒๘๒,๖๘๓
๓.	สาขาเหมืองแร่และย่อยหิน	๕๑	๔๖	๔๗	๔๘	๕๔
๔.	สาขาอุตสาหกรรม	๑๒๙,๓๗๑	๑๓๓,๗๑๒	๑๕๖,๒๕๐	๑๘๖,๕๕๔	๒๑๓,๖๒๖
๕.	สาขาไฟฟ้า ประปา และโรงแยกก๊าซ	๘,๑๑๗	๗,๙๔๗	๗,๔๑๘	๘,๔๖๘	๙,๒๕๕
๖.	สาขาก่อสร้าง	๗,๙๖๒	๗,๗๐๓	๗,๗๐๔	๖,๕๓๗	๖,๖๑๗
๗.	สาขาการขนส่ง การขายปลีก การ ซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน	๙,๒๘๔	๑๐,๔๕๓	๑๑,๙๓๖	๑๑,๗๘๓	๑๑,๗๘๙
๘.	สาขาโรงแรมและภัตตาคาร	๖,๙๒๑	๗,๖๕๔	๘,๓๓๕	๘,๗๐๔	๙,๕๑๓
๙.	สาขาการขนส่ง สถานที่เก็บสินค้าและการ คมนาคม	๕,๒๓๙	๕,๙๑๓	๖,๕๙๐	๖,๖๑๘	๖,๖๖๙
๑๐.	สาขาตัวกลางทางการเงิน	๓,๔๗๒	๓,๘๗๔	๔,๕๒๖	๔,๘๒๒	๕,๑๕๓
๑๑.	สาขาบริการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้ เช่าและบริการทางธุรกิจ	๔,๔๑๕	๔,๔๓๙	๔,๓๓๒	๔,๒๔๘	๔,๘๒๘
๑๒.	สาขาการบริหารราชการและการป้องกัน ประเทศ รวมทั้งการประกัน สังคมภาค บังคับ	๒,๕๗๓	๒,๗๕๒	๔,๐๙๖	๔,๖๕๐	๔,๘๕๓
๑๓.	สาขาการศึกษา	๓,๘๙๘	๔,๓๕๖	๔,๖๔๑	๔,๑๙๘	๕,๑๑๒
๑๔.	สาขาการบริการด้านสุขภาพและสังคม	๒,๓๙๖	๒,๕๕๑	๒,๓๘๕	๒,๔๖๒	๒,๖๒๘
๑๕.	สาขาการให้บริการด้านชุมชน สังคมและ บริการส่วนบุคคลอื่นๆ	๑,๕๘๗	๑,๘๗๙	๒,๐๗๓	๒,๒๙๒	๒,๕๓๖
๑๖.	สาขาถูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	๖๔	๖๕	๖๕	๖๕	๖๒
	ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP)	๑๘๙,๘๙๖	๑๙๘,๒๕๒	๒๒๖,๔๓๒	๒๕๗,๓๗๑	๒๙๐,๗๗๑
	รายได้เฉลี่ยต่อหัว (บาท)	๒๓๘,๘๔๒	๒๔๖,๐๓๐	๒๗๗,๗๕๕	๓๑๓,๔๘๓	๓๔๙,๑๕๗
	จำนวนประชากร (๑,๐๐๐ คน)	๗๙๕	๘๐๖	๘๑๕	๘๒๑	๘๓๓

ที่มา : สำนักงานคลังจังหวัดปทุมธานี : กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

๒.๑๒. ด้านการค้า

สำนักงานพาณิชย์จังหวัดปทุมธานีร่วมกับสำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ ขอรายงานความเคลื่อนไหวดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดปทุมธานี เดือนมกราคม 2555 โดยสรุป

การประมวลผลดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของประเทศ มีรายการสินค้าและบริการที่ใช้คำนวณ จำนวน 417 รายการ สำหรับจังหวัดปทุมธานี มีจำนวน 271 รายการ ครอบคลุมสินค้าหมวดอาหารและเครื่องดื่ม เครื่องนุ่งห่ม เคหสถาน การตรวจรักษา และบริการส่วนบุคคล ยานพาหนะ การขนส่งและการสื่อสาร การบันเทิง การอ่าน การศึกษาและการศาสนา ยาสูบและเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ เพื่อนำมาคำนวณราคาผู้บริโภคของจังหวัดปทุมธานี ได้ผลดังนี้

1. ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของประเทศ เดือนมกราคม 2555

ปี 2550 ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปของประเทศ เท่ากับ 100 และเดือนมกราคม 2555 เท่ากับ 113.21 เทียบกับเดือนธันวาคม 2554 เท่ากับ 112.77 สูงขึ้นร้อยละ 0.39 หากเทียบกับเดือนมกราคม 2554 สูงขึ้นร้อยละ 3.38 (อัตราเงินเฟ้อ) ทั้งนี้ กระทรวงพาณิชย์คาดการณ์เงินเฟ้อทั้งปี 2555 เท่ากับร้อยละ 3.30 - 3.80

2. ดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดปทุมธานี เดือนมกราคม 2555

ปี 2550 ดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดปทุมธานี เท่ากับ 100 และเดือนมกราคม 2555 เท่ากับ 113.1 และเดือนธันวาคม 2554 เท่ากับ 113.2

3. การเปลี่ยนแปลงดัชนีราคาผู้บริโภคของจังหวัดปทุมธานี เดือนมกราคม 2555 เมื่อเทียบกับ

3.1 เดือนธันวาคม 2554 ลดลงร้อยละ 0.1

3.2 เดือนมกราคม 2555 สูงขึ้นร้อยละ 3.6

4. ดัชนีราคาผู้บริโภคจังหวัดปทุมธานี เดือนมกราคม 2555 เทียบกับเดือนธันวาคม 2554 ลดลงร้อยละ 0.1 (ธันวาคม 2554 ลดลงร้อยละ 0.9) สาเหตุจากสินค้าหมวดอาหารและเครื่องดื่ม ลดลงร้อยละ 1.2 และหมวดอื่นๆ ไม่ใช่อาหารและเครื่องดื่ม สูงขึ้นร้อยละ 0.8

4.1 ดัชนีราคาหมวดอาหารและเครื่องดื่ม ลดลงร้อยละ 1.2 (เดือนธันวาคม 2554 ลดลงร้อยละ 2.3)

จากการลดลงของหมวดผักและผลไม้ ร้อยละ 6.1 เป็นการลดลงของผักสดและผลไม้ ร้อยละ 13.0 และ 1.8 ตามลำดับ ได้แก่ ผักสดและผลไม้ชนิดต่างๆ (พริกสด ต้นหอม มะเขือเทศ ผักกาดขาว ผักบุ้งจีน ผักชี แดงกวา ถั่วลันเตา หัวผักกาดขาว ผักคะน้า กะหล่ำปลี หอมแดง ส้มเขียวหวานและมะม่วง) เป็นต้น รวมทั้งการลดลงของราคาเนื้อสุกร ไช้สด ไช้ไก่ ไช้เปิด สำหรับหมวดสินค้าที่มีราคาสูงขึ้นได้แก่ ปลา สัตว์น้ำ และผลิตภัณฑ์นมชนิดต่างๆ (นมสด นมข้นหวาน ครีมเทียม) รวมทั้งการสูงขึ้นของหมวดข้าว แป้ง และผลิตภัณฑ์จากแป้ง ร้อยละ 0.2 (ข้าวสารเจ้า และแป้งสาลี) เครื่องประกอบอาหาร ร้อยละ 2.0 (เครื่องปรุงอาหารต่างๆ เช่น ซอส ซีอิ๊ว น้ำส้มสายชู กาแฟพร้อมดื่ม บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป และอาหารปรุงสำเร็จ)

4.2 ดัชนีหมวดอื่นๆ ไม่ใช่อาหารและเครื่องดื่ม สูงขึ้นร้อยละ 0.8 (เดือนธันวาคม 2554 สูงขึ้นร้อยละ 0.3) โดยสินค้าสำคัญที่มีความเคลื่อนไหว คือ ราคาขายปลีกน้ำมันเชื้อเพลิงในประเทศโดยเฉลี่ยปรับสูงขึ้น

เมื่อเทียบกับเดือนก่อน ร้อยละ 4.8 ค่ากระแสไฟฟ้า ร้อยละ 2.1 ค่าน้ำประปา ร้อยละ 1.2 สิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสะอาด (ผงซักฟอก) น้ำยาล้างจาน แปรงสีพื้นและเครื่องใช้เบ็ดเตล็ดภายในบ้าน เช่น จาน/ชาม

5. ถ้าพิจารณาเทียบกับเดือนมกราคม 2554 ดัชนีราคาสูงขึ้นร้อยละ 3.6 สาเหตุสำคัญจากการสูงขึ้นของดัชนีหมวดอาหารและเครื่องดื่ม ร้อยละ 6.5 โดยเป็นผลมาจากการสูงขึ้นของอาหารบริโภคในบ้านร้อยละ 20.4 เนื้อสัตว์ เป็ดไก่ และสัตว์น้ำ ร้อยละ 5.7 อาหารบริโภคนอกบ้าน ร้อยละ 7.8 ไข่และผลิตภัณฑ์นม ร้อยละ 6.9 เครื่องประกอบอาหาร ร้อยละ 5.1 ข้าว แป้งและผลิตภัณฑ์จากแป้ง ร้อยละ 2.2 เครื่องดื่มไม่มีแอลกอฮอล์ ร้อยละ 1.1 สำหรับผักและผลไม้ ลดลงร้อยละ 5.0

สำหรับดัชนีราคาสินค้าหมวดอื่นๆ ไม่ใช่อาหารและเครื่องดื่ม สูงขึ้น ร้อยละ 1.3 จากการสูงขึ้นของหมวดการบันเทิง การอ่าน การศึกษาและการศาสนา ร้อยละ 6.7 (ค่าบัตรชมภาพยนตร์ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง (อาหารสัตว์เลี้ยง) วารสารรายปักษ์ ค่าเล่าเรียน และค่าธรรมเนียมการศึกษา) หมวดยาสูบและเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ ร้อยละ 3.1 (สุราและเบียร์) หมวดเคหะสถาน ร้อยละ 1.9 (วัสดุก่อสร้าง ค่าแรงช่างประปา ค่าแรงช่างไฟฟ้าและทาสี ค่ากระแสไฟฟ้า ค่าน้ำประปา เครื่องใช้เบ็ดเตล็ดภายในบ้าน) หมวดการตรวจรักษาและบริการส่วนบุคคล ร้อยละ 1.5 (ค่ายาและเวชภัณฑ์ ค่าตรวจโรคและค่าบริการของโรงพยาบาลเอกชน ค่าทำฟัน ค่าของใช้ส่วนบุคคล) หมวดเครื่องนุ่งห่มและรองเท้า ร้อยละ 0.1 (ค่าจ้างซักรีด ค่าจ้างตัดเสื้อผ้า) สำหรับดัชนีราคาน้ำมันเชื้อเพลิงลดลงร้อยละ 2.1

ที่มา- สำนักงานพาณิชย์จังหวัดปทุมธานี, สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า

การลงทุนเพื่อประกอบการด้านพาณิชย์กรรม ปี ๒๕๕๒ มียอดการจดทะเบียนนิติบุคคลรวมทั้งสิ้น ๒๕,๘๘๘ ราย จำแนกเป็น บริษัทจำกัด ๑๕,๙๖๓ ราย ห้างหุ้นส่วนฯ ๙,๙๒๕ ราย การเปรียบเทียบจำนวนและทุนจดทะเบียนนิติบุคคลระหว่างปี ๒๕๕๒ กับ ปี ๒๕๕๑ มีจำนวนเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒๒.๙๔ และ ทุนจดทะเบียนเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๗.๘๗

ตารางที่ 93 แสดงการเปรียบเทียบการจดทะเบียนนิติบุคคล ปี ๒๕๕2 - ๒๕๕4

ทะเบียนนิติบุคคล	ปี ๒๕๕๑	ปี ๒๕๕๒	เพิ่มขึ้น/ลดลง (ปี 52-53)	เพิ่มขึ้น/ลดลง (ปี 53-54)
จำนวน (ราย)	1,780.00	2,315.00	30.06%	7.60%
ทุนจดทะเบียน	3,220,966,100.00	3,584,833,000.00	11.30%	84.80%

ที่มา: สำนักงานพัฒนาธุรกิจการค้าจังหวัดปทุมธานี

๒.๑๓. ด้านการเกษตร

จังหวัดปทุมธานีมีพื้นที่ทำการเกษตร ๕๐๙,๐๙๐.๕๐ ไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ ๕๖.๘๑ ของพื้นที่ทั้งหมด ด้วยลักษณะภูมิประเทศของจังหวัดเป็นที่ราบลุ่มที่เอื้อแก่การเพาะปลูก จึงทำให้จังหวัดปทุมธานีมีพื้นที่ทำการเกษตรอยู่ในทุกอำเภอ โดยอำเภอหนองเสือเป็นอำเภอที่มีพื้นที่ทำการเกษตรมากที่สุด รองลงมาคืออำเภอลาดหลุมแก้ว อำเภอลำลูกกา และอำเภอคลองหลวงตามลำดับ ส่วนใหญ่เป็นการปลูกข้าว รองลงมาได้แก่ ไม้ผล-ไม้ยืนต้น พืชผัก ไม้ดอกไม้ประดับ และพืชพลังงาน โดยการใช้ที่ดินเพื่อการเกษตรกรรมมีแนวโน้มลดลง เนื่องจากการขยายตัวของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์จากกรุงเทพมหานคร จนเกิดการขยายตัวของเขตเมืองและเขตอุตสาหกรรม นอกจากนี้ยังมีข้อสังเกตที่น่าสนใจ คือ ที่ดินรกร้างว่างเปล่า ซึ่งมิได้มีการใช้ประโยชน์ในการเกษตร มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเนื่องจากการซื้อขายที่ดินเพื่อเก็งกำไร

จังหวัดปทุมธานี มีการรวมกลุ่มของเกษตรกร เพื่อเพิ่มรายได้ให้มากขึ้น เพิ่มความมั่นคงให้กับชีวิตโดยแบ่งกลุ่มการเกษตรได้ออกเป็น ๖ กลุ่ม เช่น กลุ่มส่งเสริมอาชีพ กลุ่มแม่บ้านเกษตรกร กลุ่มยุวเกษตรกร กลุ่มสายใยรักๆ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน และศูนย์ข้าวชุมชน จังหวัดปทุมธานีมีพืชที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจดังนี้

พืชเศรษฐกิจที่สำคัญและประสิทธิภาพการผลิตของจังหวัดปทุมธานี

พืชเศรษฐกิจหลักที่สำคัญของจังหวัดปทุมธานี ได้แก่

อันดับที่หนึ่ง ข้าว เป็นพืชเศรษฐกิจที่มีพื้นที่เพาะปลูกทั่วทุกอำเภอในพื้นที่ ๓๖๓,๗๗๒ ไร่ เกษตรกร ๒๑,๒๐๓ ราย ผลผลิตเฉลี่ย ๙๙๐ กก./ไร่

อันดับที่สอง ไม้ผล-ไม้ยืนต้น มีพื้นที่ปลูก ๒๙,๘๓๑ ไร่ ได้แก่ มะม่วง กล้วยหอม

อันดับที่สาม พืชผัก มีพื้นที่เพาะปลูก ๒๑,๓๘๘ ไร่ ส่วนใหญ่จะปลูกเชิงการค้า และพืชที่อนาคตไกลคือ พืชน้ำมัน ในจังหวัดปทุมธานี มีพืชน้ำมัน ๑๒,๐๐๐ ไร่ อยู่ในอำเภอหนองเสือ

ด้านปศุสัตว์เศรษฐกิจที่สำคัญและประสิทธิภาพการผลิตของจังหวัดปทุมธานี

โค เป็นผลผลิตด้านปศุสัตว์ที่มีมูลค่าการผลิตมากเป็นอันดับหนึ่ง ในปี ๒๕๕2 มีมูลค่าการผลิต 525.26 ล้านบาท ลดลงจากปีก่อน 147.68 ล้านบาท หรือลดลงคิดเป็นร้อยละ 21.95 เนื่องจากปริมาณการผลิตโคที่ลดลงอันเป็นผลมาจากค่านิยมในการเลี้ยงที่ลดลง

กระบือ เป็นผลผลิตด้านปศุสัตว์ที่มีมูลค่าการผลิตมากเป็นอันดับสอง ในปี ๒๕52 รองจากโค มีมูลค่าการผลิต 146.68 ล้านบาท ลดลงจากปีก่อน 635.14 ล้านบาท หรือลดลงคิดเป็นร้อยละ 81.24 ลดลงอย่างมากเมื่อเทียบกับปีที่แล้ว ทั้งนี้เนื่องจากค่านิยมการเลี้ยงลดลง เพราะการใช้งานกระบือลดลง และราคากระบือที่ขายให้โรงฆ่าสัตว์สูงกว่าราคาโค เกษตรกรจึงนิยมขายกระบือเพื่อนำไปฆ่าและขายให้พ่อค้าคนกลางมากขึ้น ปริมาณกระบือจึงลดลงมาก

ไข่เป็ด เป็นผลผลิตด้านปศุสัตว์ที่มีมูลค่าการผลิตมากเป็นอันดับสาม ในปี ๒๕๕2 มีมูลค่าการผลิต 212.68 ล้านบาท ลดลงจากปีก่อน 82.90 ล้านบาท หรือลดลงคิดเป็นร้อยละ 28.054 เป็นผลเนื่องมาจากนโยบายของรัฐที่ควบคุมระบบการเลี้ยงเป็ดจากเป็ดไล่ทุ่ง เป็นการเลี้ยงในโรงเรือนหรือเส้าเป็ดที่ได้มาตรฐาน ซึ่งมีต้นทุนสูงและให้ผลผลิตน้อยกว่าเป็ดไล่ทุ่งทำให้เกษตรกรลดการเลี้ยงเป็ดลง ส่งผลให้ปริมาณไข่เป็ดลดลงตามไปด้วย

สุกรขุน เป็นผลผลิตด้านปศุสัตว์ที่มีมูลค่าการผลิตมากเป็นอันดับสี่ ในปี ๒๕๕2 มีมูลค่าการผลิต ๑43.38 ล้านบาท ลดลงจากปีก่อน 8.21 ล้านบาท หรือลดลงคิดเป็นร้อยละ 5.42 เนื่องจากการปรับลดลงการผลิตและปัญหาโรคท้องร่วงในสุกรสุกรในช่วงที่ผ่านมา

ไก่พื้นเมือง เป็นผลผลิตด้านปศุสัตว์ที่มีมูลค่าการผลิตเป็นอันดับห้า ในปี ๒๕๕2 มีมูลค่าการผลิต 26.23 ล้านบาท ลดลงจากปีก่อน 0.26 ล้านบาท หรือลดลงคิดเป็นร้อยละ 0.98 เนื่องจากราคาไก่ที่เกษตรกรขายได้ลดต่ำลง

ด้านสัตว์น้ำเศรษฐกิจที่สำคัญและประสิทธิภาพการผลิตของจังหวัดปทุมธานี

สัตว์น้ำที่มีปริมาณผลิตจากการเพาะเลี้ยงมากในจังหวัดปทุมธานี ได้แก่ ปลาดุก ปลานิล ปลาช่อน และปลาดุกเทศ ตามลำดับ มีการเพาะเลี้ยงกระจายทุกอำเภอ อำเภอที่มีผลผลิตจากการเพาะเลี้ยงมากที่สุด ได้แก่ อำเภอลำลูกกา อำเภอหนองเสือ อำเภอลองหลวง อำเภอเมืองปทุมธานี อำเภอสามโคก อำเภอลาดหลุมแก้ว และอำเภอธัญบุรี ตามลำดับ ในปี ๒๕๕3 มีผลผลิตจากการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจำนวน 21,204,890 กิโลกรัม ลดลงจากปีก่อนร้อยละ 3.4 เนื่องมาจากผลกระทบจากสถานการณ์ทางการเมืองในปีที่ผ่านมา แต่ในขณะที่มีมูลค่าเพิ่มจากการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำมีมูลค่า 245,871,339 บาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนร้อยละ 2.79 เนื่องมาจากราคาผลผลิตที่เพิ่มสูงขึ้น

๒.๑๔. ผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น (OTOP)

การลงทะเบียนผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ OTOP ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

จังหวัดปทุมธานี ดำเนินการลงทะเบียนผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ OTOP ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓

ระหว่างวันที่ ๑๔-๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ โดยอำเภอเป็นหน่วยดำเนินการรับลงทะเบียน ปรากฏว่ามีผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ OTOP สนใจมาลงทะเบียน	จำนวนทั้งสิ้น ๒๔๒ ราย ผ่านการรับรองขึ้นทะเบียนเป็นผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ OTOP จังหวัดปทุมธานี
ผู้ผลิตชุมชน	จำนวน ๑๑๕ ราย
ผู้ประกอบการรายเดียว	จำนวน ๑๐๑ ราย
SMEs	จำนวน ๑๘ ราย
และมีผลิตภัณฑ์ที่ขึ้นทะเบียนผลิตภัณฑ์ OTOP	จำนวน ๘๘๙ ผลิตภัณฑ์

การคัดสรรสุดยอดหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย ปี ๒๕๕๓

จังหวัดปทุมธานี ดำเนินการรับสมัครผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ OTOP ที่ผ่านการลงทะเบียนผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ OTOP ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๓ เข้าคัดสรรสุดยอดหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย ปี ๒๕๕๓

ระหว่างวันที่ ๒๔-๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๓ ณ อาคาร ๔ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีและคณะทำงานพิจารณา ตรวจสอบและกลั่นกรองผลิตภัณฑ์ที่สมัครเข้ารับการคัดสรรสุดยอดหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย จังหวัดปทุมธานี ประจำปี ๒๕๕๓ ดำเนินการพิจารณา ตรวจสอบและกลั่นกรองผลิตภัณฑ์ฯ ที่เข้าคัดสรรฯ ในวันที่ ๒๕-๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ ณ อาคาร ๔ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โดยสรุปมีผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ OTOP ที่สนใจส่งผลิตภัณฑ์เข้าคัดสรรฯ จำนวน ๑๕๕ ราย รายละเอียด ดังนี้

กลุ่มผู้ผลิตชุมชน	จำนวน ๘๐ ราย
ผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว	จำนวน ๖๓ ราย
SMEs	จำนวน ๑๒ ราย

และแยกรายละเอียดตามประเภทผลิตภัณฑ์ ดังนี้

* ประเภทอาหาร	จำนวน ๓๒ ผลิตภัณฑ์
* ประเภทเครื่องดื่ม	จำนวน ๘ ผลิตภัณฑ์
* ประเภทผ้าและเครื่องแต่งกาย	จำนวน ๓๑ ผลิตภัณฑ์
* ประเภทของใช้ ของตกแต่งและของที่ระลึก	จำนวน ๖๘ ผลิตภัณฑ์
* ประเภทสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหาร	จำนวน ๑๖ ผลิตภัณฑ์

หมายเหตุ - มีผลิตภัณฑ์ที่ไม่ประสงค์ส่งเข้าคัดสรรระดับประเทศ จำนวน ๓ ผลิตภัณฑ์ คือ

ผลิตภัณฑ์ประเภทอาหาร	จำนวน ๒ ผลิตภัณฑ์
ผลิตภัณฑ์ประเภทของใช้ฯ	จำนวน ๑ ผลิตภัณฑ์

กระทรวงมหาดไทย ได้มีประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องผลการคัดสรรสุดยอดหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย ปี พ.ศ.๒๕๕๓ ในส่วนของจังหวัดปทุมธานี ได้รับการประกาศผลการคัดสรรระดับดาว ดังนี้

ระดับ ๕ ดาว	จำนวน	๓	ผลิตภัณฑ์
ระดับ ๔ ดาว	จำนวน	๓๖	ผลิตภัณฑ์
ระดับ ๓ ดาว	จำนวน	๔๘	ผลิตภัณฑ์
ระดับ ๒ ดาว	จำนวน	๔๒	ผลิตภัณฑ์
ระดับ ๑ ดาว	จำนวน	๑๘	ผลิตภัณฑ์
รวม		๑๔๗	ผลิตภัณฑ์

หมายเหตุ - มีผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้รับการประกาศผลดาว จำนวน ๔ ผลิตภัณฑ์

เป้าหมายประมาณการรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP ปี ๒๕๕๔

จังหวัดปทุมธานี มีผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ OTOP ที่ผ่านการลงทะเบียนเป็นผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ OTOP

ปี ๒๕๕๔ จำนวนทั้งสิ้น ๒๓๔ ราย ผลิตภัณฑ์ที่ลงทะเบียนมีจำนวนทั้งสิ้น ๘๙๙ ผลิตภัณฑ์ และให้แต่ละอำเภอจัดทำประมาณการรายได้จากการจำหน่ายสินค้า โดยใช้ฐานข้อมูลผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ OTOP และผลิตภัณฑ์ OTOP ที่ลงทะเบียน ในปี ๒๕๕๓ เป็นฐานในการประมาณการรายได้ของแต่ละอำเภอ ซึ่งสรุปผลประมาณการรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP ของจังหวัดปทุมธานีรวมทั้งสิ้น ๑๘๙,๕๙๖,๕๐๔ บาท (หนึ่งร้อยแปดสิบล้านเก้าแสนเก้าหมื่นหกพันห้าร้อยสี่บาทถ้วน)

สรุปผลการจัดเก็บรายได้จากการจำหน่ายสินค้า OTOP ตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๕๓ ถึงเดือนกันยายน ๒๕๕๔ รวม ๑๒ เดือน เป็นเงินทั้งสิ้น ๒๑๘,๔๗๓,๒๕๗ บาท (สองร้อยสิบแปดล้านสี่แสนเจ็ดหมื่นสามพันสองร้อยห้าสิบล้านเจ็ดบาทถ้วน) คิดเป็นร้อยละ ๑๑๕.๒๓ ของเป้าหมายรายได้

ตารางที่ 94 แสดงข้อมูลผลการจำหน่ายสินค้า OTOP ในแต่ละปีงบประมาณ ดังนี้

ปีงบประมาณ	ประมาณการ รายได้	ยอดจำหน่าย ภายในประเทศ	ยอดจำหน่าย ต่างประเทศ	รวมรายได้
๒๕๔๙	๑,๐๔๐,๑๒๕,๗๑๔	๗๕๖,๖๒๕,๓๐๙	๓๘๐,๗๓๗,๖๘๕	๑,๑๓๗,๓๖๒,๙๙๔
๒๕๕๐	๑,๐๓๙,๕๐๐,๐๐๐	๖๐๔,๒๓๐,๒๓๙	๔๙๔,๔๔๘,๐๖๓	๑,๐๙๘,๖๗๘,๓๐๒
๒๕๕๑	๑,๑๕๓,๖๑๒,๒๒๑	๗๐๕,๙๘๕,๐๙๓	๔๔๗,๐๙๘,๘๕๐	๑,๑๕๓,๐๘๓,๙๔๓
๒๕๕๒	๓๒๔,๓๒๐,๖๐๐	๒๙๔,๑๙๙,๔๙๓	๑๑๔,๙๒๖,๐๕๓	๔๐๙,๑๒๕,๕๔๖
๒๕๕๓	๔๔๘,๓๑๒,๑๓๔	๓๗๒,๖๔๗,๗๔๔	๗๘,๔๒๔,๙๔๕	๔๕๑,๐๗๒,๖๘๙
๒๕๕๔	๑๘๙,๕๙๖,๕๐๔	๑๗๔,๓๒๖,๔๓๕	๔๔,๑๔๖,๘๒๒	๒๑๘,๔๗๓,๒๕๗

ที่มา : สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดปทุมธานี : กันยายน ๒๕๕๔

๒.๑๕ ด้านอุตสาหกรรม

๒.๑๕.๑ ข้อมูลทั่วไป

๑. ข้อมูลทั่วไป

๑.๑. จำนวนโรงงาน ข้อมูล ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๔

จังหวัดปทุมธานีมีโรงงานอุตสาหกรรมที่ได้รับใบอนุญาตทั้งสิ้นจำนวน ๓,๑๐๔ โรงงาน เงินลงทุน ๓๗๙,๙๕๑,๔๗๘,๑๗๒ บาท มีการจ้างงาน ๒๘๖,๐๐๖ คน (เป็นชาย ๑๒๖,๘๙๑ คน หญิง ๑๕๙,๑๑๕ คน) แบ่งเป็น ๓ จำพวก ประกอบด้วย

ตารางที่ 95 แสดงจำนวนโรงงาน ทุน คนงาน และเครื่องจักร

จำพวก ที่	จำนวน โรงงาน	เงินทุน (บาท)	คนงานชาย	คนงานหญิง	รวม	แรงม้า
๑	๑๘	๗๐,๖๑๕,๐๐๐	๑๐๔	๑๒๘	๒๓๒	๒๔๓.๗๑
๒	๒๗๙	๑,๙๕๐,๗๒๙,๙๙๕	๒,๓๘๒	๑,๘๔๑	๔,๒๒๓	๘,๗๒๘.๙๖
๓	๒,๘๐๗	๓๗๗,๙๓๐,๑๓๓,๑๗๗	๑๒๔,๒๙๑	๑๕๗,๒๙๒	๒๘๑,๕๘๓	๓,๕๙๐,๗๙๓.๒๒
รวม	๓,๑๐๔	๓๗๙,๙๕๑,๔๗๘,๑๗๒	๑๒๖,๘๙๑	๑๕๙,๑๑๕	๒๘๖,๐๐๖	๓,๖๒๓,๐๙๘.๗๒

ตารางที่ 96 แสดงการกระจายตัวของโรงงาน

ชื่ออำเภอ	จำนวนโรงงาน	เงินทุน (บาท)	คนงานชาย	คนงานหญิง	รวม	แรงงาน
อ.เมือง	๔๕๒	๘๒,๓๘๘,๑๗๘,๕๑๑	๒๖,๒๔๘	๒๗,๗๑๔	๕๓,๙๖๒	๑,๑๔๕,๐๘๓.๔๙
อ.คลองหลวง	๑๐๐๔	๒๒๓,๑๘๔,๗๐๙,๓๖๐	๕๕,๓๖๘	๘๕,๒๕๘	๑๔๐,๖๒๖	๑,๔๕๕,๖๖๑.๑๔
อ.ธัญบุรี	๒๘๕	๑๕,๒๒๓,๗๑๓,๖๕๗	๘,๘๗๗	๑๑,๙๖๖	๒๐,๘๔๓	๓๒๕,๖๑๖.๗๓
อ.หนองเสือ	๖๕	๑๓๒๙๐๖๓๐๔๓	๑,๖๓๓	๗๗๐	๒,๔๐๓	๑๙,๖๖๖.๐๖
อ.ลาดหลุมแก้ว	๓๓๔	๑๙๒๓๐๒๙๒๒๗๖	๑๐,๖๑๐	๑๑,๘๗๒	๒๒,๔๘๒	๓๒๐,๗๕๕.๘๖
อ.ลำลูกกา	๗๐๖	๒๗๑๘๘๓๗๑๔๗	๑๙,๐๐๓	๑๙,๐๙๓	๓๘,๐๙๖	๒๖๑,๖๒๔.๗๕
อ.สามโคก	๒๕๙	๑๑๔๐๗๑๔๑๗๘	๕,๑๕๒	๓,๔๕๒	๘,๕๙๔	๙๔,๖๙๐.๖๙
รวม	๓๑๐๔	๓๗๙๙๕๑๕๑๗๘๑๗๒	๑๒๖,๘๙๑	๑๕๙,๑๑๕	๒๘๖,๐๐๖	๓,๖๒๓,๐๘๘.๗๒

อำเภอที่มีโรงงานอุตสาหกรรมตั้งอยู่มากที่สุด คือ อำเภอคลองหลวง ๑,๐๐๔ โรง (๓๒.๓๕%) รองลงมาได้แก่ อำเภอลำลูกกา ๗๐๖ โรง (๒๒.๗๕%), อำเภอเมือง ๔๕๒ โรง (๑๔.๕๖%), อำเภอลาดหลุมแก้ว ๓๓๔ โรง (๑๐.๗๖%), อำเภอธัญบุรี ๒๘๕ โรง (๙.๑๕%), อำเภอสามโคก ๒๕๙ โรง (๘.๓๔%) และอำเภอหนองเสือ ๖๕ โรง (๒.๐๙%)

ร้อยละ ๑๔.๓๗ หรือจำนวน ๔๔๖ โรงของโรงงานทั้งหมดอยู่ในแหล่งชุมชนอุตสาหกรรม มีการจัดตั้งเขตประกอบการอุตสาหกรรม ๑ แห่ง คือ เขตประกอบการอุตสาหกรรมของ บริษัท ไทยซูซูกิมอเตอร์ จำกัด ตั้งอยู่ ณ อำเภอธัญบุรี และมีเอกชนดำเนินกิจการที่มีลักษณะคล้ายนิคมอุตสาหกรรม ๒ แห่ง ได้แก่ ชุมชนอุตสาหกรรมที่มีจำนวนโรงงานมาก จำนวน ๒ แห่ง คือ บริษัท นวนคร จำกัด ตั้งอยู่ อ.คลองหลวง มีเนื้อที่ประมาณ ๖,๔๙๕ ไร่ มีโรงงาน ๒๔๒ โรงงาน, เขตอุตสาหกรรม บริษัท สวนอุตสาหกรรมบางกะดี จำกัด ตั้งอยู่ อ.เมือง มีเนื้อที่ประมาณ ๑,๒๒๒ ไร่ มีโรงงาน ๔๒ โรงงาน

นอกจากนี้และเป็นการก่อสร้างอาคารโรงงานสำเร็จรูปของเอกชนไว้บริการแก่นักลงทุน จำนวน ๙ แห่ง ได้แก่ แฟคคอม ที่อำเภอลาดหลุมแก้ว, แฟคแฮร์ส, แจนเซน มินิแฟคตอรี, อรดา, บิ๊กลีโอแฟคตอรี ที่อำเภอลำลูกกา, บิ๊กแลนด์, รังสิต พรอสเพอร์ เอสเตท, เอ็มเอ็มซี มินิแฟคตอรี(นวไท) ที่อำเภอคลองหลวง และ ศรีปทุมมินิแฟคตอรี

ตารางที่ 97 แสดงจำนวนโรงงานแยกตามหมวดอุตสาหกรรม

รายการ	จำนวน	เงินลงทุน	คนงาน	แรงงาน
อุตสาหกรรมการเกษตร	๘๐	๔,๕๐๐,๔๕๕,๕๙๕	๒,๔๙๘	๑๐๒,๕๗๗.๒๐
อุตสาหกรรมอาหาร	๒๓๘	๑๗,๕๑๓,๘๔๗,๒๕๙	๒,๒๐๓๔	๔๑๖,๖๒๐.๙๓
อุตสาหกรรมเครื่องดื่มน้ำ	๒๒	๑๖,๑๗๒,๑๘๑,๗๙๕	๕,๙๘๐	๒๕๓,๐๕๔.๙๐
อุตสาหกรรมสิ่งทอ	๖๔	๗,๒๖๘,๘๖๒,๕๖๕	๗,๑๗๙	๑๓๑,๙๒๒.๐๗
อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย	๓๐	๗๘๓,๘๕๗,๔๑๕	๔,๑๑๙	๓,๙๙๒.๔๗
อุตสาหกรรมเครื่องหนัง	๒๘	๔,๙๙๑,๖๗๐,๙๖๗	๒,๘๕๑	๒๒,๕๕๖.๓๙
อุตสาหกรรมไม้และผลิตภัณฑ์จากไม้	๑๗๓	๔,๓๕๘,๕๒๗,๓๒๖	๗,๓๙๐	๙๙,๒๖๖.๗๑
อุตสาหกรรมเฟอร์นิเจอร์และเครื่องเรือน	๑๑๖	๒,๒๓๗,๒๕๖,๖๙๙	๔,๙๘๒	๒๙,๕๙๔.๓๐
อุตสาหกรรมกระดาษและผลิตภัณฑ์จากกระดาษ	๙๐	๕,๒๘๗,๓๓๕,๓๒๕	๔,๙๑๖	๓๐๘,๗๒๕.๗๔
อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์	๔๙	๑,๙๘๕,๖๙๙,๕๒๒	๑,๘๕๕	๑๐,๐๕๖.๐๑
อุตสาหกรรมเคมี	๑๙๘	๓๙,๐๖๑,๒๘๖,๒๗๕	๙,๗๓๔	๒๔๑,๔๑๑.๔๕
อุตสาหกรรมปิโตรเคมีและผลิตภัณฑ์	๒๔	๑,๕๐๗,๐๖๘,๐๑๕	๘๒๓	๓๓,๓๒๒.๔๖
อุตสาหกรรมยาง	๓๙	๙,๖๔๔,๗๑๗,๐๖๖	๕,๕๕๐	๑๕๗,๗๒๗.๓๗
อุตสาหกรรมพลาสติก	๒๔๘	๑๕,๕๒๑,๒๕๖,๘๐๕	๑๒,๕๖๖	๑๙๘,๘๓๕.๒๔
อุตสาหกรรมโลหะ	๑๘๐	๑๐,๒๓๒,๖๙๕,๐๓๑	๘,๗๙๗	๑๔๘,๑๙๔.๖๗
อุตสาหกรรมโลหะ	๒๙	๑๖,๓๔๑,๐๖๔,๕๕๕	๗,๓๗๗	๑๕๕,๖๓๖.๔๗
อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์โลหะ	๔๗๒	๓๔,๗๕๖,๑๕๐,๕๕๒	๒๑,๐๑๙	๒๖๙,๗๐๒.๙๗
อุตสาหกรรมเครื่องจักรกล	๒๒๕	๔๓,๘๖๕,๙๓๒,๓๐๗	๒๘,๓๗๑	๒๑๑,๙๐๔.๐๘
อุตสาหกรรมไฟฟ้า	๒๐๕	๑๐๕,๖๒๒,๖๖๓,๐๓๐	๙๒,๖๑๗	๕๒๒,๒๙๕.๓๗
อุตสาหกรรมขนส่ง	๒๕๐	๑๕,๖๒๒,๖๖๓,๐๓๐	๑๒,๕๕๐	๑๒๕,๔๗๗.๗๐
อุตสาหกรรมอื่นๆ	๓๔๔	๒๒,๖๐๒,๐๑๗,๒๕๗	๒๓,๐๐๘	๑๘๐,๓๐๒.๒๒
รวม	๓,๑๐๔	๓๗๙,๙๕๑,๔๗๘,๑๗๒	๒๘๖,๐๐๖	๓,๖๒๓,๐๙๘.๗๒

2. สภาพการณ์ด้านอุตสาหกรรม ข้อมูล ณ วันที่ 31 ธันวาคม 2554

จังหวัดปทุมธานีมีจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่ได้รับอนุญาตทั้งสิ้น 3,104 โรงงาน เพิ่มขึ้นจากช่วงเดือนเดียวกันของปีที่แล้ว คิดเป็นร้อยละ 5.72 มีเงินทุน 3.800 แสนล้านบาท เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 4.40 และจำนวนแรงงาน 286,006 คน เพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 4.21

ตารางที่ 98 แสดงจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่ได้รับอนุญาต (เปรียบเทียบ ปี 2553-2554)

รายการ	หน่วย	ปี 2553 จ.ค.	ปี 2554 จ.ค.
โรงงานอุตสาหกรรมทั้งสิ้น			
จำนวนโรงงานอุตสาหกรรม	โรง	2,970	3,140
Δ%	ร้อยละ	4.06	5.72
เงินทุน	แสนล้านบาท	3,640	3,800
Δ%	ร้อยละ	3.38	4.40
จำนวนแรงงาน	คน	274,456	286,006
Δ%	ร้อยละ	- 0.53	4.21
โรงงานที่ได้รับอนุญาตประกอบกิจการใหม่			
จำนวนโรงงานอุตสาหกรรม	โรง	171	163
Δ%	ร้อยละ	54.05	- 4.68
เงินทุน	แสนล้านบาท	6,906	11,062
Δ%	ร้อยละ	63.84	60.18
จำนวนแรงงาน	คน	5,076	7,781
Δ%	ร้อยละ	1.46	53.29
โรงงานที่ได้รับอนุญาตขยายโรงงาน			
จำนวนโรงงานอุตสาหกรรม	โรง	46	39
Δ%	ร้อยละ	15.00	- 15.22
เงินทุน	แสนล้านบาท	7,976	7,303
Δ%	ร้อยละ	- 77.87	- 8.44
จำนวนแรงงาน	คน	3,673	4,925
Δ%	ร้อยละ	349.02	34.09
โรงงานที่เลิกกิจการ			
จำนวนโรงงานอุตสาหกรรม	โรง	55	29
Δ%	ร้อยละ	- 15.38	- 47.27
เงินทุน	แสนล้านบาท	2,805	2,354
Δ%	ร้อยละ	- 15.56	- 16.08
จำนวนแรงงาน	คน	2,409	1,739
Δ%	ร้อยละ	- 18.83	- 27.81

ตารางที่ 99 แสดงข้อมูลสถิติจำนวนโรงงานสะสม ณ สิ้นปี ปีพ.ศ. 2546-2555 (ข้อมูล ณ วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2555)

ปี พ.ศ.	จำนวนโรงงาน	เงินทุน(บาท)	จำนวนคนงาน
2546	2,058	172,326,479,076	196,345
2547	2,169	191,041,610,678	213,757
2548	2,350	212,463,569,229	260,224
2549	2,539	253,174,151,587	276,674
2550	2,683	290,982,721,202	282,378
2551	2,800	314,642,541,024	285,947
2552	2,854	352,091,439,307	275,905
2553	2,970	363,963,612,457	274,456
2554	3,104	379,951,478,172	286,006
2555	3,113	380,422,015,772	286,038

ตารางที่ 100 แสดงกิจการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ปีพ.ศ. 2546-2555 (ข้อมูล ณ วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2555)

ปี พ.ศ.	จำนวนโรงงาน	เงินทุน(บาท)	จำนวนคนงาน
2546	32	20,784.23	10,526
2547	66	22,918.15	20,004
2548	52	8,433.00	11,329
2549	65	18,058.67	14,694
2550	60	34,867.75	21,524
2551	43	18,657.98	35,950
2552	61	18,510.36	9,731
2553	89	34,867.26	30,188
2554	80	13,191.30	7,700
2555	4	2,440.50	4,583

ผลผลิตการส่งออกจังหวัดปทุมธานี

เนื่องจากการสำรวจข้อมูลส่งออกของผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดปทุมธานี ปรากฏว่ามีการตอบแบบสำรวจค่อนข้างน้อยมากจึงไม่สามารถนำมาเป็นข้อมูลในการประกอบการพิจารณาได้

๒.๑๖ สถานการณ์ด้านแรงงานจังหวัดปทุมธานี

จังหวัดปทุมธานีมีประชากรผู้ที่อยู่ในวัยแรงงานจำนวน ๔๗๗,๑๒๑ คน แบ่งเป็น เพศชาย จำนวน ๒๕๒,๙๕๕ คน เพศหญิง จำนวน ๒๒๔,๑๖๖ คน ในจำนวนนี้เป็นผู้มีงานทำ ๔๒๗,๖๓๗ คน ผู้ว่างงาน ๙,๔๘๔ คน ภาวะการดำเนินงานของประชากรในจังหวัดปทุมธานี แยกออกได้เป็นผู้มีงานทำในภาคการเกษตร ๖๒,๘๓๙ คน หรือร้อยละ ๑๓.๕๔ และผู้มีงานทำนอกภาคการเกษตรจำนวน ๔๐๔,๗๙๘ คน หรือร้อยละ ๘๖.๕๖ โดยกลุ่มผู้ทำงานนอกภาคการเกษตรจะทำงานอยู่ในภาคอุตสาหกรรมการผลิตมากที่สุด มีจำนวน ๒๘๗,๙๕๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๑๓ ของผู้มีงานทำทั้งหมด รองลงมาคือบริการด้านธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่าและบริการทางธุรกิจมีจำนวน ๓๗,๖๒๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๙.๒๙ การขายส่ง การขายปลีก การบริการ มีจำนวน ๓๓,๑๕๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๘.๑๙ ตามลำดับ โดยจังหวัดปทุมธานีมีผู้ว่างงานประมาณ ๙,๔๘๔ คน อัตราว่างงานคิดเป็นร้อยละ ๒.๐

ข้อมูลสถานประกอบการ จังหวัดปทุมธานีมีสถานประกอบการทั้งสิ้น ๑๐,๘๖๔ แห่ง จำแนกตามขนาดของสถานประกอบการ ดังตาราง

ตารางที่ 101 แสดงข้อมูลสถานประกอบการจังหวัดปทุมธานี

ขนาดจำนวนลูกจ้าง	จำนวนแห่ง
๑-๙	๖,๔๘๐
๑๐-๔๙	๓,๖๗๒
๕๐-๙๙	๒๙๓
๑๐๐-๙๙๙	๕๔๑
๑,๐๐๐ ขึ้นไป	๕๖

ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน: กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

๒.๑๗ ด้านการท่องเที่ยว

จังหวัดปทุมธานี เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่อยู่ใกล้กรุงเทพมหานคร ซึ่งมีจุดเด่นในเรื่องอาหารการกิน รวมถึงธรรมชาติและชุมชนริมน้ำ วิถีชีวิตวัฒนธรรมชาวไทยเชื้อสายมอญที่น่าสนใจ รวมทั้งยังรักษาเอกลักษณ์การเป็นเมืองการเกษตรควบคู่กับความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมและการบริการไว้ได้ จังหวัดปทุมธานี มีความหลากหลายทั้งทางด้านประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละชุมชน โดยเฉพาะถึงการท่องเที่ยวภายในจังหวัดปทุมธานี มีแม่น้ำเจ้าพระยาไหลผ่าน และ ๒ ผังแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นวัดต่างๆ มากมาย เช่น วัดหงส์ ปทุมมาวาส วัดศาลเจ้า วัดไผ่ล้อม ฯลฯ ซึ่งมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์และการท่องเที่ยวในจังหวัดปทุมธานี อีกทั้ง ความเจริญทางด้านอุตสาหกรรมทำให้การท่องเที่ยวและเศรษฐกิจเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะในจังหวัดปทุมธานีเป็นที่ตั้งของโรงงานอุตสาหกรรมหลายแห่ง ทำให้มีการเข้ามาทำงานในจังหวัดปทุมธานีเป็นจำนวนมาก

แหล่งท่องเที่ยวที่เป็นที่รู้จักของจังหวัดปทุมธานีได้แก่วัดเจติยทอง วัดศาลเจ้า วัดไผ่ล้อม รวมไปถึงแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นการท่องเที่ยวแบบเรียนรู้ เช่น พิพิธภัณฑสถานเกษตรเฉลิมพระเกียรติ สังกัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ สังกัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หอจดหมายเหตุแห่งชาติเฉลิมพระเกียรติและหออัครศิลป์ สังกัดกระทรวงวัฒนธรรม รวมถึงศูนย์วิทยาศาสตร์เพื่อการศึกษารังสิต สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ สำหรับภาพลักษณ์ซึ่งเป็นที่รู้จักของจังหวัดปทุมธานีนอกจากดอกบัวแล้วคือ “ตุ่มสามโคก” ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เครื่องปั้นดินเผาของชาวมอญ ของสามโคก

สำหรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในจังหวัดปทุมธานี ส่วนใหญ่จะเป็นแบบไปเช้า เย็นกลับ ซึ่งจากสถิติที่กรมการท่องเที่ยวกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา รวบรวมพบว่าเมื่อปี พ.ศ. 2550 มีรายได้จากการท่องเที่ยว 879.96 ล้านบาท ปี พ.ศ. 2551 มีรายได้จากการท่องเที่ยว 916.91 ล้านบาท ปี พ.ศ. 2552 มีรายได้จากการท่องเที่ยว 761.78 ล้านบาท ปี พ.ศ. 2553 มีรายได้จากการท่องเที่ยว 907.74 ล้านบาท

แนวโน้มการท่องเที่ยวจังหวัดปทุมธานี

1. กระแสตื่นตัวจากภาวะโลกร้อนทำให้นักท่องเที่ยวสนใจการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเพิ่มมากขึ้น
2. จังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดที่อยู่ใกล้จังหวัดใหญ่หลายจังหวัดรวมทั้งมีการคมนาคมที่สามารถเชื่อมโยงในทุกภูมิภาค เป็นปัจจัยดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดปทุมธานี
3. การเติบโตของการท่องเที่ยวเฉพาะทาง เช่น การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงวิชาการ ประเภทพิพิธภัณฑสถานด้านวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม และการเกษตรสมัยใหม่มีแนวโน้มสูงขึ้น
4. แนวโน้มการเพิ่มขึ้นของผู้ที่สนใจสิ่งแวดล้อมและวิทยาศาสตร์ และการประกอบกิจกรรมร่วมกันโดยการพาครอบครัว และกลุ่มเพื่อนมารับประทานอาหารหรือสังสรรค์

5. จังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดที่มีแม่น้ำไหลผ่าน ทำให้แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิตของชุมชนริมแม่น้ำ เป็นปัจจัยผลักดันให้เกิดการท่องเที่ยวประเภทล่องเรือและทางน้ำมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

๒.๑๘ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๑๘.๑ ทรัพยากรป่าไม้

จังหวัดปทุมธานี ไม่มีพื้นที่ป่าสงวนแห่งชาติ มีเพียงเขตห้ามล่าสัตว์ป่าวัดไผ่ล้อมและวัดอัมพวาราม สังกัดกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่าและพันธุ์พืช โดยได้รับการประกาศเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2551 เป็นต้นมาครอบคลุมเนื้อที่ประมาณ 74 ไร่ นอกจากนี้ สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดปทุมธานี ยังมีหน้าที่กำกับ ดูแล การอนุญาตให้ทำอุตสาหกรรมไม้ และของป่าหวงห้าม ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. โรงงานแปรรูปไม้โดยใช้เครื่องจักรลักษณะอุตสาหกรรมต่อเนื่อง	จำนวน 12	ราย
2. โรงงานแปรรูปไม้โดยใช้เครื่องจักร (โรงเลื่อยจักร)	จำนวน 11	ราย
3. โรงงานแปรรูปไม้โดยใช้เครื่องจักรเพื่อประดิษฐ์กรรม	จำนวน 169	ราย
4. โรงค้าไม้แปรรูป	จำนวน 105	ราย
5. สถานที่ค้าหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อการค้าซึ่งสิ่งประดิษฐ์	จำนวน 120	ราย
6. ใบอนุญาตค้าของป่าหวงห้าม	จำนวน 5	ราย

ผู้ประกอบการรวมทั้งหมด 422 คน

สำหรับในส่วนการปฏิบัติการป้องกันการลักลอบทำไม้พุง หรือไม้มีค่าทางเศรษฐกิจที่ได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายเข้าในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ได้เตรียมป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดกฎหมาย โดยได้จัดตั้งศูนย์ประสานงานแก้ไขปัญหาลักลอบตัดไม้พุง ตั้งอยู่ ณ สำนักงานบริหารพื้นที่อนุรักษ์ที่ 9 (อุบลราชธานี) ในส่วนของกรมป่าไม้ มีศูนย์ประสานงานป่าไม้ปทุมธานี สำนักจัดการทรัพยากรป่าไม้ที่ 5 (สระบุรี)

ทรัพยากรน้ำ

สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดปทุมธานี มีหน้าที่กำกับ ดูแลการประกอบ
กิจการน้ำบาดาล ซึ่งในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี มีจำนวน 553 บ่อ แบ่งออกเป็นประเภท

- ธุรกิจ (อุตสาหกรรม)	จำนวน	315	บ่อ
- ธุรกิจ (บริการ)	จำนวน	52	บ่อ
- ธุรกิจ (การค้า)	จำนวน	34	บ่อ
- อุบัติโภคบริโภค	จำนวน	139	บ่อ
- เกษตรกรรม	จำนวน	13	บ่อ

ปริมาณน้ำตามที่กำหนดในใบอนุญาต 104,798 ลูกบาศก์เมตร/วัน

ส่วนที่ 3 ปัญหาสำคัญของจังหวัด และแนวทางแก้ไข

จังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดที่มีการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงสภาพทางสังคม จากเดิมที่เป็นสังคมชนบทกลายเป็นสังคมเมืองและมีการเปลี่ยนแปลงการผลิตจากภาคเกษตรกรรมเป็นการผลิตในภาคอุตสาหกรรม สภาพการณ์ดังกล่าว ทำให้จังหวัดปทุมธานีเป็นแหล่งรองรับการเข้ามาหางานทำจากคนในทุกภูมิภาคของประเทศ รวมทั้งแรงงานต่างด้าวที่เข้ามาหางานทำ นอกจากนี้การที่จังหวัดปทุมธานีเป็นที่ตั้งของสถานศึกษาทั้งในระดับอาชีวศึกษาและอุดมศึกษาหลายแห่งทำให้มีเยาวชนเข้ามาศึกษาในจังหวัดปทุมธานีเป็นจำนวนมาก ดังนั้นจังหวัดปทุมธานีจึงเป็นแหล่งรองรับปัญหาที่เกิดขึ้นจากปัจจัยดังกล่าว อาทิเช่น ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาสิ่งแวดล้อมและมลพิษที่เกิดจากโรงงานอุตสาหกรรมและชุมชนที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็วและการที่จังหวัดปทุมธานีเป็นจังหวัดปริมณฑล ซึ่งอยู่ใกล้ความเจริญจึงทำให้เกิดการเรียกร้องต้องการในการรับบริการและแก้ไขปัญหาคความเดือดร้อนจากส่วนราชการและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสูง จากสภาพปัญหาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมดังกล่าว สามารถจำแนกปัญหาที่เกิดขึ้นในจังหวัดปทุมธานี ได้ดังนี้

๓.๑ ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

จังหวัดปทุมธานีมีคดีประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินสูงขึ้นเป็นระยะ มีสาเหตุจากการ ที่มีจำนวนประชากรในพื้นที่เพิ่มสูงขึ้น เนื่องจากประชาชนต่างท้องถิ่นต่างเข้ามาทำงานตามสถานประกอบการต่าง ๆ

เช่นโรงงานอุตสาหกรรม โครงการก่อสร้างหมู่บ้านจัดสรร และห้างสรรพสินค้า รวมทั้งเด็กและเยาวชนที่เข้ามาศึกษาในสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษา และอุดมศึกษาในเขตจังหวัด โดยที่ปัญหาอาชญากรรมที่ประกอบโดยเด็กและเยาวชนไม่ว่าจะเป็นการมีเพศสัมพันธ์ มั่วสุม ยาเสพติด ทะเลาะวิวาท ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ หรืออาชญากรรมรุนแรง มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทั้งในแง่ความรุนแรงและปริมาณ ซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเด็กและเยาวชนไทยมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่นำไปสู่อาชญากรรมเพิ่มขึ้น ซึ่งมีสาเหตุมาจากการเลียนแบบพฤติกรรมที่มีการเผยแพร่ทางสื่อที่ไร้พรหมแดน และจากการที่ค่าครองชีพสูงขึ้น การใช้จ่ายจนเกินตัว นับเป็นปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อบุคคลบางกลุ่มจึงทำให้มีการก่ออาชญากรรมในคดีความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน สำหรับปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในชุมชนเมือง จะเกิดปัญหาในชุมชนแออัดเพราะสถานที่ดังกล่าวมีบุคคลหลายประเภทซึ่งบุคคลทั่วไปสามารถเข้าออกชุมชนได้ตลอดเวลา เป็นแหล่งรวมบุคคลประเภทติดยาเสพติด คนจรจัดที่ยากต่อการควบคุม

๓.๒ ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติด

สภาพปัญหายาเสพติดในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ในปัจจุบันนี้พบว่าเป็นทั้งพื้นที่ค้า และพื้นที่แพร่ระบาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอำเภอสำคัญ อ.ธัญบุรี อ.คลองหลวง อ.ลำลูกกา อ.เมืองปทุมธานี ด้วยเหตุปัจจัยหลายประการ อาทิเช่น สภาพพื้นที่โรงงานอุตสาหกรรมจำนวนมากส่งผลถึงการอพยพเข้ามาทำงานของแรงงานนอกพื้นที่ และแรงงานต่างด้าว มีตลาดขายส่งสินค้าทางการเกษตรขนาดใหญ่ (ตลาดไท ตลาดสี่มุมเมือง) ซึ่งในบางครั้งมีการแอบแฝงซุกซ่อนยาเสพติดยากต่อการตรวจค้นจับกุมของเจ้าหน้าที่ นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งรวมของสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะจังหวัดปทุมธานีที่มีสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษามากที่สุดในประเทศ เป็นต้น ทั้งนี้ จากข้อมูลการจับกุม และข้อมูลการบำบัดรักษา พบว่ากลุ่มเสี่ยงที่มีแนวโน้มกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนั้น ได้แก่ ผู้พันโทษ ผู้ที่ได้รับการประกันชั่วคราว ผู้ที่ผ่านการบำบัดรักษา ผู้ว่างงาน และกลุ่มผู้ใช้แรงงาน ทั้งนี้ พบว่าเครือข่ายการค้าบริเวณแนวชายแดนที่มีบทบาทสำคัญต่อการแพร่ระบาดของยาเสพติดในพื้นที่มาจาก 3 กลุ่มหลัก ได้แก่ กลุ่มการค้าทางภาคเหนือที่มีการลักลอบนำเข้าจากบริเวณแนวชายแดนไทย-พม่า เช่นในพื้นที่ อ.แม่สาย จ.เชียงราย อ.พพระ จังหวัดตาก เป็นต้น กลุ่มการค้าทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีการลักลอบนำเข้าจากบริเวณชายแดนไทย-ลาว และกลุ่มการค้าทางภาคตะวันออก มีการลักลอบนำเข้าจากบริเวณชายแดนไทย-กัมพูชา

สภาพปัญหายาเสพติด

ด้านการผลิต ไม่พบการผลิตในพื้นที่

รูปแบบและวิธีการซุกซ่อน

ส่วนใหญ่จะซุกซ่อนมาในกระเป๋าเดินทางปะปนมากับผู้โดยสาร หรือสินค้าทางการเกษตร กล่องผลิตภัณฑ์ สินค้าที่มีการดัดแปลง ยานพาหนะที่มีการดัดแปลงเพื่อเก็บของ นอกจากนี้ยังพบว่า มีการซุกซ่อนไว้ตามส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่น พันติดกับตัว ต้นขาหรือน่อง

เส้นทางการลำเลียง

จากข้อมูลการจับกุมคดีที่น่าสนใจพบว่า มีเส้นทางการลำเลียงสำคัญ ดังนี้

1) เส้นทางหลัก

1.1 จากภาคเหนือ โดยใช้ถนนสายเอเชียต่อเนื่องเส้นทางพหลโยธิน

1.2 จากภาคตะวันออกเฉียงเหนือโดยใช้เส้นทางถนนมิตรภาพ-พหลโยธิน

2) เส้นทางรอง

2.1 ถนนสายวงแหวนรอบนอก

สถานการณ์ด้านการค้า

การค้ารายย่อย รูปแบบการค้า ส่วนใหญ่จะเช่าห้องพักซึ่งมีจำนวนมากเป็นที่เก็บพัก หรือซุกซ่อนยาเสพติด โดยจะเช่าอยู่ประมาณ 1-2 เดือน แล้วจะย้ายไปเช่าที่ใหม่ ผู้ค้าบางคนจะเช่าห้องพักเป็นรายวัน ในส่วนของการจ่ายเงินค่ายาบ้า ถ้าเป็นลูกค้าประจำจะเป็นลักษณะของการให้เครดิตไปก่อน เมื่อขายได้จึงจะมีการจ่ายเงินให้ แต่ถ้าไม่ใช่ขอประจำการจ่ายค่ายาบ้า จะจ่ายเป็นเงินสดถูกละ 20,000 – 25,000 บาท ขายปลีก 150-350 บาท

การค้าส่ง มีลักษณะเหมือนเดิม กล่าวคือ นักค้าในพื้นที่เครือข่ายชายฝั่งจากชายแดน จัดหายาบ้าได้ตามสั่ง ซึ่งปกติจะจำหน่ายให้กับลูกค้าประจำส่วนผู้ซื้อรายอื่นที่ไม่ใช่เครือข่ายผู้ค้า จะเพิ่มความระมัดระวังในการขายมากขึ้น ในการติดต่อซื้อ-ขาย ใช้โทรศัพท์มือถือและชำระเงินโดยเงินสด แบบยื่นหมย่นแมว หรือการโอนผ่านบัญชีธนาคาร โดยผู้ซื้อจะต้องจ่ายเงินก่อนแล้ว จึงกำหนดสถานที่ส่งมอบยาเสพติด ซึ่งในการส่งมอบนั้น

ผู้ค้าจะจ้างผู้ลำเลียงอีกต่อหนึ่งในการส่งมอบยาเสพติด ราคายาบ้าซื้อมาในราคามัดละ 100,000 – 120,000 บาท จำมาจำหน่าย ขายส่งมัดละ 160,000 – 180,000 บาท

แนวโน้มการแพร่ระบาด

จังหวัดปทุมธานีจัดอยู่ในเขตปริมณฑล ซึ่งมีโรงงาน สถานประกอบการ สถานศึกษา หอพัก บ้านเช่า และชุมชนแออัดอยู่เป็นจำนวนมาก ด้วยเหตุนี้ จึงมีแรงงานทั้งที่เป็นคนไทยและต่างด้าว อพยพเข้ามาใช้แรงงานจำนวนมาก อีกทั้งนักศึกษาระดับอุดมศึกษาประมาณ 120,000 คน ซึ่งพักอาศัยอยู่ในอำเภอคลองหลวง และธัญบุรี ด้วยสภาพแวดล้อมที่เป็นปัจจัยเสี่ยงดังกล่าว ส่งผลให้มีการแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มผู้ใช้แรงงานผู้ว่างงาน และนักเรียน/นักศึกษาบางส่วน

แหล่งแพร่ระบาด

สถานการณ์ของจังหวัดปทุมธานีเป็นพื้นที่ลำเลียงของยาเสพติด การค้ายังคงมีกระจายอยู่ในทุกพื้นที่ โดยอำเภอหนองเสือ สามโคก อยู่ในระดับบางเบา อำเภอลาดหลุมแก้วอยู่ในระดับปานกลาง อำเภอคลองหลวง ธัญบุรี ลำลูกกา เมืองปทุมธานี อยู่ในระดับรุนแรง

๓.๓ ปัญหาแรงงานต่างด้าว

เนื่องจากจังหวัดปทุมธานีเป็นที่ตั้งของตลาดขายส่งสินค้าทางการเกษตรขนาดใหญ่ และโครงการก่อสร้างหมู่บ้านจัดสรร จึงมีความต้องการแรงงานไร้ฝีมือเป็นจำนวนมาก ประชากรวัยแรงงานมักไม่ประสงค์ที่จะทำงานในภาคการผลิตและการก่อสร้าง เนื่องจากเป็นกลุ่มคนที่มีการศึกษาสูงจึงเลือกทำงานที่สอดคล้องกับวุฒิการศึกษาของตน การขาดแคลนแรงงานไร้ฝีมือดังกล่าวทำให้เจ้าของกิจการจ้างแรงงานต่างด้าว สัญชาติพม่า ลาว และกัมพูชา เนื่องจากไม่สามารถหาแรงงานคนไทยมารองรับงานในประเภทดังกล่าวได้ และแรงงานต่างด้าวมักจ้างแรงงานต่ำเป็นการลดต้นทุนในการผลิต จากปัจจัยข้างต้นทำให้นายจ้างชาวไทยนิยมจ้างแรงงานต่างด้าวเข้าทำงานรับจ้างใช้แรงงานในตลาดสดขนาดใหญ่ เป็นผู้ใช้แรงงานในโครงการก่อสร้างต่าง ๆ รวมทั้งจ้างเป็นผู้รับใช้ในบ้านเรือน โดยมีแรงงานต่างด้าวที่ได้รับใบอนุญาตทำงานจากการสำรวจในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๑๓, ๓๑๗ คน สำหรับแรงงานต่างด้าวที่ไม่มีการขึ้นทะเบียนคาดว่าจะมีจำนวนนับพันคน (ขณะนี้อยู่ในระหว่างการตรวจสอบของคณะทำงาน) แรงงานต่างด้าวเหล่านี้มักอาศัยอยู่รวมกันตามหอพักราคาถูกใกล้กับสถานที่ทำงาน เช่น ตามเขตพื้นที่การก่อสร้างต่าง ๆ ตลาดสดขนาดใหญ่ และเป็นผู้รับใช้ในบ้านเรือน สำหรับแรงงานต่างด้าวที่ไม่ได้มีการขึ้นทะเบียนทำให้ยากต่อการควบคุมและดูแล ก่อให้เกิด

ปัญหาอาชญากรรม และปัญหาการแพร่ระบาดของโรคติดต่อที่ติดตัวมากับแรงงานต่างด้าว รวมทั้งการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรที่เป็นบุตรของแรงงานต่างด้าวเอง

๓.๔ ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม

๓.๔.๑ ปัญหาคุณภาพน้ำของจังหวัดปทุมธานี

จังหวัดปทุมธานี มีการขยายตัวของชุมชนอย่างรวดเร็ว เนื่องจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจ และเส้นทางคมนาคม ทำให้มีโครงการบ้านจัดสรรเกิดขึ้นหลายร้อยโครงการรวมทั้งการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมที่มีอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังมีพื้นที่เกษตรกรรมประมาณร้อยละ ๖๐ ของพื้นที่จังหวัด ซึ่งต่างก็เป็นแหล่งที่ก่อให้เกิดน้ำเสียด้วยกันทั้งสิ้น มลพิษทางน้ำที่เกิดขึ้นจากแหล่งกำเนิดมลพิษเหล่านี้บางส่วนได้รับการบำบัดจนได้มาตรฐานคุณภาพน้ำทิ้ง และบางส่วนก็ไม่ได้รับการบำบัดก่อนระบายน้ำทิ้งลงสู่ แหล่งรองรับน้ำ จึงส่งผลกระทบต่อคุณภาพในแหล่งรองรับน้ำต่าง ๆ ของจังหวัดปทุมธานี โดยเฉพาะอย่างยิ่งแม่น้ำเจ้าพระยา และคลองสาขาต่าง ๆ มีคุณภาพน้ำที่เสื่อมโทรมและมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงมากขึ้นทุกปี จากผลการตรวจวัดคุณภาพน้ำผิวดิน (แม่น้ำเจ้าพระยา) ในเดือนธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๐ พบว่า คุณภาพน้ำที่ตรวจวัดบริเวณจุดน้ำดิบเพื่อการประปาสำแล โดยสำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ ๖ มีค่าปริมาณออกซิเจนที่ละลายในน้ำ (DO) เท่ากับ ๒.๖ mg/L ปริมาณความสกปรกในรูปสารอินทรีย์ (BOD) มีค่า ๑.๐ mg/L คุณภาพน้ำจัดอยู่ในแหล่งน้ำประเภทที่ ๔ คือ เสื่อมโทรม (สามารถใช้ประโยชน์เพื่อการอุปโภคบริโภค โดยต้องผ่านการฆ่าเชื้อโรคตามปกติ และผ่านกระบวนการปรับปรุงคุณภาพน้ำเป็นพิเศษก่อนและการอุตสาหกรรม)

ส่วนการจัดการน้ำเสียของจังหวัดปทุมธานี ส่วนใหญ่ไม่มีระบบบำบัดน้ำเสีย ปัจจุบันเทศบาลที่มีระบบรวบรวมบำบัดน้ำเสีย คือ เทศบาลเมืองปทุมธานี ใช้ระบบบำบัดน้ำเสียแบบตะกอนเร่ง (Activated Sludge, AS)

๓.๔.๒ ปัญหาขยะมูลฝอย

สถานการณ์ในปัจจุบันจังหวัดปทุมธานี มีปริมาณขยะมูลฝอยประมาณ ๑,๒๓๓.๗๓ -๑,๒๗๔.๗๓ ตัน/วัน ซึ่งได้มีการดำเนินการกำจัดนอกเขตพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ประมาณ ๓๑๘ - ๓๒๔ ตัน/วัน และในเขตพื้นที่ประมาณ ๗๔๒ - ๗๗๑ ตัน/วัน วิธีการกำจัดส่วนใหญ่จะใช้วิธีฝังกลบ (ข้อมูลปริมาณการกำจัดขยะมูลฝอยในพื้นที่จังหวัดปทุมธานี ระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ - เดือนมีนาคม ๒๕๕๐) สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยในเขตพื้นที่จังหวัดปทุมธานี เป็นแบบฝังกลบที่มีการออกแบบอย่างถูกหลักสุขาภิบาล มีอยู่ ๒ แห่ง คือ

แห่งที่ ๑ คือ บ่อขยะแบบฝังกลบของเทศบาลเมืองคูคต ตั้งอยู่หมู่ที่ ๑๔ ต.บึงทองหลาง อ.ลำลูกกา มีเนื้อที่ประมาณ ๒๓๐ ไร่ ซึ่งเมื่อได้ดำเนินการสร้างศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยรวมที่ ๑ แล้วเสร็จในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ได้มีการคัดค้านจากประชาชนบริเวณใกล้เคียง จึงไม่สามารถเปิดใช้ได้

แห่งที่ ๒ คือ บ่อขยะแบบฝังกลบของเทศบาลเมืองปทุมธานี ตั้งอยู่ที่ หมู่ที่ ๔ ต.บ่อเงิน อ.ลาดหลุมแก้ว มีเนื้อที่ในขณะนั้นประมาณ ๑๑๘ ไร่ (เทศบาลเมืองปทุมธานี ได้จัดซื้อขึ้นอีกประมาณ ๑๒๐ ไร่ ปัจจุบันจึงมีเนื้อที่ประมาณ ๒๓๘ ไร่) ได้เริ่มเปิดดำเนินการเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑ โดยวางแผนรองรับขยะมูลฝอยจากพื้นที่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำเจ้าพระยา คือ อ.เมือง อ.สามโคก และ อ.ลาดหลุมแก้ว แต่เนื่องจากเป็นบ่อขยะแบบฝังกลบที่มีการดำเนินการอย่างถูกหลักสุขาภิบาล เพียงแห่งเดียวในขณะนั้น ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำนวนมากนำขยะมากำจัด จึงเกินขีดความสามารถที่จะให้บริการฝังกลบต่อวันได้ และถูกร้องเรียนคัดค้านจากประชาชน และไม่สามารถเปิดดำเนินการได้ในที่สุด โดยในขณะนั้นจังหวัดปทุมธานีแก้ปัญหาโดยการนำขยะไปกำจัดที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

๓.๔.๓ คุณภาพอากาศและเสียง

เนื่องจากจังหวัดปทุมธานี เป็นเมืองอุตสาหกรรมและยังเป็นเมืองที่มีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องจากกรุงเทพมหานคร จึงทำให้มีสถานประกอบการเป็นจำนวนมาก โดยกรมควบคุมมลพิษได้ทำการติดตั้งสถานีตรวจวัดคุณภาพอากาศ ณ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตรังสิต ในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ เพื่อเฝ้าระวังตรวจสอบคุณภาพอากาศ จากข้อมูลผลการตรวจวัดคุณภาพอากาศ ประจำปี ๒๕๔๙ และ ๒๕๕๐ พบว่า ดัชนีคุณภาพอากาศของสถานีตรวจวัดมหาวิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาเขตรังสิต คุณภาพอากาศมีค่าอยู่ในระดับปานกลางยังไม่มีผลต่อสุขภาพ อย่างไรก็ตามผลการตรวจวัดบางวันพบว่า ค่าดัชนีคุณภาพอากาศมีค่าที่เกินมาตรฐาน ซึ่งมีผลกระทบต่อสุขภาพ แต่เป็นเพียงบางวันเท่านั้น

สำหรับปัญหามลพิษทางเสียงในจังหวัดปทุมธานี แบ่งตามแหล่งกำเนิดมลพิษเป็น ๒ประเภท คือ โรงงานอุตสาหกรรมและยานพาหนะ ซึ่งผลการตรวจวัดเสียง เฉลี่ย ๒๔ ชั่วโมง ระหว่างวันที่ ๒๗ - ๒๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๐ บริเวณใกล้โรงงานอุตสาหกรรมบริษัท อายิโนะโมะ-โตะ จำกัด จังหวัดปทุมธานี พบว่า ค่าระดับเสียงสูงสุด และระดับเสียงเฉลี่ย ๒๔ ชั่วโมง มีค่าอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน

๓.๕ ปัญหาสังคมในจังหวัดปทุมธานี

จังหวัดปทุมธานี เป็นจังหวัดที่มีความหลากหลายทั้งการเป็นศูนย์กลางการศึกษา และเมืองแห่งโรงงานอุตสาหกรรม ก่อให้เกิดการขยายตัวของชุมชนอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขยายตัวของชุมชน

บริเวณรอบสถานศึกษาและสถานประกอบการ จากปัจจัยดังกล่าวจึงทำให้สภาพสังคมของจังหวัดปทุมธานีเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วมีการเคลื่อนย้ายของประชากรเป็นจำนวนมาก เป็นช่องทางให้ผู้ประกอบการที่เห็นแก่ได้ใช้โอกาสดังกล่าวในการมอมเมาเยาวชน ก่อให้เกิดปัญหาการมั่วสุมภายในหอพักที่อาจชักนำไปสู่การกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด การล่องละเมิดทางเพศ และอบายมุขอื่น ๆ ปัญหาการจำหน่ายบุหรี่ยาสูบและสุราให้กับเด็กและเยาวชน ปัญหาการเปิดเกินเวลาและอนุญาตให้เยาวชนเข้าไปใช้บริการของสถานบันเทิง เช่น ผับ บาร์ ร้านคาราโอเกะ และร้านจำหน่ายเหล้าป่น ปัญหาการเปิดร้านอินเทอร์เน็ตและร้านเกมส์เกินเวลาและปล่อยให้เด็กนักเรียนเข้ามาใช้บริการ ปัญหาเหล่านี้จำเป็นต้องมีมาตรการในการดำเนินการเชิงป้องกันและปราบปรามมิให้มีการมั่วสุม หรือเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและอบายมุขอื่น ๆ ทั้งการจัดระเบียบหอพัก การจัดระเบียบร้านค้า การจัดระเบียบการเปิดและปิดร้านอินเทอร์เน็ตและร้านเกมส์ การจัดจำหน่ายสุราและบุหรี่ยาสูบ โดยมุ่งเน้นสวัสดิภาพและความปลอดภัยของเยาวชน นักศึกษารวมทั้งประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของจังหวัดปทุมธานี

ปัญหาสังคมเชิงกลุ่มเป้าหมายที่ต้องได้รับการพัฒนา

เป็นการรวบรวมข้อมูลทั้งในระดับบุคคลและครัวเรือนพบว่าปัญหาสังคมในเชิงกลุ่มเป้าหมาย ดังนี้

ตารางที่ 102 แสดงปัญหาสังคมเชิงกลุ่มเป้าหมายที่ต้องได้รับการพัฒนา

ปัญหาสังคมเชิงกลุ่มเป้าหมายที่ต้องได้รับการพัฒนา	จำนวนหน่วย	ร้อยละ
1. ปัญหาเด็กและเยาวชน	3,531	12.61
2. ปัญหาครอบครัว	564	2.01
3. ปัญหาสตรี (อายุระหว่าง 25-60 ปี)	270	0.96
4. ปัญหาผู้สูงอายุ (60 ปีขึ้นไป)	3,197	11.42
5. ปัญหาคนพิการ	7,049	25.18
6. ปัญหาแรงงาน	13,388	47.82
รวม	27,999	100.0

ปัญหาเด็กและเยาวชน พบว่า กลุ่มเยาวชนในครอบครัวยากจนที่ไม่มีวุฒิการศึกษาต่อ กลุ่มเยาวชนที่ดื่มแอลกอฮอล์ สูบบุหรี่ และติดสารเสพติด ถือเป็นประเด็นปัญหาด้านเด็กและเยาวชนที่สำคัญ

ปัญหาครอบครัว พบว่า สถานการณ์ครอบครัวหย่าร้าง และการขาดผู้ปกครองดูแลเด็กถือเป็น สถานการณ์ครอบครัวที่มีความเปราะบางและส่งผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน

ปัญหาสตรี พบว่า สตรีที่ต้องเลี้ยงดูบุตรตามลำพังหรือแม่เลี้ยงเดียวเป็นปัญหาสำคัญของสตรีในพื้นที่

ปัญหาผู้สูงอายุ พบว่า ผู้สูงอายุส่วนใหญ่ยังขาดการรับรู้และไม่ได้ลงทะเบียนเพื่อรับสิทธิเบี้ยยังชีพ เป็นจำนวนมาก ตลอดจนสภาพของผู้สูงอายุในพื้นที่จำนวนมากที่ยากจนและมีภาระต้องเลี้ยงดูบุตรหลาน

ปัญหาคนพิการ พบว่า มีจำนวนคนพิการทางกายเป็นจำนวนมากและบางส่วนยังไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือทั้งกรณีที่จดทะเบียนแล้วและยังไม่ได้จดทะเบียน

ปัญหาแรงงาน พบว่า สถานการณ์ปัญหาแรงงานในพื้นที่โดยส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับปัญหาแรงงานต่างด้าวและแรงงานต่างถิ่น

ปัญหาสังคมเชิงประเด็น

เป็นการรวบรวมข้อมูลทั้งในระดับบุคคลและครัวเรือนพบว่า มีปัญหาสังคมในเชิงประเด็น ดังนี้

ตารางที่ 103 แสดงปัญหาสังคมเชิงประเด็น

ปัญหาสังคมเชิงประเด็น	จำนวนหน่วย	ร้อยละ
1.ปัญหาด้านที่อยู่อาศัย	5,276	23.30
2.ปัญหาด้านสุขภาพอนามัย	4,662	20.59
3.ปัญหาด้านการศึกษา	420	1.85
4.ปัญหาด้านการมีงานทำและรายได้	4,735	20.91
5.ปัญหาด้านความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	7,076	31.25
6.ปัญหาด้านวัฒนธรรมและจริยธรรม	475	2.10
รวม	22,644	100.0

ด้านที่อยู่อาศัยและสิ่งแวดล้อม พบว่า มีครัวเรือนไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยเป็นจำนวนมากถึง 3,497 ครัวเรือน

ด้านสุขภาพอนามัย พบว่า มีประชากรที่ป่วยเป็นโรคเอดส์ สมควรได้รับการช่วยเหลือมากถึง 1,425 คน ซึ่งนับเป็นปัญหาด้านสุขภาพที่สำคัญที่สุดของจังหวัดปทุมธานี และมีประชากรติดสุราเรื้อรังกว่า 1,012 คน

ด้านการศึกษา พบว่า ปัญหาด้านการศึกษาที่สำคัญคือในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา มีเยาวชนที่สำเร็จการศึกษาทั้งระดับปริญญาตรีหรือสายอาชีพแล้วว่างงาน

ด้านการมีงานทำและรายได้ พบว่า ประเด็นการมีรายได้น้อย มีหนี้สินและมีปัญหาในการส่งใช้เงินกู้ยืม เป็นประเด็นที่ควรได้รับการพิจารณาแก้ไขในอันดับต้น

ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พบว่า การได้รับผลกระทบจากสาธารณภัยในรอบปีที่ผ่านมาเป็นประเด็นที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

ด้านวัฒนธรรมและจริยธรรม พบว่า ร้านสื่อบันเทิง ร้านเกมส์ ร้านอินเทอร์เน็ตในท้องถิ่น ตลอดจนร้านค้าที่ขายเหล้า/บุหรี่เป็นปัญหาที่สำคัญ

ข้อเสนอแนะในการจัดการ

การจัดการปัญหาสังคมที่เกิดขึ้นทั้งในเชิงประเด็นและกลุ่มเป้าหมาย ควรส่งเสริมสวัสดิภาพของกลุ่มเป้าหมายผ่านรูปแบบการสร้างงาน สร้างอาชีพ การพัฒนาเครือข่ายการเฝ้าระวังปัญหา รวมถึงจำเป็นต้องมีระบบฐานข้อมูลที่ถูกต้อง มีความเป็นเอกภาพและเป็นปัจจุบัน

การดำเนินการเพื่อจัดการปัญหาจำเป็นต้องมีการระดมความเห็น ความร่วมมือ และการใช้ทรัพยากรร่วมกัน และมีการออกแบบกิจกรรม/โครงการอย่างเหมาะสมกับความต้องการกลุ่มเป้าหมาย และมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของพื้นที่และเครือข่ายชุมชน

ควรมุ่งเน้นการพัฒนาบทบาทของชุมชนในการจัดการปัญหาของตนเอง ในลักษณะการพึ่งพาตนเอง ขณะที่หน่วยงานภาครัฐจำเป็นต้องสร้างภาพและพัฒนาศักยภาพของชุมชนอย่างต่อเนื่อง

ส่วนที่ 4 วิสัยทัศน์ และยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดปทุมธานี พ.ศ. 2553-2556

วิสัยทัศน์

**“ปทุมธานีเป็นเมืองสะอาดในการเกษตร การอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และเป็น
สังคมสันติสุข”**

พันธกิจ

๑. บริหารราชการตามกฎหมายและระเบียบแบบแผนของทางราชการ
๒. บริหารราชการตามที่คณะรัฐมนตรี กระทรวง ทบวง กรม มอบหมาย หรือตามที่นายกรัฐมนตรีสั่งการในฐานะหัวหน้ารัฐบาล
๓. บริหารราชการตามคำแนะนำและคำชี้แจงของผู้ตรวจราชการกระทรวงในเมื่อไม่ขัดต่อกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งกระทรวง ทบวง กรม มติของคณะรัฐมนตรีหรือการสั่งการของคณะรัฐมนตรี
๔. กำกับดูแลการปฏิบัติราชการอันมิใช่ราชการส่วนภูมิภาคของข้าราชการซึ่งประจำอยู่ในจังหวัดนั้น ยกเว้นข้าราชการทหาร ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการฝ่ายอัยการ ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการในสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน และข้าราชการครู ให้ปฏิบัติราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับหรือคำสั่งของกระทรวง ทบวง กรม หรือมติของคณะรัฐมนตรีหรือการสั่งการของนายกรัฐมนตรีหรือยับยั้งการกระทำใดๆของข้าราชการในจังหวัดที่ขัดต่อ กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับหรือคำสั่งของกระทรวง ทบวง กรม หรือมติของคณะรัฐมนตรี หรือการสั่งการของนายกรัฐมนตรีไว้ชั่วคราว แล้วรายงานกระทรวง ทบวง กรมที่เกี่ยวข้อง
๕. ประสานและร่วมมือกับข้าราชการทหาร ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการฝ่ายอัยการ ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการในสำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน และข้าราชการครู ผู้ตรวจราชการ และหัวหน้าส่วนราชการในระดับเขตหรือภาค ในการพัฒนาจังหวัดหรือป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ
๖. เสนอบประมาณต่อกระทรวงที่เกี่ยวข้องตามโครงการหรือแผนพัฒนาจังหวัด และรายงานให้กระทรวงมหาดไทยทราบ
๗. ควบคุมดูแลการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในจังหวัดตามกฎหมาย

๘. กำกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานองค์การของรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ ในการนี้ให้มีอำนาจทำรายงานหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์การในรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจต่อรัฐมนตรีเจ้าสังกัดองค์การของรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ
๙. บรรจุ แต่งตั้ง ให้บำเหน็จ และลงโทษให้ข้าราชการในส่วนภูมิภาคในจังหวัดตามกฎหมาย และตามที่ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดีมอบหมาย

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ ส่งเสริมธุรกิจการผลิต และบริการ ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

เป้าประสงค์ เพิ่มมูลค่าแก่ธุรกิจที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์

๑. ปรับระบบการบริหารจัดการไปสู่โรงงานอุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry)
๒. สร้างระบบและกลไกในการควบคุมเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม
๓. ส่งเสริมธุรกิจสร้างสรรค์ระดับชุมชน
๔. ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย					กลยุทธ์
		พ.ศ. ๒๕๕๓	พ.ศ. ๒๕๕๔	พ.ศ. ๒๕๕๕	พ.ศ. ๒๕๕๖	พ.ศ. ๒๕๕๓- พ.ศ. ๒๕๕๖	
เพิ่มมูลค่าแก่ธุรกิจที่มีมิตรต่อสิ่งแวดล้อม	๑. จำนวนสถานประกอบการอุตสาหกรรมที่มีผลประเมินที่ผ่านเกณฑ์การมีธรรมาภิบาลสิ่งแวดล้อมที่ดี	X + ๒ แห่ง	X + ๒ แห่ง	X + ๒ แห่ง	X + ๒ แห่ง	X + ๒ แห่ง	๑. ปรับระบบการบริหารจัดการไปสู่โรงงานอุตสาหกรรมสีเขียว (Green - Industry) ๒. สร้างระบบและกลไกในการควบคุมเฝ้าระวังคุณภาพสิ่งแวดล้อม

	๒. ระดับความสำเร็จ ของการพัฒนาคุณภาพ ด้านการท่องเที่ยวของ จังหวัด	ระดับ ๕	๓. ส่งเสริมธุรกิจ สร้างสรรค์ระดับชุมชน				
							๔. ส่งเสริมการท่องเที่ยว เชิงนิเวศ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ พัฒนาขีดความสามารถในการเพิ่มมูลค่าการเกษตรและสินค้าชุมชน

เป้าประสงค์ เพิ่มมูลค่าสินค้าการเกษตรและสินค้าชุมชน

กลยุทธ์

- ๑.) เพิ่มคุณภาพสินค้า
- ๒.) เพิ่มประสิทธิภาพระบบการกระจายสินค้าและตลาด
- ๓.) เพิ่มขีดความสามารถเชิงธุรกิจของผู้ประกอบการและสถาบันเกษตรกร

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย					กลยุทธ์
		พ.ศ. ๒๕๕๓	พ.ศ. ๒๕๕๔	พ.ศ. ๒๕๕๕	พ.ศ. ๒๕๕๖	พ.ศ. ๒๕๕๗- พ.ศ. ๒๕๕๖	
เพิ่มมูลค่าสินค้า การเกษตรและ สินค้าชุมชน	๑. ร้อยละของจำนวน เกษตรกรกลุ่มเป้าหมาย ที่ผ่านการเตรียมความ พร้อมตามระบบ มาตรฐาน GAP	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑. เพิ่มคุณภาพ สินค้า)
							๒. เพิ่มประสิทธิภาพ ระบบการกระจาย สินค้าและตลาด

	๒.ร้อยละของจำนวน ผลิตภัณฑ์ชุมชนและ ท้องถิ่นของจังหวัดที่ ได้รับมาตรฐาน ผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช)	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๓.เพิ่มขึ้น ความสามารถเชิง ธุรกิจของ ผู้ประกอบการและ สถาบันเกษตรกร
--	---	-----	-----	-----	-----	-----	--

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ พัฒนาคุณภาพชีวิตชุมชนและสังคมแบบบูรณาการ

เป้าประสงค์ สังคมร่มเย็น ประชาชนเป็นสุข ชุมชนเข้มแข็ง

กลยุทธ์

๑. พัฒนาชุมชนด้วยกระบวนการมีส่วนร่วม
๒. เสริมสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีทางสังคม
๓. ส่งเสริมบริการสาธารณะและเสริมสร้างสุขภาวะเชิงรุก
๔. สร้างเสริมสภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อเมื่อนำอยู่

เป้าประสงค์ เชิงยุทธศาสตร์	ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย					กลยุทธ์
		พ.ศ. ๒๕๕๓	พ.ศ. ๒๕๕๔	พ.ศ. ๒๕๕๕	พ.ศ. ๒๕๕๖	พ.ศ. ๒๕๕๓- พ.ศ. ๒๕๕๖	
สังคมร่มเย็น ประชาชนเป็น สุข ชุมชน เข้มแข็ง	๑. ระดับความสำเร็จ ของการแก้ไขปัญหา สังคมและพัฒนา คุณภาพชีวิต	ระดับ ๕	๑.พัฒนาชุมชนด้วย กระบวนการมีส่วนร่วม				
	๒.ร้อยละของหมู่บ้านที่ ผ่านเกณฑ์การจัดระดับ หมู่บ้านเศรษฐกิจ พอเพียง	๑๒ (๕๒ หมู่บ้าน)	๒.เสริมสร้างภูมิคุ้มกันที่ ดีทางสังคม				

	๓.ร้อยละของสถานี อนามัยที่ได้รับการ ยกระดับฐานะเป็น โรงพยาบาลส่งเสริม สุขภาพตำบล (รพ.สต.) เพิ่มขึ้นในปีที่ผ่านมา	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๓.ส่งเสริมบริการ สาธารณะและ เสริมสร้างสุขภาวะเชิง รุก
							๔.สร้างเสริม สภาพแวดล้อมที่ดีเพื่อ เมืองน่าอยู่

ตอนที่ 2 อุปสงค์ภายในประเทศ

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาการวิเคราะห์ความได้เปรียบเชิงการแข่งขันของการท่องเที่ยวเชิงพุทธศาสนา จังหวัดปทุมธานี ส่วนหนึ่งจะเป็นการศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ ในจังหวัดปทุมธานี ดังนี้

นักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยววัดในจังหวัดปทุมธานี พบว่าเป็น นักท่องเที่ยวที่มีภูมิลำเนาเดินทางมาจากภาคกลาง คิดเป็นร้อยละ 76 เหตุผลของการท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวส่วนใหญ่เพื่อให้เสริมความเป็นสิริมงคล ทำบุญ บริจาคทาน คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.53 การวางแผนการเดินทางมาท่องเที่ยวจะเดินทางมาท่องเที่ยวเอง โดยไม่ใช้บริการจากบริษัทนำเที่ยว คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.10 ผู้ร่วมเดินทางท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวกับสมาชิกในครอบครัว คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.25 ผู้ตัดสินใจในการเดินทางมาท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เป็นการเดินทางมากับครอบครัว คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.21 กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงพุทธ ส่วนใหญ่จะเป็นงานกฐิน/ผ้าป่า คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.21 วัดที่มาเที่ยวส่วนใหญ่มาที่อำเภอคลองหลวง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.26 ช่วงเวลาในเดินทางท่องเที่ยววัด จะเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ เช่น วันเสาร์ - อาทิตย์ การพักค้างคืนไม่นิยมพักค้างคืนในพื้นที่ คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.56 ค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยวต่อครั้งอยู่ที่ 501 - 1,000 บาท คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.56 เดินทางมาท่องเที่ยวส่วนใหญ่ใช้รถโดยสารประจำทาง คิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.21

ตอนที่ 3 อุตสาหกรรมสนับสนุนและเกี่ยวเนื่องภายในประเทศ

สำหรับนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวในจังหวัดปทุมธานี ส่วนใหญ่จะเป็นแบบไปเช้า เย็นกลับ ซึ่งจากสถิติที่กรมการท่องเที่ยวกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา รวบรวมพบว่าเมื่อปี พ.ศ. 2550 มีรายได้จากการท่องเที่ยว 879.96 ล้านบาท ปี พ.ศ. 2551 มีรายได้จากการท่องเที่ยว 916.91 ล้านบาท ปี พ.ศ. 2552 มีรายได้จากการท่องเที่ยว 761.78 ล้านบาท ปี พ.ศ. 2553 มีรายได้จากการท่องเที่ยว 907.74 ล้านบาท

ตอนที่ 4 กลยุทธ์ และสภาพการแข่งขันของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

ในส่วนนของกลยุทธ์ และสภาพการแข่งขันของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานีมีภาวะของการแข่งขันที่ไม่รุนแรง เป็นลักษณะเครือข่าย

ตอนที่ 5 โอกาส

เมื่อพิจารณาในแง่ของโอกาสที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงพุทธพบว่ามีโอกาสเกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวไร้ความเร่งรีบ และการเปิดประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน ตลอดจนโครงสร้างประชากรของประเทศมีผู้สูงอายุมากขึ้น ถือว่าเป็นโอกาสที่ส่งผลในเชิงบวกต่อการท่องเที่ยวเชิงพุทธ

ตอนที่ 6 บทบาทของรัฐ

การพัฒนาการท่องเที่ยว

๑.๑) ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน

สนับสนุนการท่องเที่ยวและเร่งรัดการปรับปรุงมาตรฐานในเรื่องสิ่งอำนวยความสะดวกความปลอดภัย และสุขอนามัย โดยคำนึงถึงการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวของผู้พิการและผู้สูงอายุ

๑.๒) พัฒนาคูณณะและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว

ทางธรรมชาติประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเดิมที่มีอยู่แล้ว ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ในเชิงกลุ่มพื้นที่ที่มีศักยภาพสามารถเชื่อมโยงธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชุมชนตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวที่เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ของประเทศรวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนให้ภาคเอกชนและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นลงทุนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

๑.๓) ยกระดับและรักษามาตรฐานบริการ

ด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้การประกอบการและดำเนินธุรกิจเป็นไปตามมาตรฐานสากลรวมทั้งพัฒนามาตรฐานบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ตลอดจนปรับปรุงการบริการภาครัฐเพื่อให้สามารถดึงดูดและรองรับตลาดนักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๑.๔) ส่งเสริม สนับสนุนตลาดนักท่องเที่ยว

คุณภาพทั้งจากต่างประเทศและในประเทศ โดยใช้กลยุทธ์การตลาดเชิงรุกในกลุ่มต่างๆ ทั้งระดับภายในประเทศและระหว่างประเทศเพื่อให้ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับโลก ศูนย์กลางการประชุมและแสดงสินค้าระหว่างประเทศและศูนย์กลางการท่องเที่ยว เชิงสุขภาพ และเพิ่มประสิทธิภาพ การตรวจลงตรา การยกเว้นค่าธรรมเนียมการตรวจลงตราให้แก่นักท่องเที่ยวที่อยู่ในกรอบการค้าเสรีหรือมีความสัมพันธ์ด้านการค้าการลงทุนร่วมกับประเทศไทย และการยกเว้นการตรวจลงตราให้แก่นักท่องเที่ยวจากประเทศกลุ่มเป้าหมาย

๑.๕) ส่งเสริมกิจกรรมและรูปแบบ

การท่องเที่ยวเพื่อสร้างคุณค่าและมูลค่าเพิ่มทางการท่องเที่ยว พัฒนาคุณภาพการบริการท่องเที่ยว สนับสนุนการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างชาติในประเทศไทย และส่งเสริมการเสนอตัว ให้ประเทศไทยเป็นเจ้าภาพการจัดกิจกรรมนานาชาติ ขนาดใหญ่

๑.๖) ผลักดันความร่วมมือของหน่วยงานต่าง ๆ

เพื่อให้บริการนักท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ รวมทั้งพัฒนามาตรฐานบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้เพียงพอกับความต้องการ ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และเพิ่มประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่ออำนวยความสะดวก ดูแลความปลอดภัย และป้องกันการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว พร้อมทั้งป้องกันแก้ไขปัญหาผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวสู่ความยั่งยืน

๑.๗) พัฒนาด้านการตลาดและประชาสัมพันธ์

ส่งเสริมบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคเอกชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย กลยุทธ์ด้านการตลาด และการประชาสัมพันธ์เพื่อยกระดับแหล่งท่องเที่ยวของไทยให้เป็นที่รู้จักทั่วโลก

คำถามข้อที่ 2) วัดในจังหวัดปทุมธานี มีจุดแข่งขัน จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค อย่างไรบ้าง

ประเด็น SWOT ที่สำคัญ

การกำหนดประเด็น SWOT ที่สำคัญ อาศัยการรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถาม นำมาวิเคราะห์จัดหมวดหมู่โดยอาศัยหลักการและวิธีการ ดังนี้

1. ประเด็นสภาพปัจจัยภายในของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานีอาศัยตัวแบบ 7-S เป็นแนวทางในการกำหนดปัจจัยสภาพแวดล้อมภายใน ได้แก่ Staff, Style, Skill, Structure, Strategy, System, Shared-value และเพิ่มอีก 1-S ได้แก่ Stanti (สถานที่ : Location หมายถึงสถานที่ที่มีศักยภาพในการรองรับการท่องเที่ยวเชิงพุทธมากน้อยเพียงใด) และระบุว่าสภาพภายในเชิงทางบวก ซึ่งเป็นจุดแข็ง (Strengths) หรือส่งผลต่อในทางลบ ซึ่งเป็นจุดอ่อน (Weaknesses) ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

2. ประเด็นสภาพแวดล้อมภายนอกของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่สำคัญ อาศัยตัวแบบSTEPN (ได้แก่ International, Society, Technology, Economy, Politics และ Natural) เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ และระบุว่า สภาพภายนอกแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ นั้น ส่งผลต่อแหล่งท่องเที่ยววัด จังหวัดปทุมธานี ในทางบวก ซึ่งเป็นโอกาส(Opportunities) หรือส่งผลต่อแหล่งท่องเที่ยว ในทางลบ ซึ่งเป็นภัยคุกคาม(Threats) ของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 104 สรุปประเด็นปัจจัยSWOT ที่ได้จากแบบสอบถาม

ที่	สิ่งแวดล้อมทางการตลาดที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	SWOT	นักท่องเที่ยว		ประชาชน		บุคลากรภาครัฐ		ผู้ประกอบการ		ค่าเฉลี่ย	หมายเหตุ
			Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD		
	คุณค่าและความศรัทธาต่อวัด											
	ประวัติศาสตร์และความเป็นมา											
S1 ⁷	วัดมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับท้องถิ่น	S	4.29	0.65	4.29	0.64			4.12	0.69	4.23	
S2	วัดมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับจังหวัด	S	3.25	0.56	3.24	0.59			4.02	0.89	3.50	
S3	วัดมีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ระดับชาติ	S	3.10	0.87	3.15	0.89			2.98	0.98	3.08	
	ความเป็นเอกลักษณ์ของวัด											
S4	รูปแบบการสร้างเสนาสนะที่นำอนุรักษ	S	3.21	0.78	3.10	0.81			3.27	0.89	3.19	
S5	วัดมีพระพุทธรูปในยุคสมัยเก่า	S	4.10	0.65	4.19	0.83			4.15	0.65	4.15	
	ความมีชื่อเสียงของวัด											
S6	มีชื่อเสียงระดับท้องถิ่น	S	4.25	0.75	4.24	0.62			4.37	0.76	4.29	
S7	มีชื่อเสียงระดับจังหวัด	S	4.22	0.85	4.36	0.75			4.26	0.89	4.28	
S8	มีชื่อเสียงระดับชาติ	S	3.39	0.62	3.38	0.75			3.21	1.0.6	3.33	
S9	มีชื่อเสียงระดับนานาชาติ	S	2.65	0.75	2.66	0.89			2.61	0.86	2.64	

⁷ ข้อ S1 – S34 เป็นประเด็นได้มาจากแบบสอบถามนักท่องเที่ยว ประชาชน ผู้ประกอบการในพื้นที่ เพื่อสรุปเป็นจุดแข็ง (Straight) ของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ

ที่	สิ่งแวดล้อมทางการตลาดที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	SWOT	นักท่องเที่ยว		ประชาชน		บุคลากรภาครัฐ		ผู้ประกอบการ		ค่าเฉลี่ย	หมายเหตุ
			Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD		
	ความเก่าแก่และทรงคุณค่า											
S10	ความมีชื่อเสียงของพระสงฆ์	S	3.98	0.78	3.78	0.78			3.95	0.71	3.90	
S11	ความมีชื่อเสียงของรูปเคารพและวัตถุมงคล	S	3.89	0.61	3.63	0.69			3.75	0.62	3.76	
S12	ความมีชื่อเสียงของโบราณสถาน และหรือโบราณวัตถุ	S	3.65	0.78	3.76	0.88			3.62	0.79	3.68	
S13	ความมีชื่อเสียงของสถานปฏิบัติธรรม	S	4.25	0.67	4.56	0.62			4.22	0.62	4.34	
	การจัดกิจกรรมของวัด											
S14	กิจกรรมเผยแพร่ศาสนา	S	3.75	0.75	3.98	0.70			3.79	0.75	3.84	
S15	กิจกรรมการศึกษา	S	3.25	0.89	3.78	0.95			3.35	0.89	3.46	
S16	กิจกรรมการพัฒนาสังคม	S	2.50	0.65	2.89	0.62			2.55	0.65	2.65	
S17	กิจกรรมการส่งเสริมสุขภาพ	S	2.37	0.75	2.56	0.69			2.47	0.75	2.47	
	คุณค่าทางกายภาพ											
S18	ความงดงามทางศิลปกรรม	S	3.45	0.89	3.75	0.98			3.56	0.81	3.59	
S19	ความสวยงามทางธรรมชาติ	S	3.65	0.78	3.69	0.65			3.67	0.71	3.67	
S20	ที่ตั้งและการเข้าถึงภายในแหล่งท่องเที่ยววัด	S	3.89	0.98	3.93	0.89			4.10	0.89	3.97	
S21	การดูแลรักษาความปลอดภัยโดยรวม	S	3.78	0.65	3.65	0.61			3.87	0.62	3.77	

ที่	สิ่งแวดล้อมทางการตลาดที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	SWOT	นักท่องเที่ยว		ประชาชน		บุคลากรภาครัฐ		ผู้ประกอบการ		ค่าเฉลี่ย	หมายเหตุ
			Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD		
	ในแหล่งท่องเที่ยววัด											
S31	การจัดกิจกรรมการส่งเสริมความรู้ทางด้านศาสนาแก่นักท่องเที่ยว เช่น นิทรรศการวันสำคัญทางศาสนา	S	4.56	0.78	4.58	0.35			4.59	0.72	4.58	
S32	การส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยว เช่น ไม่ขีดเขียนหรือทำลายจิตรกรรมในวัด	S	3.40	0.65	3.42	1.12			3.47	0.62	3.43	
S33	มีป้ายอธิบายให้รายละเอียดในแหล่งท่องเที่ยว	S	3.21	0.56	3.31	0.65			3.28	0.62	3.27	
S34	มีแผ่นพับ โปสเตอร์ คู่มือของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเพียงพอและทั่วถึง	S	3.19	0.78	3.25	0.92			3.21	0.88	3.22	
W35 ⁸	แหล่งท่องเที่ยวไม่มีแหล่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว	W					3.61	0.85			3.61	
W36	แหล่งท่องเที่ยวไม่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ในปริมาณมาก	W					3.80	0.72			3.80	
W37	เส้นทางในการเดินทางเข้าสู่วัด	W					3.69	0.81			3.69	
W38	รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	W					3.62	1.09			3.62	

⁸ ข้อ W 35 – W 46 เป็นประเด็นได้มาจากแบบสอบถามบุคลากรหน่วยงานภาครัฐเพื่อสรุปเป็นจุดอ่อน(Weakness) ของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ

ที่	สิ่งแวดล้อมทางการตลาดที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	SWOT	นักท่องเที่ยว		ประชาชน		บุคลากรภาครัฐ		ผู้ประกอบการ		ค่าเฉลี่ย	หมายเหตุ
			Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD		
W39	การพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	W					3.97	0.95			3.97	
W40	การโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวตามสื่อต่าง ๆ	W					4.07	0.87			4.07	
W41	สิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคต่าง ๆ เช่น ประปา ไฟฟ้า ในแหล่งท่องเที่ยว	W					3.91	0.72			3.91	
W42	สถานที่แสดงกิจกรรมในวัด	W					3.88	0.72			3.88	
W43	ร้านขายสินค้าในวัด	W					3.78	0.70			3.78	
W44	ขาดเอกลักษณ์ของผลิตภัณฑ์หรือบริการทางศาสนา	W					3.91	0.76			3.91	
W45	ภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานีไม่ค่อยได้รับการปรับปรุง	W					4.00	0.84			4.00	
W46	สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนยังมีความไม่ชัดเจนและยังไม่ได้รับการส่งเสริม	W					3.98	0.81			3.98	
O47 ⁹	โครงสร้างประชากรส่งผลทำให้มีผู้สูงอายุมากขึ้น	O					4.29	0.65			4.29	

⁹ ข้อ O47 - O49 เป็นประเด็นได้มาจากการวิจัยเอกสารและสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ภาครัฐ

ที่	สิ่งแวดล้อมทางการตลาดที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	SWOT	นักท่องเที่ยว		ประชาชน		บุคลากรภาครัฐ		ผู้ประกอบการ		ค่าเฉลี่ย	หมายเหตุ
			Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD		
O48	การท่องเที่ยวไร้ความเร่งรีบกำลังได้รับความนิยมมากขึ้น	○					4.28	0.71			4.28	
O49	นโยบายภาครัฐสนับสนุนด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ	○					4.18	0.59			4.18	
O50 ¹⁰	นโยบายของหน่วยงานภาครัฐของท่านมีความชัดเจนทางด้านการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธจังหวัดปทุมธานี	○					3.63	0.72			3.63	
O51	จำนวนบุคลากรที่ให้บริการด้านการท่องเที่ยวตลาดในหน่วยงานของท่านมีความเพียงพอหรือไม่	○					3.77	0.99			3.77	
O52	งบประมาณที่ได้รับการจัดสรรจากส่วนกลาง(รัฐบาล, ททท., จังหวัดปทุมธานี มีความเพียงพอในการสนับสนุนกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	○					3.69	0.82			3.69	
O53	หน่วยงานของท่านมีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่เพียงพอต่อการสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	○					3.62	0.72			3.62	

¹⁰ ข้อ O50 – O 56 เป็นประเด็นสิ่งแวดล้อมได้มาจากแบบสอบถามบุคลากรหน่วยงานภาครัฐเพื่อสรุปเป็นโอกาส (Opportunity) ของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ

ที่	สิ่งแวดล้อมทางการตลาดที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	SWOT	นักท่องเที่ยว		ประชาชน		บุคลากรภาครัฐ		ผู้ประกอบการ		ค่าเฉลี่ย	หมายเหตุ
			Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD		
O54	หน่วยงานของท่านมีการตรวจสอบและประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว	○					3.97	1.06			3.97	
O55	หน่วยงานของท่านพร้อมที่จะมีการรณรงค์ให้ประชาชนในพื้นที่มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ การเข้าร่วมพัฒนาการท่องเที่ยว	○					4.07	1.04			4.07	
O56	หน่วยงานของท่านมีการวางแผนป้องกันดูแลและรักษา สภาพแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติของวัด	○					3.87	0.86			3.87	
O57 ¹¹	นักท่องเที่ยวผู้สูงอายุมีมากขึ้นจากการบริหารจัดการรัฐสวัสดิการ	○					4.02	0.75			4.02	
O58	มีกระแสความตื่นตัวในด้านปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง	○					4.12	0.62			4.12	
O59	มีการเปิดเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน(AEC)จะทำให้มีนักท่องเที่ยวต่างชาติมากขึ้น	○					4.25	0.75			4.25	
O60	วิถีชีวิตของคนไทยผูกพันอยู่กับวัด	○					4.50	0.53			4.50	
T61	วัดตามแนวริมแม่น้ำแม่น้ำเจ้าพระยามักประสบปัญหา กับ อุทกภัย	T					3.89	0.79			3.89	

¹¹ ข้อ O57- O60 และ T61 – T63 เป็นประเด็นได้มาจากการวิจัยเอกสารและสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ภาครัฐ

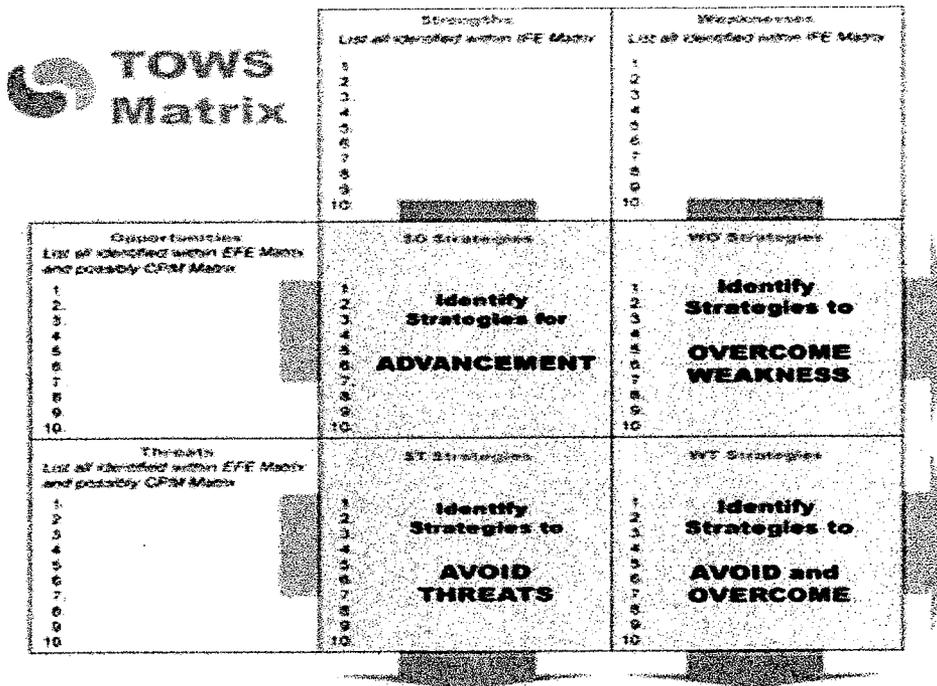

ที่	สิ่งแวดล้อมทางการตลาดที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงพุทธ	นักท่องเที่ยว	ประชาชน		บุคลากรภาครัฐ		ผู้ประกอบการ		ค่าเฉลี่ย	หมายเหตุ		
			Mean	SD	Mean	SD	Mean	SD			Mean	SD
T62	ขาดงบประมาณในการทุนบำรุงวัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์	T					3.75	1.25			3.75	
T63	นักท่องเที่ยวใช้จังหวัดปทุมธานีเป็นทางผ่านไปสู่แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดอื่น ๆ	T					4.01	0.87			4.01	
T64 ¹²	ความเพียงพอของบุคลากรต่อการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว	T					3.89	0.85			3.89	
T65	การจัดแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น การจัดฐานข้อมูลร้านค้า, การพัฒนาเว็บไซต์ฯลฯ	T					3.64	0.89			3.64	

¹² ข้อ T64 - T 65 เป็นประเด็นสิ่งแวดล้อมได้มาจากแบบสอบถามบุคลากรหน่วยงานภาครัฐเพื่อสรุปเป็นอุปสรรค (Threat) ของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ

คำถามข้อที่ 3) เพื่อเสนอแนวทางการจัดทำแผนกลยุทธ์ส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี

ภาพที่ 7 กรอบแนวคิด TOWS Matrix

จากการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการให้นักท่องเที่ยว ประชาชน บุคลากรภาครัฐ และผู้ประกอบการประเมินประเด็นSWOT ที่สำคัญ พบว่า ตำแหน่งกลยุทธ์ของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานีอยู่ที่ตั้งรับ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เสียเปรียบเชิงการแข่งขันทางกลยุทธ์ ดังนั้นการวางแผนกลยุทธ์จึงควรมุ่งเน้นปัจจัยสำคัญที่ช่วยลดหรือขจัดจุดอ่อนลงได้มากที่สุด การผลิกวิกฤตจากภัยคุกคามให้เป็นโอกาส หรือใช้จุดแข็งประกอบกับโอกาส โดยพิจารณาประเด็นSWOT ที่สำคัญ โดยอาศัยเทคนิคทอว์เมทริกซ์ TOWS (TOWS matrix) มาใช้ในการวิเคราะห์ประเด็นกลยุทธ์โดยนำประเด็นสำคัญที่สุด ของ SWOT ทั้งสี่ด้านมาใช้ในการวิเคราะห์ ซึ่งตำแหน่งยุทธศาสตร์ของการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธอยู่ที่ ควรใช้กลยุทธ์ “ตั้งรับ” ซึ่งนำจุดอ่อนและอุปสรรคมาแก้ไขก่อน โดยมีประเด็นข้อเสนอแนะผ่านการวิเคราะห์แบ่งออก 4 กลุ่ม ดังนี้ คือ

ตารางที่ 105 การวิเคราะห์ตามแนวคิด TOWS Matrix ในด้าน WT

ยุทธศาสตร์เชิงรับ (WT)	อุปสรรค (Threats)
<p>จุดอ่อน (Weaknesses)</p> <p>W1 แหล่งท่องเที่ยววัดไม่มีแหล่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว</p> <p>W2 แหล่งท่องเที่ยวไม่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ในปริมาณมาก</p> <p>W3 เส้นทางในการเดินทางเข้าสู่วัด</p> <p>W4 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงพุทธ</p> <p>W5 การพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ขาดความจิตสำนึกของนักท่องเที่ยวและบุคคลที่เกี่ยวข้อง</p> <p>W5 การโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวตามสื่อต่าง ๆ ทำได้ไม่ค่อยดีนักเนื่องจากขาดงบประมาณ</p> <p>W6 สิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคต่าง ๆ เช่น ประปา ไฟฟ้า ในแหล่งท่องเที่ยวยังไม่ดีพอ</p> <p>W7 สถานที่แสดงกิจกรรมในวัดมีความคับแคบ</p> <p>W8 ร้านขายสินค้าในวัดมีปริมาณน้อย</p> <p>W9 ขาดเอกลักษณ์ของผลิตภัณฑ์หรือบริการทางศาสนา</p> <p>W10 ภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธจังหวัดปทุมธานีไม่ค่อยได้รับการปรับปรุง</p> <p>W11 สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนยังมีความไม่ชัดเจนและยังไม่ได้รับการส่งเสริม</p>	<p>อุปสรรค (Threats)</p> <p>T1 วัดตามแนวริมแม่น้ำแม่น้ำเจ้าพระยามักประสบปัญหาภัยคุกคาม</p> <p>T2 ขาดงบประมาณจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (กรมศิลปากร) ในการทุนบำรุงวัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์</p> <p>T3 นักท่องเที่ยวใช้จังหวัดปทุมธานีเป็นทางผ่านไปสู่แหล่งท่องเที่ยวจังหวัดอื่น ๆ</p> <p>T4 ความเพียงพอของบุคลากรต่อการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเชิงพุทธ</p> <p>T5 การจัดแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวไม่มีความชัดเจน เช่น การจัดฐานข้อมูลร้านค้า, การพัฒนาเว็บไซต์ ฯลฯ</p>
	<p>ข้อเสนอแนะเชิงยุทธศาสตร์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยววัดทั้งกายภาพและโปรแกรมการท่องเที่ยวร่วมกันเป็นเครือข่ายหลาย ๆ วัด ในจังหวัดปทุมธานีเชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยววัด จังหวัดอื่น ๆ ข้างเคียงเพื่อให้เกิดเส้นทางการท่องเที่ยวเชิงพุทธ (W1,W4,W9,W10,W11,T3) 2) ใช้สื่อ Social Network เพื่อการเผยแพร่กิจกรรมทางศาสนา(W5,T2) 3) ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกในวัด

	<p>โดยอาศัยความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในลักษณะของการท่องเที่ยวบำเพ็ญประโยชน์ (W6, T2) ตลอดจนถึงห้างร้านภาคเอกชน</p> <p>4) ฝึกอบรมยุวมัคคุเทศก์เพื่อให้ข้อมูลข่าวสารของวัดโดยใช้นักเรียนจากโรงเรียนในพื้นที่ (W5,T4)</p>
--	---

ตารางที่ 106 การวิเคราะห์ตามแนวคิด TOWS Matrix ในด้าน WO

ยุทธศาสตร์เชิงพัฒนา (WO)	โอกาส (Opportunities)
<p>จุดอ่อน (Weaknesses)</p> <p>W1 แหล่งท่องเที่ยววัดไม่มีแหล่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว</p> <p>W2 แหล่งท่องเที่ยวไม่สามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ในปริมาณมาก</p> <p>W3 เส้นทางในการเดินทางเข้าสู่วัด</p> <p>W4 รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงพุทธ</p> <p>W5 การพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ขาดความจิตสำนึกของนักท่องเที่ยวและบุคคลที่เกี่ยวข้อง</p> <p>W5 การโฆษณาประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวตามสื่อต่าง ๆ ทำได้ไม่ค่อยดีนักเนื่องจากขาดงบประมาณ</p> <p>W6 สิ่งอำนวยความสะดวกและสาธารณูปโภคต่าง ๆ เช่น ประปา ไฟฟ้า ในแหล่งท่องเที่ยวยังไม่ดีพอ</p> <p>W7 สถานที่แสดงกิจกรรมในวัดมีความคับแคบ</p> <p>W8 ร้านขายสินค้าในวัดมีปริมาณน้อย</p> <p>W9 ขาดเอกลักษณ์ของผลิตภัณฑ์หรือบริการทางศาสนา</p> <p>W10 ภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธจังหวัดปทุมธานีไม่ค่อยได้รับการปรับปรุง</p> <p>W11 สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชนยังมีความไม่ชัดเจนและยังไม่ได้รับการส่งเสริม</p>	<p>O1 โครงสร้างประชากรส่งผลทำให้มีผู้สูงอายุมากขึ้น</p> <p>O2 การท่องเที่ยวได้รับความเร่งรีบกำลังได้รับความนิยมมากขึ้น</p> <p>O3 นโยบายภาครัฐสนับสนุนด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ</p> <p>O4 นโยบายของหน่วยงานภาครัฐในพื้นที่มีความชัดเจนทางด้านการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี</p> <p>O5 จำนวนบุคลากรที่ให้บริการด้านการท่องเที่ยววัดในหน่วยงานของภาครัฐ (เช่น สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย มีความเพียงพอต่อการสนับสนุน</p> <p>O6 งบประมาณที่ได้รับการจัดสรรจากส่วนกลาง(รัฐบาล, ททท., จังหวัดปทุมธานี) มีความเพียงพอในการสนับสนุนกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวเชิงพุทธ</p> <p>O7 หน่วยงานของภาครัฐมีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่เพียงพอต่อการสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงพุทธ</p> <p>O8 หน่วยงานภาครัฐมีการตรวจสอบและประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว</p> <p>O9 หน่วยงานของภาครัฐพร้อมที่จะมีการรณรงค์ให้ประชาชนในพื้นที่ที่มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ การเข้าร่วมพัฒนาการท่องเที่ยว</p> <p>O10 หน่วยงานของภาครัฐมีการวางแผนป้องกันดูแลและรักษาสภาพแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติของวัด</p>

	<p>O11นักท่องเที่ยวผู้สูงอายุมีมากขึ้นจากการบริหารจัดการรัฐสวัสดิการ.</p> <p>O12มีกระแสความตื่นตัวในด้านปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง</p> <p>O13มีการเปิดเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)จะทำให้มีนักท่องเที่ยวต่างชาติมากขึ้น</p> <p>O14วิถีชีวิตของคนไทยผูกพันอยู่กับวัดตั้งแต่เกิดจนตาย</p>
	<p>ข้อเสนอแนะเชิงยุทธศาสตร์</p> <ol style="list-style-type: none">1) ปรับปรุงโปรแกรมการท่องเที่ยววัดให้มีความสอดคล้องกับการท่องเที่ยวไร้ความเร่งรีบที่เน้นไปที่กลุ่มผู้สูงอายุ เช่น การจัดกิจกรรมทางด้านศาสนา เพื่อให้ผู้สูงอายุได้มีกิจกรรมและเรียนรู้ทางด้านศาสนาไปพร้อม ๆ กัน (W1, O1,O2,O11)2) นำเสนอโปรแกรมการท่องเที่ยวในวัดให้สอดคล้องกับปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (W1,O12)3) จัดทำสื่อ Social Network ที่เป็นภาษาอังกฤษเพื่อตอบสนองต่อการเปิดเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (W5,O13)4) จัดกิจกรรมลานวัดลานวัฒนธรรมเพื่อสร้างความผูกพันระหว่างนักท่องเที่ยว ประชาชน ผู้ประกอบการ ตลอดจนภาครัฐเพื่อสร้างรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงพุทธ (W4, O14,O3,O4)

ตารางที่ 107 การวิเคราะห์ตามแนวคิด TOWS Matrix ในด้าน SO

ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน (SO)	โอกาส (Opportunities)
<p style="text-align: center;">จุดแข็ง (Strenghts)</p> <p>S1ความมีชื่อเสียงของพระสงฆ์</p> <p>S2ความมีชื่อเสียงของรูปเคารพและวัตถุมงคล</p> <p>S3ความมีชื่อเสียงของโบราณสถาน และหรือโบราณวัตถุ</p> <p>S4ความมีชื่อเสียงของสถานปฏิบัติธรรม</p> <p>S5 วัดมีการจัดกิจกรรมเผยแพร่ศาสนา</p> <p>S6 วัดมีการจัดกิจกรรมการศึกษา</p> <p>S7 วัดมีการจัดกิจกรรมการพัฒนาสังคม</p> <p>S8 วัดมีการจัดกิจกรรมการส่งเสริมสุขภาพ</p> <p>S9 มีทีมงานทางศิลปกรรม</p> <p>S10 ความสวยงามทางธรรมชาติ</p> <p>S11 ที่ตั้งและการเข้าถึงภายในแหล่งท่องเที่ยววัด</p> <p>S12 การดูแลรักษาความปลอดภัยโดยรวม</p> <p>S13 มีการจัดงานประเพณีอย่างต่อเนื่อง เช่น วันสงกรานต์, วันวิสาขบูชา ฯลฯ</p> <p>S14 ระดับการให้ความรู้กับชุมชน เช่น เป็นศูนย์เรียนรู้, วัดพัฒนาตัวอย่าง ฯลฯ</p> <p>S15 ระบบการกำจัดขยะมูลฝอยภายในวัด</p> <p>ระบบการบำบัดน้ำเสีย</p> <p>S16 ความกลมกลืนของสิ่งปลูกสร้างในแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>S17 สภาพถนนทางเข้า-ออกในวัด</p> <p>S18 ความเพียงพอของร้านอาหาร</p> <p>S19 ความเพียงพอของร้านขายของที่ระลึกหรือเช่าวัตถุมงคล</p>	<p>O1โครงสร้างประชากรส่งผลทำให้มีผู้สูงอายุมากขึ้น</p> <p>O2การท่องเที่ยวได้รับความเร่งรีบกำลังได้รับความนิยมมากขึ้น</p> <p>O3นโยบายภาครัฐสนับสนุนด้านการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธ</p> <p>O4นโยบายของหน่วยงานภาครัฐในพื้นที่มีความชัดเจนทางด้านการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี</p> <p>O5จำนวนบุคลากรที่ให้บริการด้านการท่องเที่ยววัดในหน่วยงานของภาครัฐ (เช่น สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย มีความเพียงพอต่อการสนับสนุน</p> <p>O6งบประมาณที่ได้รับการจัดสรรจากส่วนกลาง(รัฐบาล, ททท., จังหวัดปทุมธานี มีความเพียงพอในการสนับสนุนกิจกรรมด้านการท่องเที่ยวเชิงพุทธ</p> <p>O7หน่วยงานของภาครัฐมีวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่เพียงพอต่อการสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงพุทธ</p> <p>O8หน่วยงานภาครัฐมีการตรวจสอบและประเมินผลการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยว</p> <p>O9หน่วยงานของภาครัฐพร้อมที่จะมีการรณรงค์ให้ประชาชนในพื้นที่มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ การเข้าร่วมพัฒนาการท่องเที่ยว</p> <p>O10หน่วยงานของภาครัฐมีการวางแผนป้องกันดูแลและรักษาสภาพแวดล้อมและ</p>

<p>S20 การประชาสัมพันธ์ของวัด</p> <p>S21 การจัดกิจกรรมการส่งเสริมความรู้ทางด้านศาสนาแก่นักท่องเที่ยว เช่น นิทรรศการวันสำคัญทางศาสนา</p> <p>S22 การส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยว เช่น ไม่ขีดเขียนหรือทำลายจิตรกรรมในวัด</p> <p>S23 มีป้ายอธิบายให้รายละเอียดในแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>S24 มีแผ่นพับ โปสเตอร์ คู่มือของแหล่งท่องเที่ยวอย่างเพียงพอและทั่วถึง</p>	<p>ทรัพยากรธรรมชาติของวัด</p> <p>O11นักท่องเที่ยวผู้สูงอายุมีมากขึ้นจากการบริหารจัดการรัฐสวัสดิการ</p> <p>O12มีกระแสความตื่นตัวในด้านปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง</p> <p>O13มีการเปิดเสรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC)จะทำให้มีนักท่องเที่ยวต่างชาติมากขึ้น</p> <p>O14วิถีชีวิตของคนไทยผูกพันอยู่กับวัดตั้งแต่เกิดจนตาย</p>
	<p>ข้อเสนอแนะเชิงยุทธศาสตร์</p> <ol style="list-style-type: none">1. ใช้ความมีชื่อเสียงของวัดไม่ว่าจะเป็นทางด้านพระสงฆ์ รูปเคารพ วัตถุ มงคล โบราณสถาน โบราณวัตถุ ตลอดจนสถานปฏิบัติธรรมในจังหวัด ปทุมธานีเพื่อสร้างการท่องเที่ยวไร้ความเร่งรีบกับกลุ่มผู้สูงอายุ (S1, S2, S3, S4, O1,O2,O11)2. สร้างกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวผู้สูงอายุไว้ทำในระหว่างการท่องเที่ยว(S14, O1, O11)3. รมรงค์ให้นักท่องเที่ยวมีพฤติกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ผ่านโครงการของภาครัฐ (S15, S16,O9)4. งานประเพณีที่จัดขึ้นในวัดควรมีกิจกรรมที่มีความเชื่อมโยงกับผู้สูงอายุ (S13,O1)5. สร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวกับกลุ่ม

	ชมรมผู้สูงอายุ (S20, O1)
--	--------------------------

ตารางที่ 108 การวิเคราะห์ตามแนวคิด TOWS Matrix ในด้าน ST

ยุทธศาสตร์เชิงป้องกัน (ST)	อุปสรรค (Threats)
<p>จุดแข็ง (Strengths)</p> <p>S1 ความมีชื่อเสียงของพระสงฆ์</p> <p>S2 ความมีชื่อเสียงของรูปเคารพและวัตถุมงคล</p> <p>S3 ความมีชื่อเสียงของโบราณสถาน และหรือโบราณวัตถุ</p> <p>S4 ความมีชื่อเสียงของสถานปฏิบัติธรรม</p> <p>S5 วัดมีการจัดกิจกรรมเผยแพร่ศาสนา</p> <p>S6 วัดมีการจัดกิจกรรมการศึกษา</p> <p>S7 วัดมีการจัดกิจกรรมการพัฒนาสังคม</p> <p>S8 วัดมีการจัดกิจกรรมการส่งเสริมสุขภาพ</p> <p>S9 มิ่งดงทางศิลปกรรม</p> <p>S10 ความสวยงามทางธรรมชาติ</p> <p>S11 ที่ตั้งและการเข้าถึงภายในแหล่งท่องเที่ยววัด</p> <p>S12 การดูแลรักษาความปลอดภัยโดยรวม</p> <p>S13 มีการจัดงานประเพณีอย่างต่อเนื่อง เช่น วันสงกรานต์, วันวิสาขบูชา ฯลฯ</p> <p>S14 ระดับการให้ความรู้กับชุมชน เช่น เป็นศูนย์เรียนรู้, วัดพัฒนาตัวอย่าง ฯลฯ</p> <p>S15 ระบบการกำจัดขยะมูลฝอยภายในวัด</p> <p>ระบบการบำบัดน้ำเสีย</p> <p>S16 ความกลมกลืนของสิ่งปลูกสร้างในแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>S17 สภาพถนนทางเข้า-ออกในวัด</p> <p>S18 ความเพียงพอของร้านอาหาร</p> <p>S19 ความเพียงพอของร้านขายของที่ระลึกหรือเช่าวัตถุมงคล</p> <p>S20 การประชาสัมพันธ์ของวัด</p>	<p>อุปสรรค (Threats)</p> <p>T1 วิกฤตตามแนวริมแม่น้ำแม่น้ำเจ้าพระยามักประสบปัญหากับอุทกภัย</p> <p>T2 ขาดงบประมาณจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง (กรมศิลปากร) ในการบูรณารังวัดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างสมบูรณ์</p> <p>T3 นักท่องเที่ยวใช้จังหวัดปทุมธานีเป็นทางผ่านไปสู่อีกแหล่งท่องเที่ยวจังหวัดอื่น ๆ</p> <p>T4 ความเพียงพอของบุคลากรต่อการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเชิงพุทธ</p> <p>T5 การจัดแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคลากรในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวไม่มีความชัดเจน เช่น การจัดฐานข้อมูลร้านค้า, การพัฒนาเว็บไซต์ ฯลฯ</p>
	<p>ข้อเสนอแนะเชิงยุทธศาสตร์</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ความมีชื่อเสียงของวัด จังหวัดปทุมธานี โดยขอความร่วมมือผ่านทางสถาบันการศึกษา ในจังหวัดปทุมธานี (S1-S19, T2)

<p>S21 การจัดกิจกรรมการส่งเสริมความรู้ ทางด้านศาสนาแก่นักท่องเที่ยว เช่น นิทรรศการวันสำคัญทางศาสนา</p> <p>S22 การส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวมีความ รับผิดชอบต่อแหล่งท่องเที่ยว เช่น ไม่ขีดเขียน หรือทำลายจิตรกรรมในวัด</p> <p>S23 มีป้ายอธิบายให้รายละเอียดในแหล่ง ท่องเที่ยว</p> <p>S24 มีแผ่นพับ โปสเตอร์ คู่มือของแหล่ง ท่องเที่ยวอย่างเพียงพอและทั่วถึง</p>	
--	--

จากการวิเคราะห์ SWOT และ TOWS Matrix พบว่าการท่องเที่ยวจังหวัดปทุมธานี มีสิ่งบง
ชี้ของการขยายตัวของการตลาดท่องเที่ยว แต่ความได้เปรียบในเชิงการอยู่ในระดับไม่สูง กลยุทธ์หลักหรือ
Grand Strategy ของการท่องเที่ยวเชิงพุทธจึงเป็นเรื่องของกลยุทธ์การดึงดูดและการพัฒนาเป็นหลักเมื่อมี
ความได้เปรียบเชิงการแข่งขันที่อยู่ในระดับสูง ก็สมควรพิจารณาใช้กลยุทธ์เชิงรุกต่อไป

การตัดสินใจเชิงกลยุทธ์

จากผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณของการท่องเที่ยวเชิงพุทธ จังหวัดปทุมธานี ควรมีการ
ตัดสินใจตามแนวทาง ดังนี้

1. กำหนดกลยุทธ์เชิงรับและพัฒนา ได้แก่ พัฒนาความเข้มแข็งของของบุคคล
ในพื้นที่ในกลุ่มต่าง ๆ เช่น ยุวมัคคุเทศก์ พัฒนาผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น เริ่มประชาสัมพันธ์ความมีชื่อเสียงของวัดใน
ลักษณะต่าง ๆ เช่น พระสงฆ์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ฯลฯ สร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงพุทธกับวัดใน
พื้นที่ปทุมธานีและจังหวัดอื่น ๆ ช่างเคียง
2. กำหนดกลยุทธ์ระยะสั้น ระยะปานกลาง ระยะยาว ในส่วนของการกำหนด
กลยุทธ์ระยะสั้น ให้เร่งรัดกลยุทธ์เชิงรับ ได้แก่ กลยุทธ์สร้างความเข้มแข็งให้กับกลุ่มบุคคลให้มีความพร้อมที่จะ

ต้อนรับนักท่องเที่ยว และกลยุทธ์เชิงพัฒนา ได้แก่ “ กลยุทธ์ภาพลักษณ์ที่ดีให้กับวัดในปทุมธานีโดยนำเสนอความเก่าแก่ และความมีชื่อเสียงในด้านต่าง ๆ ของวัด” โดยมียุทธศาสตร์ประกอบที่สำคัญ คือ การสร้างและอาศัยเครือข่ายงานวัฒนธรรมเชื่อมโยงไปสู่แหล่งท่องเที่ยวแหล่งอื่น ๆ ในจังหวัดปทุมธานี

3. การกำหนดระยะปานกลาง และระยะยาว ได้แก่ กลยุทธ์ขับเคลื่อน” โดยมีกลยุทธ์ประกอบ คือ การให้ข้อมูล ข่าวสาร ความรู้ ผ่านสื่อSocial Network และการขยายงานการท่องเที่ยวเชิงพุทธเข้าสู่การท่องเที่ยวบำเพ็ญประโยชน์เพื่อนักศึกษาตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ได้เข้ามาส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยววัด